

Kystriksveien 2013

aneb vodácké putování na kolech

Motto:

Pokud si musíte položit otázku, proč pořád vyrážíme na Sever, když tam neustále prší, fouká, je tam zima a vůbec tak nějak lidsky nevlídně, tak tu odpověď nikdy nepochopíte.

Zdroje:

Rough Guides – Norsko

Lonely Planet – Norsko

informační brožury z Kystriksveien

moje osobní stránky www.sileni-sobi.estranky.cz

<http://www.kystriksveien.no/>

Příprava

Můj milý deníčku...

Minulý rok po návratu z Lofot nastalo zuřivé dohadování, kam s námi. Luboš stále vehementně trval na Islandu, před kterým jsem já měla respekt. Přeci jenom na cyklistiku požaduji o něco přijatelnější podmínky než srážky 50 mm a vítr 16 m/s. O destinaci nakonec rozhodlo jedno listopadové cyklopromítání a ujištění jednoho z účastníků, že mnou prosazovaná stezka Kystriksveien je to nejkrásnější, co kdy jel. Uff, ale dalo mi práce Luboše přesvědčit, aby se vyraželo tam, kam chci já. No nebylo mi líp, když mi do toho nekecal a pomalu ani netušil, do jakého severského státu vlastně vůbec letíme? To mám za to, že jsem vždy tvrdila, že ženská musí umět přesvědčit chlapa, že to, co ona vybrala, je vlastně jeho nápad.

No a jak se na naši velkou expedici vlastně dopravíme? Jednoduše, majíce za sebou nespočet úspěšných leteckých přesunů /čti: přesně jeden jediný/, rozhodli jsme se opět pro osvědčený Norwegian, což je letecká společnost nemající prázdný problém s přepravou 40kg zavazadel na osobu /nepočítaje v to bicykl/.

Na to nemusím jezdit do Norska, abych si dokurvila koleno

Odlítat jsme měli 5.7. a dala jsem si proto závazek, že celý červen věnuji intenzivnímu tréninku, protože jsem tušila, že letošní Norsko bude fyzicky podstatně náročnější než to loňské. Krásně jsem si to naplánovala, že.

Koncem května jsem vezla svého milovaného železného oře do servisu na přednorskou prohlídku /čti: těch 20 km přes Brno jsem jela v šíleném lijáku na bicyklu/. Bohužel při nešikovném přejíždění tramvajového pásu moje přední kolo vklouzlo do mezery, kde se šprajclo, já přeletěla přes řídítka a dopadla asi dva metry před bicykl na mokrý beton, po kterém jsem hnána odstředivou silou klouzala ještě další dva metry. Strašně jsem si narazila levé rameno a koleno. Jak je možné narazit si jedním pádem zároveň rameno i koleno nechápu, ale u mě není nic nemožné. Na kole jsem měla spadený řetěz z největšího kolečka, s jehož opravou mi musel pomoci kolemjedoucí cyklista a jevil snahu mě doprovodit až k servisu, což jsem s díky odmítla. Asi jsem nevypadala, že tam dokážu dorazit bez úhony, což se mi naštěstí povedlo.

Domů jsem se vracela šalinou, jelikož kolo tam zůstalo na pár dnů na kompletní revizi. V bytě jsem pak strhávala šustáky z kolena, kde byly nalepené na otevřené ploše rány velikosti dlaně a vytvořily s mou kůží, přesněji s mým podkožím, jediný orgán. Jelikož během cesty tramvají stihl materiál

kalhot krásně uschnout a kompletně prolnout s odřeným kolenem, jednalo se při sundávání kalhot o proceduru velmi bolestivou. Koleno mělo rozměry fotbalového míče a pro bolest nešlo ohnout. Povolala jsem svého dvorního lékaře, tj. Luboše, s tím, že možná budu potřebovat odvoz na chirurgii a že to spěchá. Dorazil skoro za dvě hodiny, protože místo aby dle mých příkazů sedl na šalinu, jel z práce na kole. Odborným zrakem můj kloub zkouknul a prohlásil, že mi nic není. Věřila jsem mu, má totiž s medicínou coby programátor bohaté zkušenosti projevující se zejména tím, že kolabuje při pohledu na injekci. Jeho názor se mi hodil, nejvíce jsem se totiž obávala, že by se mi nějaký chirurg v kolenu vrtal, a co já potom v Norsku?

Zázračná mastička aneb naplácej mi tam ten heroin

Někdy v únoru jsem se účastnila odborného lékařského semináře konaného v lázních Jeseník, odkud jsem si odvezla konopné mazání. Dosud trůnilo neotevřené na polici v koupelně, což se nyní změnilo. Naplácala jsem si silnou vrstvu zejména na olbřímý otok, ale také na otevřenou ránu se sedřenou kůží. Ječela jsem u toho jak tur, ovšem během krátké doby došlo k výrazné úlevě. Následující dva týdny jsem poctivě mazala ráno, v poledne i večer a stav se zlepšoval den ode dne. Sice jsem nemohla chodit po schodech a jezdit na kole, protože koleno stále nešlo ohnout, ale to byly nepodstatné maličkosti s ohledem na to, že Norsko stále více klepalo na dveře. Zlepšující se stav mé haxny neunikl Lubošovi a přál si ten zázračný krém vyzkoušet taky, a to na namožené zádové svaly. Byl tak nadšený, že se pak každý večer dožadoval masáže touto mastí se slovy „Dej mi tam tu mastičku s heroinem.“ Nějak mu holt unikl rozdíl mezi tímto opioidem a technickým konopím. Každopádně se jednalo o multifunkční preparát, patlali jsme si jím kromě vlasaté části hlavy prakticky veškerou kůží a rozhodli jsme se, že jedno balení si prostě na Sever vzít musíme. Problém by při letištní kontrole nastat neměl, jelikož se jednalo o legální výrobek.

Tvoje brzdy není nutné nějak zvlášť chránit

Dva týdny před plánovaným odletem jsme se pustili do balení kol tak, aby nám je přijali k odbavení do letadla. Abychom předešli manželským hádkám jako loni, kdy jsme se u toho téměř porvali a následně skoro rozvedli, rozdělili jsme si nyní úkoly tak, že Luboš bude ve sklepě balit kola a já se budu o dvě patra výš v našem bytě věnovat jakékoliv činnosti kromě balení kol. Krásně se nám to osvědčilo, neviděli jsme se skoro tři hodiny, když mě mobilem zavolal Luboš a přál si, abych mu šla dolů jednak cosi podržet, jednak mu donesla minerálku, jelikož mu poněkud vyschlo v krku. Pohled na kokon opřený o zeď sklepa mi zjevil jeho velocipéd, důkladně omotaný metry bublinkové fólie, vyměkčený jakousi pružnou hmotou připomínající polystyrén a to vše oblepené spoustou izolepy. Ode mě se nyní žádalo jen pomoci mu narvat tohle všechno do igelitového pytle, který jsme si kvůli tomu fikaně koupili v zahradnických potřebách. Protože mu tímto ale došel materiál, odložilo se pakování mého kola o týden.

Nakoupili jsme další bublinkovou fólii a zahradnické igelitové „rukávy“ o výšce /či šířce, chcete-li/ 120 cm v množství jako bychom tím chtěli omotat osmipatrový panelák. Luboš ovšem většinu použil na kolo jako celek a moje brzdy tak obdržely jen naprosto homeopatické množství ochranného materiálu, zvlášť ve srovnání s tím, jaké brnění vytvořil na svých brzdách. Když jsem se tomu podívovala, opáčil: „Tvoje brzdy není nutné nijak zvlášť chránit.“

Fernetu není nikdy dost

Já jsem prostě úžasný člověk, který se rozhodl, že čtyřicátiny jsou jen jednou za život a jelikož další důležité kulatiny ponesou přídomek „sát“ místo „cet“, bylo tedy potřeba oslavit je natřikrát. Nejprve v řádném termínu v úzkém kruhu rodiny, po třech měsících v širším kruhu rodiny /přibyla navíc jen maminka/ a po dalším měsíci se spolupracovníky. Kolegyně, se kterou se zastupuji v pracovním procesu, se prokázala coby pečlivá čtenářka mých cestopisů a nadělila mi tři lahve Fernetu s krásnými nálepkami, že jsou určeny na dezinfekci a zahřátí, vše odstupňováno flaška od flašky po týdnech. Když jsem ten vzácný dar donesla domů, chtěl Luboš jednu láhev otevřít a otestovat, zda obsah opravdu splňuje všechny předpoklady na ručně psané etiketě, což jsem mu nedovolila, protože by nám pak Fernet pochyběl. Loni jsme totiž přípravu v tomto hrubě podcenili a vyrazili pouze s dvěma lahvemi.

K čemu slouží klíč č. 8?

Seznam výbavy proti ložsku naznal jisté změny. Mimo jiné jsme si sehnali dvoupístovou nožní pumpu, protože foukat šest pneumatik ruční pumpičkou je práce pro masochisty. Dále jsme si pořídili péřové spacáky, protože zejména já jsem nadále odmítala spát v dutém vláknu a klepat se pak skoro každou noc zimou. Problémy nastaly u stanu, kdy tento, byť expediční model, skoro nepřežil jedno vítání jara v Beskydech. Tehdy vypukla taková menší sněhová kalamita a počátkem dubna napadlo půl metru sněhu během jediné noci, což natolik zatížilo konstrukci stanu, že došlo k ohnutí jedné z jeho tyček. Protože samotné tropiko jevílo silné opotřebení už rok předtím, rozhodli jsme se stan neopravovat, ale nahradit novým. Ovšem před odletem do Norska jednak na koupi nového nezbyly penízky, jednak bychom do toho ani nešli, protože s nevyzkoušeným stanem bychom si to netroufli. Vyrázili jsme tedy na krutý Sever s rozpadajícím se stanem.

Většina výzbroje tak zůstala osvědčená, původní. Jedinou položku se mi ale dešifrovat ze svých ložských poznámek nepovedlo, a to konkrétně „klíč č.8“. Co jsem tím myslela, netuším.

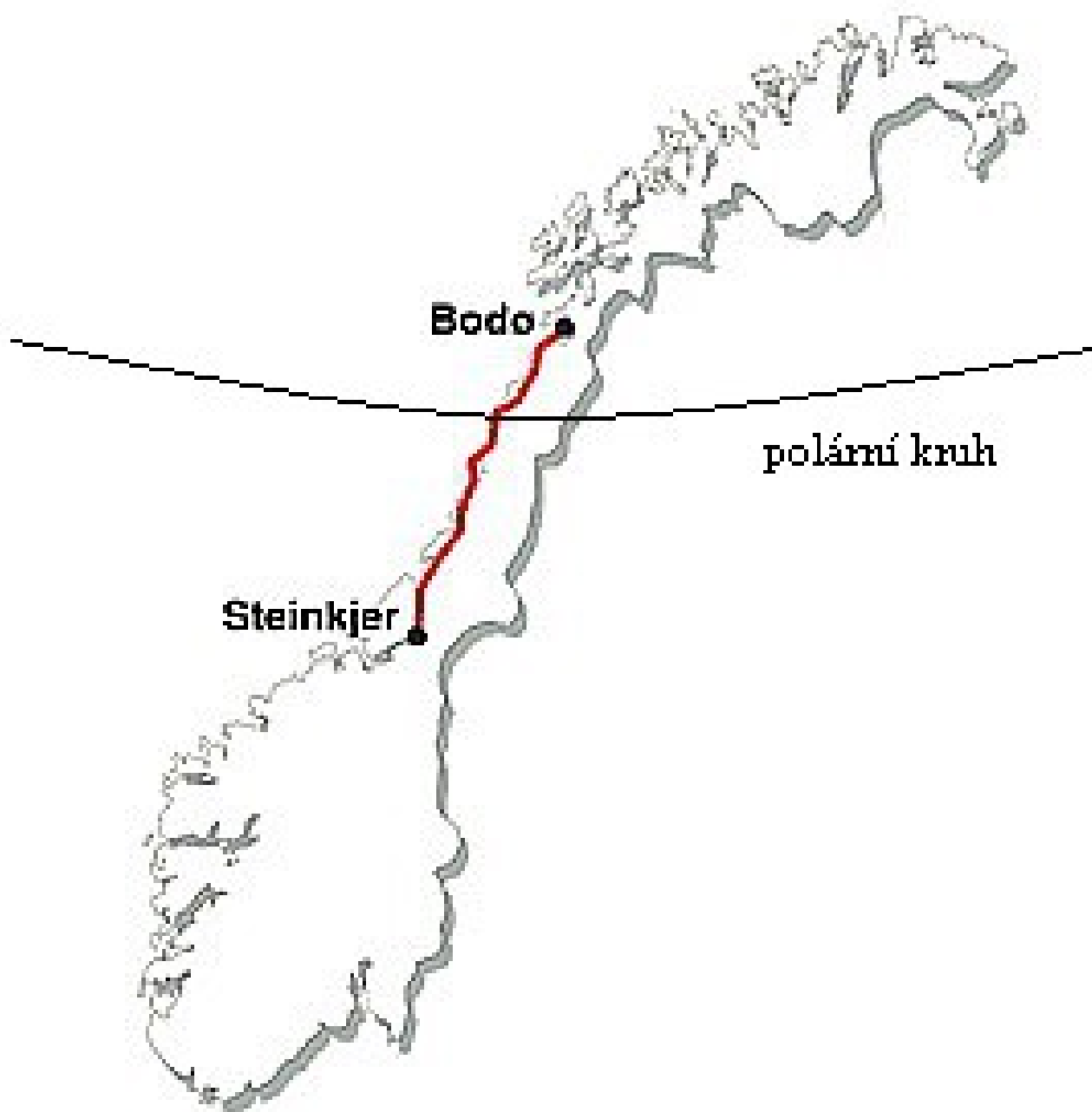
Šroubovák, imbusák, či něco jiného? Někdo z kamarádů se domníval, že je to speciální klíč na utažení špalkových brzd, jiný tvrdil, že je to totální kravina, protože samostatný klíč je nesmysl, když beztak s sebou budeme brát celou sadu různých klíčů. Proč bych si to ale znamenala zvlášť?

Ani srnka netuší. Proto jsme nic takového s sebou letos nebrali, nepotřebovali a dosud mi není jasné, co tím chtěl básník vlastně říci.

Kystriksveien

Kystriksveien neboli Pobřežní trasa je pomalejší, méně frekventovaná, dražší kvůli použití trajektů, ale neuvěřitelně nádherná varinta arktické dálnice E06. Silnice má oficiální označení RV 17 a vede 650 km mezi městy Steinkjer na jihu a Bodø na severu. V každé zatáčce se dá narazit na něco krásného /a vhodného k fotografování/, jen to předpokládá mít trochu času a dostatek peněz na trajekty. Mnozí Norové tvrdí, že toto je nejkrásnější úsek norské pevniny, nebo alespoň téměř nejkrásnější.

Den 1, pátek 5.7.

Jak se dostat na letiště snadno a rychle

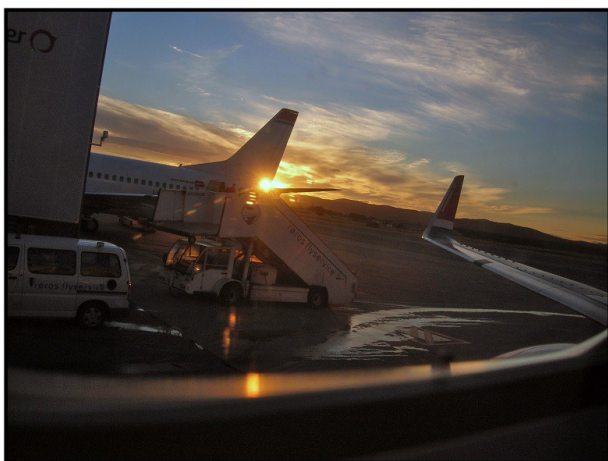
Loni jsme i s koly cestovali do Prahy o den dříve, na letišti jsme je strastiplně několik hodin balili a následně uložili do letištní úschovny za lidový poplatek 700 Kč za zavazadlo. Vynásobte si to šesti a připočtete k tomu cenu za přespání v hotelu Krystal a dostanete se k částce, za kterou jsme byli schopni se letos dopravit na letiště v den odletu již se sbalenými koly. Ocitli jsme v hale dokonce s takovým předstihem, že jsme si mohli dovolit pozvat na letiště i švagra s dětmi, kteří se tou dobou nacházeli v Praze na dovolené, a sledovat z vyhlídkové terasy s prcky start a odlet letadel. Hrozně se jim to líbilo a chtěli vědět, zda nějakým takovým nádherným strojem taky odletíme. Slíbili jsme jim, že až budou větší, vezmeme je s sebou tam, kde žijí sobíci a kde v noci svítí sluníčko. Julinka se po chvíli hluboce zamyslela a opáčila: „Teto, ale to já s vámi nemůžu. Já mám v noci ráda tmou, víš?“

Během naší služby se nic zvláštního nestalo

Dále se naše směřování na Sever odehrávalo dle loňského scénáře jen s pár rozdíly. Jedním z nich bylo, že ač jsme v Praze požadovali odbavení všech našich šesti zavazadel coby nadrozměrných, v Oslu nám vyjely na třech místech: klasický pás, pás s nadrozměrnými zavazadly a pás s nepřenositelnými zavazadly. Jelikož jsme byli dva, trvalo nám poněkud déle naši bagáž dohledat, posbírat a odevzdat u přepážky dropp-off, jejíž polohu jsme od loňska úspěšně zapomněli a byli tak za naprosté blbce, což se nám občas stává a ani nám to nedá moc práce. Přesun všech šesti obřích kokonů obyčejným výtahem nám zabral asi o polovinu času méně, než loni, protože jsme vždy, když na nás vyšla řada, poprosili ostatní turisty, ať počkají, a narvali do kabiny osobního výtahu po dvou až třech kusech našich zavazadel.

Jediná změna proti loňsku bylo odbavení do Bodø, kdy černoch z ostrahy trval na vybalení mé čtečky z příručního bat'ohu. Když jsem požadovaný úkon začala provádět, z vnitřku přeplněného bat'ohu vyhrězla moje cykloplína /pro neznalé: vnitřní cyklokalhoty s vyměkčenou vložkou, chránící citlivé partie/, což ho natolik vykolejilo, že už pak ani tu čtečku vidět nechtěl. Žabař. A to bylo na cestě tam, kdy jsem vše měla ještě čisté z domova. Jsem zvědavá, co by dělal, kdyby mě k témuž vyzval při zpátečním letu.

Zrada na letišti

Ještě na letišti v Oslu, ale už v tranzitní zóně, jsme si zašli do zastrčené, z mnoha výprav osvědčené bagetárny, kde jsem si s úsměvem na rtech, který mi ovšem brzo vyhasl, chtěla objednat lososovou bagetu, za kterou jsem slintala už několik měsíců. Bohužel, v nabídce ji neměli, tak jsem musela vzít zavděk krevetovou. Luboš zatoužil jako obvykle po tuňákové, které nabízeli dokonce dva

druhy, což jsem pocítila jako křivdu. Ale abych se ukojila, vzala jsem každému z nás pravé norské vafle. Totiž, kdo by v Norsku neochutnal vafle, jako by tam ani nebyl, jedná se totiž o jejich specialitu, přesně řečeno o jednu z mála, kterou obohatili gurmánský svět.

Vidím jen les a žádnou ranvej

Přistání v Bodø mělo grády hlavně pro mě, která ze svého sedadla viděla pouze les a nikde žádnou ranvej, takže jsem si užila horké chvíle při představě, jak pilot zavadí o vrcholky stromů a náš stroj rozseká na maděru. Naštěstí k tomu nedošlo, protože se ranvej, což v místních podmínkách představovalo vykácený pás lesa o šířce asi 20 metrů, nacházela přímo pod námi a letadlo tam bezpečně přistálo, ovšem stylem, že jsem si chvíli myslela, že právě podvozkem ořeme novou brázdu v průseku lesa. To už se blížila půlnoc, my si vyzvedli naši baterii zavazadel a započali jejich kompletizaci. Já jsem se rozhodla, že hned v první půlhodině pobytu na norské půdě otestuji vybavení naší lékárničky, a při odstraňování izolepy z brzd kola jsem si vrazila nůž do II. prstu na levé ruce a způsobila si tím ránu sice délky pouze 1 cm, zato ale fest hlubokou a masivně krvácející. Naštěstí naše lékárnička, zvláště velikosti menší skříně, disponovala vybavením, za jaké by se nemusela stydět chirurgie v okresní nemocnici. Nebyl tedy problém si ránu zdezinfikovat, zalepit a

zavázat. Nějak jsem se neodhodlala naflákat si tam ještě nějaké ty leukostehy, což mě mrzelo, protože by mě zajímalo, jakou vlastně mají výdrž. No, nevadí, snad se příště obětuje třeba Luboš a já si na něm budu moci vyzkoušet šití rány bez použití niti.

Den 2, sobota 6.7.

Nejsem žádný Einstein

Připraveni vyrazit jsme byli kolem 1.30 hod. po půlnoci, čímž jsme chlapíka z ostrahy letiště přiměli překročit svou šichtu asi o půlhodinu, kterou na nás musel proti zavírací době letiště čekat, než za námi mohl zamknout vchod. Bodø nás na rozdíl od loňska přivítalo deštěm, větrem a šedivou oblohou. Zatímco jsme sveřepě šlapali v lijáku do kempu, rodila se v mé hlavě myšlenka na pronajmutí chatky, což naštěstí kvitoval i Luboš. Ono totiž nebylo divu, jelikož jeho nepromokavá bunda dlela kdesi ve vozíku a do kempu dorazil mokrý jak myš. V recepci seděl náš starý známý z loňska, neuvěřitelně ukecaný bývalý herec, námi přezdívaný Shakespeare, který se stejně jako minulý rok začal radovat, že mu ve dvě ráno končí samota a má s kým pokecat. Při objednávce chatky ze mě odkapávala voda v množství připomínající střední vodopád, což Shakespeara poněkud vykolejilo a začal s rychlou kadencí chrlit kvanta vět v norštině, z nichž jsme pochopili pouze cosi jako že není žádný Einstein. Výsledkem jeho asi desetiminutového monologu byla chata za polovinu, protože se mu prostě přičilo chtít po nás plnou cenu, když jsme dorazili skoro nad ránem, jenže bylo nad jeho síly spočítat dvě třetiny z celkové sumy, tak po nás požadoval k zaplacení jen půlku.

Takhle hnusný červenec nepamatují 50 let

Sympatický Shakespeare nás ale nechtěl jen tak pustit spát, začal s námi konverzovat na téma, že sice prší, ale to zde vůbec, ale vůbec není normální a že takhle hnusný červenec nepamatuje už 50 let. Upíral na nás při tom své upřímné oči. Nerada jsem mu musela sdělit, že jsme zde pobývali už loni, kdy bylo stejně deštivo a že podobné hlášky jsme slyšeli mnohokrát a to dokonce i od něj.

Vytřeštil na mě oči tak silně, až jsem měla strach, že mu bulvy vystřelí na stůl, začal koktat a opět se vrátil k norštině. Po chvíli ale znovu získal svůj vnitřní klid a poctivě nám pošeptal, že tady prostě chčije furt. S tím nás propustil a my se konečně mohli odebrat k zaslouženému spánku.

Na naše poměry vyrážíme nezvykle brzo

V chatě jsme si vybalili spacáky a zalehli. Já jsem procitnula v 9 ráno a připadala jsem si jak vajíčko natvrdo, takové mi bylo horko. Luboš ještě spal, tak jsem využila toho, že máme v chatce sprchu, a provedla očistu. To se již probudil i Luboš, tak jsme pojedli, sbalili se a vyrazili. Jelikož jsme nemuseli bourat stan, trvalo nám to necelé 3 hodiny a z kempu jsme vyjžděli na naše poměry nezvykle brzo, již v poledne. Naše první kroky vedly do benzinky, kde jsme si dofoukali gumy na plný tlak a dokoupili plynové bomby a zejména žluté reflexní vesty, které se v ČR nedají sehnat, pouze v méně výrazné, a tudíž hůře viditelné oranžové variantě. Poobědvali jsme tam klobásky a kafe, což je obvyklý sortiment jídla nabízený na zdejších benzinkách.

Na téhle trase budete potřebovat spoustu jídla

Ačkoliv už bychom mohli Bodø znát jak své boty, nebylo tomu tak, a povedlo se nám úspěšně minout odbočku k levným obchodům Rima a Remi. Nezbylo nám tedy než zakotvit v o něco dražším Coopu, kde jsem pořídila nějaký chléb, suchary, těstoviny, müsli a zejména kvantum konzerv rybiček, zatímco Luboš venku hlídal kola. Když jsme to pak cpali do vozíků, zastavila se u nás zvědavá Norka a sondovala, kam to vyrážíme. Jakmile jsme jí sdělili, že se chystáme pohybovat po Kystriksveien, starostlivě se nás vyptávala, zda máme dost jídla, že bychom měli počítat s tím, že klidně i několik dnů nebudeme mít možnost doplnit si proviant. Pohled na náš nákup ji evidentně neuklidnil, což mě trochu vyděsilo a vrátila jsem se tedy do obchodu znovu, kde jsem dokoupila ještě nějaké suchary a zejména spoustu dalších konzerv rybiček. S tím snad minimálně týden vydržíme.

Repelent nebudete potřebovat

Díky šoku s jídlem jsem zapomněla koupit repelent a potřetí se mi do obchodu fakt nechtělo, stavili jsme se tedy na benzince, kde jsme předtím dofukovali kola a obědvali. Bohužel, nic takového v sortimentu nenabízeli, navíc se sympatický prodavač podívoval nad tím, proč sháníme repelent. Prý nám nebude k ničemu, jelikož komáři útočí jen za slunného počasí, a to mít nebudeme. Pohled na tmavé nebe mu dával za pravdu. I když zatím nepršelo, jednolitě černá obloha zdůrazňovala, že dosavadní bezdeští nebude mít dlouhého trvání. Jak se později ukázalo, dotyčný prodavač měl pravdu a námi později sehnáný repelent byl velmi zajímavý suvenýr, protože jsme ho opravdu ani jednou nepoužili.

Ocelové město

Prvních 17 km z Bodø byl pro nás šok a zejména já se tloukla do hlavy, cože jsem to vybrala za trasu. Pohybovali jsme totiž po frekventované dálkové silnici E80, kolem nás se rozkládala průmyslová krajina s komíny, neřku-li s flérami, my putovali po stavebně oddělené cyklostezce, kdy na jedné straně jsme měli bariéru izolující nás od dálnice E80 a na straně druhé zeď, místy přerušenu s možností pohledu na další továrnu. Připadala jsem si jak někde na Ostravsku. Jako důkaz mého tehdejšího rozpoložení slouží to, že za celý den jsem spáchala jedinou fotku, ačkoliv skoro nepršelo, přitom za příznivých fotografických podmínek jsem schopna jich naflákat i 200, jak ukázaly dny příští. Navíc já se nedokázala tak nějak sama se sebou ujednotit, jaké oblečení mi na

jízdu vyhovuje, a neustále jsem se převlékala či vysvlékala, protože vítr měnil mé pocity v širokém rozmezí teplot, kdy mi buď bylo naprosté horko a přehřívala jsem se, nebo mi naopak prochládalo tělo a klepala jsem kosu.

Luboš a jeho dobré nápady

Bohužel pár kilometrů před Lødingem skončila cyklostezka naprosto bez varování a my byli vyplivnuti na dálnici E80. Protože se nám po ní zoufale nechtělo pokračovat kvůli velkému provozu, byť cyklostezka po ní evidentně vedla, rozhodl se Luboš, že zkusíme tlačit kola za svodidly. Chodníček se neustále zužoval a sráz pod námi zvětšoval, až jsme se asi po sto metrech dostali do místa, odkud to nešlo ani dopředu, ale ani zpět. Před námi byl hluboký kaňon a stezka byla spíše tušená, protože tam kus kopce prostě chyběl. Vrátit se nedalo, jelikož s koly a s napojenými vozíky nešlo couvat a otočit se nebylo kde. Můj návrh, že odpojíme vozíky a postupně přes svodila vše přehodíme, Luboš zamítl s tím, že zkusí z nebezpečného místa opatrně vycouvat, což se mu nakonec podařilo a pro velký úspěch si to zopakoval i s mým kolem. Překonání asi 150 metrů nám tak trvalo skoro dvě hodiny. Po tomto nezdaru jsme se potupně na dálnici vrátili.

Vidíš tam tuhle odbočku?

Z domova jsem byla vybavena informací, že někde v okolí Lødingu bychom se měli z dálnice odpojit a pokračovat po okresní silnici, vedoucí paralelně s Kystriksveien, která je naším letošním cílem. Ovšem trefit ji nebylo až tak jednoduché a v jedné z bočních uliček Lødingu se mě Luboš zeptal, zda na mapě vidím tuhle odbočku. Jelikož jsem vlastnila pouze mapu s rozlišením 1:400 tisíc, byla jsem ráda, že mám na mapě znázorněny hlavní tahy. Například výše zmíněná okresní silnice, po které jsme měli pokračovat, tam vůbec zakreslena nebyla, pouze dálnice E80 a Kystriksveien. Naštěstí se nám tu touženou okresku posléze povedlo objevit, a to díky tomu, že více možností, jak Løding opustit jinak než po dálnici či této okresce zde prostě nebylo.

Odpojením od E80 se naštěstí změnil ráz krajiny, což jsme kvitovali s nadšením, to ovšem neušlo mrakům nad námi a zkrápěly nás občasnými dešťovými kapkami. Kolem nás se rozkládala krajina spíše středoevropská s lesy, poli a zemědělskými usedlostmi, nikde nebylo ani živáčka s jedinou výjimkou, a tou byla postarší Norka upravující si trávník před svým domkem sekačkou, jinak zde bylo naprosté liduprázdno.

Jedeme z kopce, abychom mohli o to více posléze do kopce

Že letošní Norsko bude mnohem více kopcovité než loňské, se ukázalo záhy. Sice nejvyšší sedlo, které jsme dnes při přejezdu museli překonávat, měřilo asi 70 m, ale následný návrat k mořské hladině měl za následek, že jsme opět museli šplhat z nuly, a takto se to několikrát zopakovalo. Terén byl proměnlivý, napřed jsme prudce lopotně stoupali, abychom vymrzli při sjezdu a o to více mohli k dalšímu sedlu stoupat. Prostě hřeben jak zuby pily. Do toho nám střídavě přšelo a foukalo, naštěstí intenzita deště umožňovala překonávat horský masiv v šustákovce, protože v nepromokavých bundách bychom se asi uvařili, jelikož okolní teplota činila 14°C. Vítr nás ochlazoval zejména při sjezdech, ale protože kolísavý terén zaručoval, že pokud právě klesáme, budeme velmi brzo znovu stoupat, nemělo tedy smysl se nějak snažit oblékat či vysvlékat. Má touha se smrskla do pořádné dávky Ferneta, poněvadž s propocenými zády v kombinaci s ochlazujícím účinkem větru a zároveň usilovně se pařící při snaze vytáhnout kolo i 50 kg nákladu do kopce jsem se cítila promrzlá i přehřátá zároveň.

V průměru máme normální brzdy

Prakticky hned po opuštění Bodø se mi zasekly přední brzdy a neustále brzdily, což znamenalo, že i při sjezdu z mírného kopečka jsem musela šlapat. Nepomohlo ani částečné vypuštění pneumatiky, ani usilovné kvedlání všemi možnými drátky a páčkami. Prostě jsem stále mírně přibržďovala bez ohledu na to, zda je to má vůle či nikoliv. Luboš na tom byl naopak, jeho kotoučovky nebrzdily skoro vůbec a vždy měl problémy zastavit tam, kde si předsevzal. V průměru jsme tedy měli normální brzdy. Brzy jsme se ale s našimi handicapy smířili natolik, že už nám to ani nepřišlo a přizpůsobili jsme se okolnostem natolik, že Luboš dopředu počítal s tím, že jeho brzdná dráha bude proti mé dvojnásobná a já holt budu šlapat nejenom do kopce, ale i z kopce.

Terén se přejezdem přes horský masiv poněkud zvolnil a my se z bezvýznamné okresky napojili na silnici č. 17 neboli Kystriksveien, po které budeme putovat následující tři týdny. Nájezd na ni byl bohužel bez upozornění, že se ocitáme na turisticky významné cestě. Je tedy fakt, že pro většinovou skupinu, tj. motorizované turisty, tato silnice začínala o pár kilometrů severněji, v Lødingu, takže je pravděpodobné, že nějaký ukazatel se mohl nacházet tam.

Jak jsme snědli večeři pro tři lidi

Dorazili jsme k mostu klenoucímu se nad salstraumenskou úžinou, odkud by mělo být možné pozorovat slavný Saltstraumenský malström. Na každé straně mostu stál kemp, tak jsme strčili nos do recepcie na naší straně, kde nám dotázaná obsluha sdělila, že odtud je lepší pohled na maximální příliv, kdežto z opačného břehu zase na odliv. V zásadě je ale prý jedno, ve kterém z kempů se ubytujeme, zůstali jsme tedy zde. Zaplatili jsme 150 NOKů pro dva a stan s tím, že sprchy a WC jsou v ceně.

Luboš začal stavět náš oranžový příbytek a já se převlekla do suchého oblečení, na rozdíl od loňska jsme totiž byli vybaveni nejenom rezervní mikinou, ale i péřovou vestou. Obojí jsem nyní zužitkovala, ne tak Luboš, ten sveřepě zůstával v propoceném oblečení. Jeho problém.

V kuchyňce, která nedisponovala žádným nádobím, jsme si na erárních vaříčích uvařili párky a porci pro tři lidi jsme slupli jak nic. Asi jsme fakt měli větší výdej energie než jsme předpokládali.

Saltstraumenský malström

Sever Evropy má i své rekordy. Saltstraumen je nejsilnější vodní vír na světě a nachází se asi 30 km od Bodø v kraji Nordland.

Úžina je 3 km dlouhá, 31 metrů hluboká a v nejužším místě jen 150 metrů široká. Mezi fjordy se

každých 6 hodin vymění 372 milionů kubických metrů mořské vody. Proud vody dosahuje až 22 uzlů (40 km/h). Do průplavu sice mohou lodě, ale jen asi 2 hodiny po vrcholu přílivu nebo odlivu, kdy jsou proudy nejslabší. V tom okamžiku proud připomíná řeku, která ale po několika desítkách minut mění směr toku.

Saltstraumen je také podle hlasování nejkrásnějším místem pro potápění (v anketě National Geographic). Vyskytuje se tu i bohatý podmořský řivot. Nejhezčí pohled na "vařící se vodu" je z mostu nad průlivem mezi ostrovy Knaplundøya a Straumøya. Most je 768 metrů dlouhý a z výšky 41 metrů je možné přehledně sledovat pohyb vodních mas v Saltstraumenu. Most byl otevřen v roce 1978 jako část silnice Rv 17 neboli Kystriksveien. Dnes už se na něm neplatí mýto. Od roku 2008 je také národní památkou mezi mosty a silničními stavbami. Zvláštností je, že mořské proudy tu vyhledávají vzácné druhy ryb. Chytit zde je možné halibuta, vlkouše, tresky a další. Od roku 1995 tady mají i světový rekord. Právě tady byla chycena treskovitá ryba - "sei" o váze 22,7 kg.

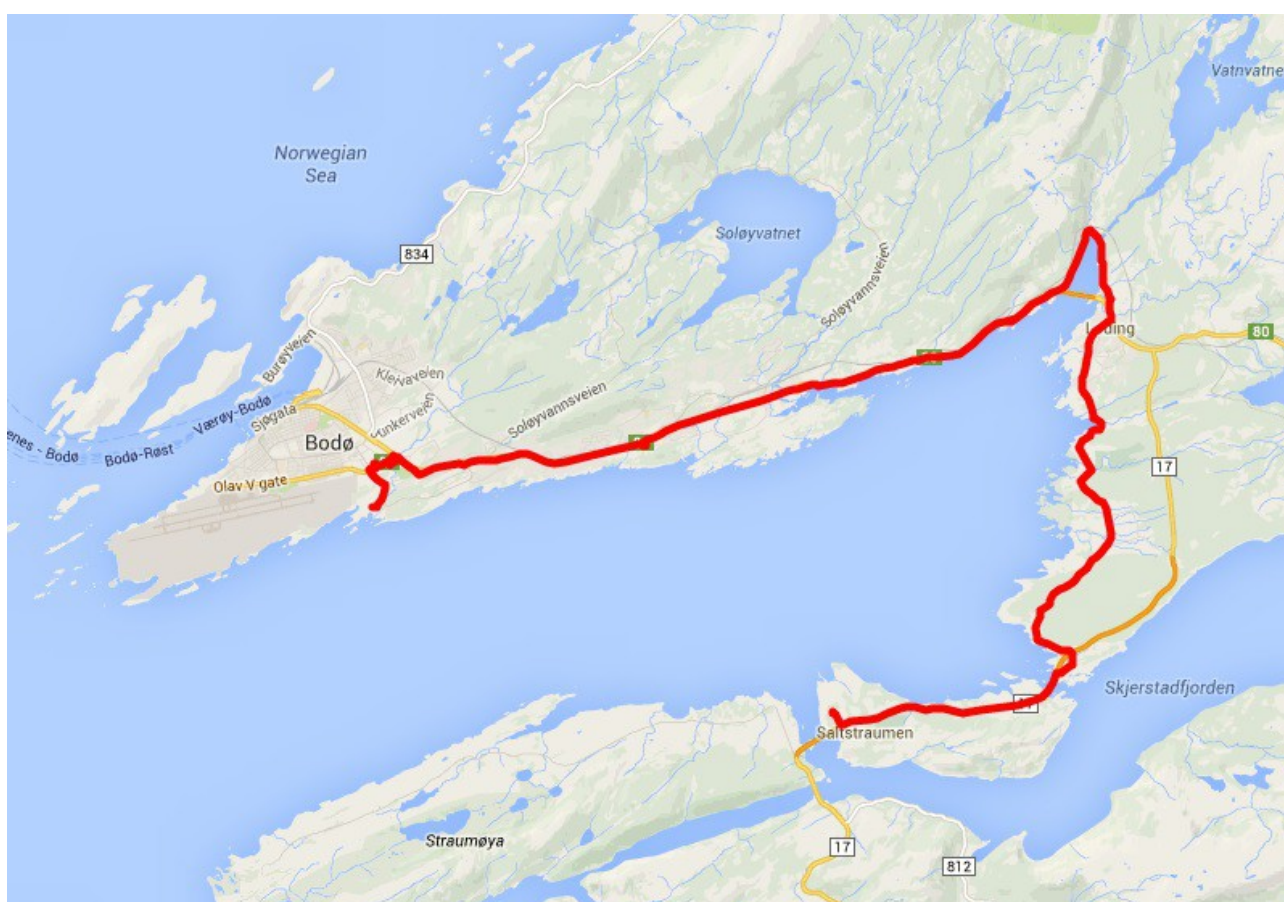

Jak jsme zaspali Saltstraumen

Přespání v jednom z kempů v Saltstraumenu bylo plánováno již z domova, a to za účelem pozorování slavného víru. Ovšem já po večeri byla natolik groggy, že jsem zvládla pouze sprchu a více si nepamatuji. Probralo mě Lubošovo sdělení, že on si to tedy ujít nenechá a vyráží k mostu.

Zakutala jsem se více do spacáku a znovu vytuhla. Luboš též neměl sílu a hlavně vnitřní teplo vydržet do 23.22, kdy měl být maximální příliv, a vrátil se s tím, že si dá sprchu a zkusí vstát na 5.07, kdy je maximální odliv. Jako reakci na jeho nápad jsem si jen poklepala na čelo, tak padlá na hlavu zase nejsem. Navíc nemělo smysl si na to natahovat budíka, kapky deště dopadající s velkou intenzitou na náš stan nám dávaly najevo, že nějaké velké pozorování se prostě nekoná a konat nebude.

Horší bylo, že se Luboš dlouho nemohl zahřát, což byl důsledek toho, že při stavění stanu a pobíhání po tábořišti zůstal v propoceně mikině a odmítl převlečení do suchých svršků. Naštěstí kombinace teplé sprchy a pěřového spacáčku udělala své a za chvíli bucal, jen se z něj kouřilo a ani nepotřeboval mimořádný příděl Fernetu.

Den 3, neděle 7.7.

Jak se náš stan ocitl v epicentru deště

Celou noc mě průběžně budilo ševelení kapek deště na tropiku stanu. Ráno jsem průhledem koukala na modrou oblohu a byla přesvědčená, že mám halucinace. Po chvíli váhání jsem se odhodlala vystrčit hlavu ven a okamžitě mi zmokla. Tady něco nehraje. Obalila jsem se celá do nepromokavého a vylezla ven. Všude kolem nás bylo sucho a slunce osvicovalo kemp, jen nad naším stanem trůnil mrak, ze kterého přšelo přímo na náš oranžový domov a v okruhu asi dvou metrů kolem něj. Byl to úkaz, který mě naprosto nemohl překvapit.

Odebrala jsem se do kuchyňky, která sice měla 8 plotýnek vařičů, ale jen 4 místa na sezení, a uvařila jsem tam čaj. Pojedli jsme raději před stanem, snídali jsme, jak jinak, čerstvého lososa koupeného den předtím v Bodø. Po konzumaci jsme se sbalili a vyrazili. Trvalo nám to rekordně krátkou dobu, protože jsme si konečně vytvořili systém, jak vše cpát do vozíků a mít o uložených věcech přehled. Není nad to, když si takové cvičné balení člověk natrénuje už doma, což jsme s úspěchem provedli při přejezdu Jeseníků v květnu.

Jak se loví mušličky

Z mostu jsme si alespoň prohlídli vír Saltstraumenský malström v době normálního přítoku a i tak to stálo za to. Nevadí, že jsme neměli možnost spatřit ho v plné síle, máme další položku na seznamu, kam se někdy v budoucnosti ještě jednou chceme vrátit.

Neurazili jsme ani čtyři kilometry, když tu najednou past na turisty! Nádherná kamenitá pláž vyzývající ke smočení. Odtlačili jsme kola až k pobřeží, pauzu vyhlásili za obědovou, pojedli vynikající sušenky Gjende a já už nadále nemohla vzdorovat nutkání vlézt do ledových vln. Již poučenou z loňska mě studená voda nezaskočila, protože jsem si fikaně oblekla teplou bundu. Průzračná voda umožňovala výbornou viditelnost, díky které jsem na písčitém dně spatřila spoustu mušlíček. Neodolala jsem a začala je lovit. Ovšem na tento úkon bylo nutné si jednu ruku vytáhnout jak z rukávu bundy, tak i mikiny, a ponořit ji až po ramena do svinsky studené vody. Moje prsty postižené vazoneurózou ihned získaly vzhled pařátu orla, což bylo výhodné na chytání jednotlivých ulit, jednoduše jsem je křečovitě sevřenými prsty podebírala jak naběrákem a takto vytahovala. Já stále tvrdím, že zvýšená citlivost na chlad je při cestách na Sever spíše výhodou, pokud se ji člověk naučí využívat.

Lubošova mánie

Luboš se do ledových vln fjordu neodhodlal, zato se u něj projevila jiná mánie, a tou je sběr kamínků. Ono mu nestačí, že vláčí 50 kg nákladu za kolem, on si ještě musí přivést domů dvě kila šutrů. Lítal po pláži a sbíral kamínky, každý velikosti mužské pěsti. Naštěstí si je narval k sobě do vozíku.

Jakmile jsme ukojili své úchylky, vydali jsme se dále. Však v 16. hodin by už bylo načase, protože hrozilo, že nám opět vyhládne a budeme muset znovu zastavit na doplnění energie. Navíc se o slovo zase začínala hlásit tmavá obloha a vítr, který hnal k nám černé mraky s pruhovanými cirry. Prý z tohoto typu oblaků nikdy neprší. Ha, ha, ha. Těsně před definitivním odjezdem jsme do sebe v rychlosti naházeli ještě pár sušenek, jeden nikdy neví.

To by bylo, aby nám v Norsku alespoň jednou nepršelo

Jen co jsme se pustili do stoupání do horského sedla, začaly se na nás spouštět dešťové kapky. Tento první déšť ani nešlo na norské poměry za déšť považovat, jelikož intenzita srážek patřila spíše k těm mírnějším a v pohodě nám stačily šustákovky coby ochrana horní části těla. V cca polovině prudkého kopce jsem se námahou natolik přehřívala, že kapky dopadající na mé tělo se okamžitě

odpařovaly. Vznikl tak rovnovážný systém mezi mým pařícím se organismem a okolním mrholením. Bohužel všechno krásné jednou skončí, po asi deseti minutách srážky ustaly, aby po chvíli začal přívalový déšť, při kterém jsme okamžitě oba promokli až na kůži. V ten moment už nemělo smysl si dávat nepromokavé bundy, protože bychom si je museli obléct na mokré mikiny. Se zaťatými zuby a prochládajícími těly jsme se tedy vydali dále, stále výše do sedla, kdy za jízdy se na mě mokré oblečení lepilo a nepříjemně studilo.

Jak jsem se transformovala na rampouch

Poslední asi kilometr, který nám zbýval do horského sedla, se k dešti přidal i vítr, bohužel boční, který se mnou zmítal tu na svodila, tu doprostřed vozovky dle momentálního směru, takže bylo nutné slézt a kola tlačit. Toho lumpík vítr využil a laškovně občas foukl zezadu, díky čemuž mi vedené přetížené kolo vráželo bolestivě šlapátkem do lýtky.

V sedle přestalo pršet, čímž se situace s mokrým oblečením ještě zhoršila kvůli tomu, že okolní vlhkost byla nižší než hadry na nás, a přebytečná voda se začala odpařovat. No a odpařováním vzniká co? Přece ochlazování. Tomuto faktu výrazně pomáhal i vítr, a proto následný sjezd patří mezi mé nejhorší zážitky. V poryvech větru se mi ruce změnily na rampouchy, téměř jsem necítila prsty, což bylo nepříjemné hlavně kvůli manipulaci s brzdovými páčkami, a místo ledvin jsem měla

dvě ledové koule. Postupem času se tak ze mě stával sněhulák na kole, tedy spíše ledulák, jelikož jsem měla blíže k ledu. Celých 11 kilometrů z kopce mi bylo tak mizerně, že mě netěšila ani myšlenka na Fernet. Kdybychom měli dostatek vody, navrhla bych někde postavit stan, převléct se do suchého, uvařit si teplý čaj a jídlo a zahřát se. Takto nám nezbývalo než vydržet do nejbližší civilizace.

Benzinka, základ života

Najednou se před námi zjevila benzinka. Jen tak, uprostřed lesů, kilometry vzdálená od nejbližšího osídlení. Proč je postavena zrovna zde, jsme nezkoumali, bylo nám to jedno, její existence nám přišla jako mana z nebes. Vtrhli jsme dovnitř, kde jsme obsluhu zaskočili objednávkou toho největšího hamburgeru, který jsou schopni udělat. Kromě klobás se totiž jednalo o jediné teplé jídlo, které nabízeli. Dvěstěgramový flák masa nám tedy na naše přání každému během pár minut připravili a my si v zadní části benzinky naplno pustili radiátory, abychom trochu vysušili naše totálně mokré oblečení. Převlekli jsme se do jediných dostupných suchých kousků, a to do nepromokavých bund, pod nimiž jsme byli naostro. Náš příjezd sem byl jak vypočítaný, venku řádil pravý saigon, déšť padal s takovou intenzitou, že se kapky rozstříkovaly metr vysoko a viditelnost činila pár desítek centimetrů. Naše kola bohužel zůstala venku, protože žádná krytá veranda nebo stříška zde prostě nebyla. Proto taky odpadla možnost převléct se do suchého oblečení, které jsme měli ve vozíku – zmokli bychom dříve, než bychom ho donesli dovnitř. Takto jsme prostě seděli na zemi, opírajíce se o sálající topné těleso a doufali, že na sobě mokré oblečení usušíme dříve, než budeme mít nějaké zdravotní následky.

Odkud vzali fotky s modrou oblohou?

Na benzince jsme zůstali další dvě hodiny, během nichž se nám sice povedlo usušit oblečení, ale nikoliv zahřát se. Obsluze totiž došel čaj, naštěstí nebyl problém se s nimi domluvit, že čaj máme vlastní a fikaně příručně v batohu, a oni nám budou poskytovat pouze horkou vodu. Dokonce tuhle službu ani nechtěli zaplatit.

Přímo nad stolem, kde jsme trávili chvíle během průtrže, běžela v televizi nějaká reklama s upoutávkou na zajímavosti podél Kystriksveien. Co nás zarazilo, byla přítomnost azurově modré oblohy. Něco takového zde podle našich zkušeností neexistuje, nechápali jsme, kde ty kýčovitě, ale nepravdivé fotky nabrali, nakonec jsme se shodli, že photoshop je mocná zbraň.

Geomagnetická anomálie aneb tady řadí trollové

Jakmile srážky polevily natolik, že viditelnost se už dala měřit v metrech a nikoliv centimetrech, předsevzali jsme si opustit teplo benzinky a vydat se dále. Naše rozhodnutí odejít podpořilo i to, že obsluha benzinky evidentně končila šichta a chystala se vše zamknout. Před odchodem, když viděli, že vypadáme jak zmoklé a zejména zmrzlé slepice, nám poradili kemp několik kilometrů odsud, což jsme kvitovali s povděkem, neměli jsme tak nějak morálku na spaní nadivoko. Navlekli jsme se tedy do nepromokavých bund, čepic a rukavic a vyrazili. Já osobně jsem byla velmi ráda, že jsme rezervní oblečení nemuseli na benzince vybalovat a že ho tedy stále máme bezpečně v lodních vacích ve vozíku a tudíž suché. Nebylo totiž úplně jasné, kde dnes hlavu složíme, jelikož kemp může být plný, zavřený nebo ho prostě nenajdeme.

Jen co jsme vyjeli, stala se zvláštní věc. Jízda z kopce se změnila v jízdu do kopce, aniž by se ale změnil sklon. Prostě ačkoliv jsme evidentně klesali a tudíž jeli dolů, museli jsme usilovně šlapat, jako kdybychom stoupali. Luboš to nazval geomagnetickou anomálií, kterou posléze překlasifikoval na myšlenku, že zde řadí trollové.

Slivovice brány otevírá

Těsně před odbočkou kamsi do lesa nás najednou předjela dodávka a prudce zabrzdila. Jak se ukázalo, byla to obsluha z benzinky a udělali to schválně, aby nás správně nasměrovali ke kempu, který leží u břehu Bejarfjordenu asi několik kilometrů právě po této šotolinové cestě. Prý se za námi hnali, abychom tohle rozcestí neminuli, protože měli strach, že budeme pokračovat dál po Kystriksveien až do osady Kjølpestad. Byli fakt hodní, že o nás měli takovou starost.

Zabočili jsme tedy po šotolinové cestě podél břehu fjordu kamsi do tajgy a do mě se opřel vítr s takovou silou, že jsem svým tělem téměř vyvrátila borovici na opačné straně silnice. Jakmile jsem odmotala sebe i kolo ze stromu, opatrnou jízdou jsme pokračovali dále a já měla pocit jako bych jela po kolejkách, takové vjemy jsem zažívala při jízdě po naprosto nerovném povrchu. Drum, drum, drum, najednou poryv větru tentokrát zezadu, který mě přenesl během pikosekundy o asi pět metrů dopředu, čímž jsem na jízdu rezignovala a raději kolo tlačila. Luboš se svou asi o metrák větší hmotností dokázal vzdorovat déle, tedy asi o dva metry, než to vzdal a též se přidal ke své tlačící manželce. Takto jsme se dobelhali k plotu, na němž byla přidrátovaná papírová, notně poškozená cedule „camping“ s šipkou ukazující doleva. Poslechli jsme ji a najednou jsme stáli před dřevěnou budovou s nápisem recepce, odkud na nás mával jakýsi chlapík velkou českou vlajkou a zkomoleně nás zdravil „dobrý den“ a „slivovice“. Jak se později ukázalo, zejména význam druhého slova mu byl velmi dobře znám. Vyklubal se z něj fanda Moravy a obzvlášť švestkového destilátu.

Rybářský kemp

Pokusili jsme se u rozjařeného správce domluvit na postavení stanu v kempu, což on striktně odmítl s poukázáním na počasí a proti naší vůli nás vmanévroval do kuchyňky, ať si ji zabereme a přespíme na zemi v suchu. Tábořit nám nechtěl dovolit, protože předpověď hovořila jasně – déšť, déšť a zas jen déšť, případně déšť se silným větrem. Ubytovat v chatce nás nemohl, jelikož kemp byl primárně určen pro rybáře s tím, že dotyční si zde chaty pronajímají na delší dobu, klidně i na několik měsíců.

Za složení našich hlav v kuchyňce místo ve stanu si řekl o sumu, za jakou bychom tábořili, tj. 150 NOKů za 2 lidi, sprchy v ceně nebyly a platily se zvlášť /20 NOKů za osobu bez časového omezení/, což byla nejvyšší částka, kterou jsme za tuto civilizační vymoženost dali.

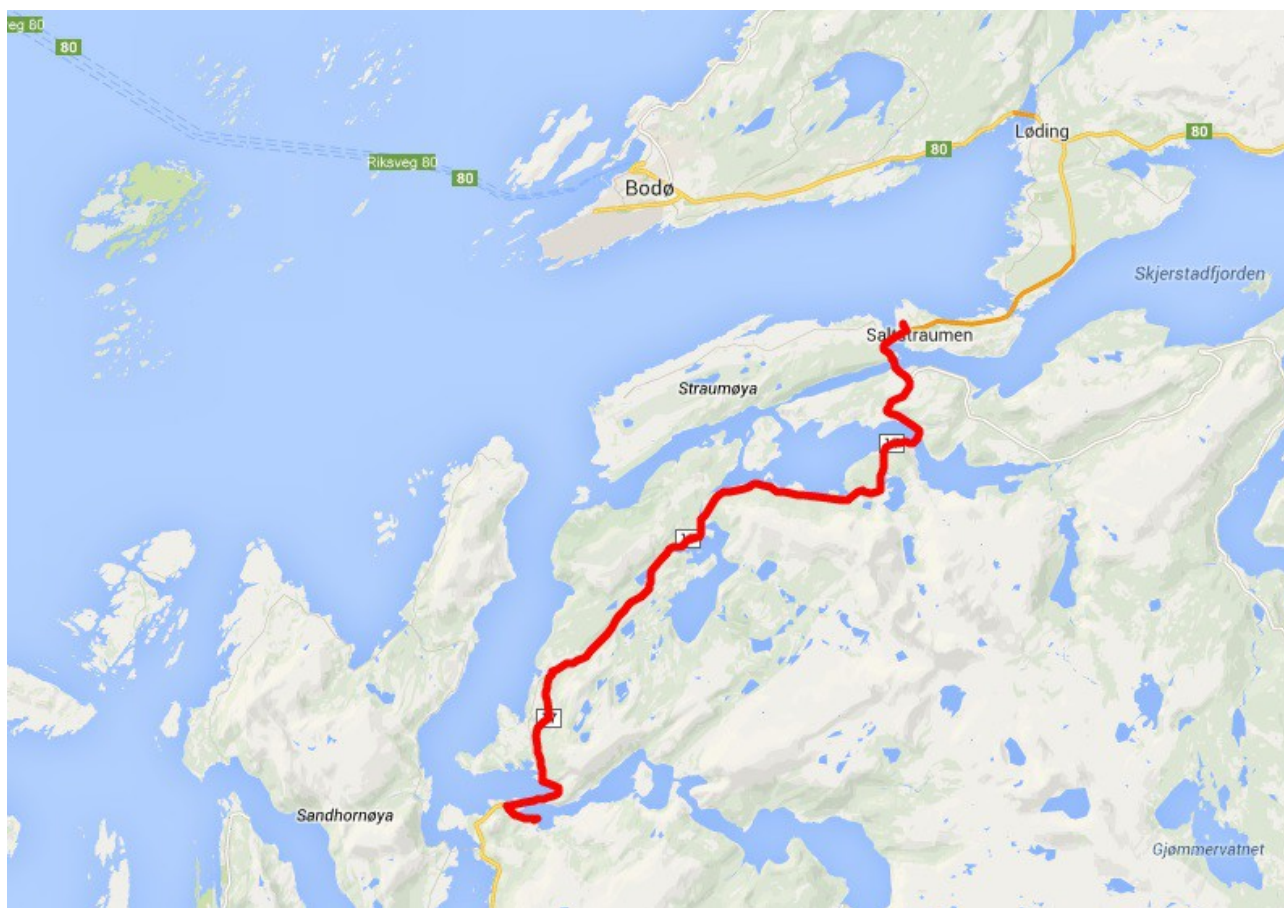
Útulnou velkou místnost s dřevěnými krovy a nosíky jsme rázem transformovali na cikánský tábor, přes trámy jsme napjali gumicuky a na ně pověsili veškeré oblečení a ostatní výbavu. Když jsme na to vojenské ležení koukali, nechápali jsme, jak se nám tohle všechno na kola vlastně vešlo. Zapnuli jsme všechny ohříváče, kterými místnost disponovala, tedy přesně tři, čímž jsme okamžitě způsobili lokální výpadek proudu. Nezbylo nám než se rozhodnout, který chceme aktuálně mít v provozu, protože jinak elektrická síť v místnosti kolabovala.

Lížeme si rány

Jakmile jsme splnili povinnosti, nastal čas pro regeneraci našich pošramocených tělesných schránek. Napřed jsme si dopřáli Ferneta na zahřátí, poté jsme si svaly natřeli osvědčenou mastičkou s konopím. Luboš na hygienu rezignoval, pouze si ve vedlejší místnosti sloužící jako koupelna, kam se muselo přes zablácenou louku, vyčistil zuby. Já si dala rychlou sprchu a následně jsme si připravili spaní. Protože intenzivní déšť asi na deset minut ustal, vyběhla jsem ven nafotit nasvícený most v paprscích zapadajícího slunce. Když jsem s prvními kapkami deště doběhla do našeho azylu, Luboš už na zemi sladce spinkal. Já se usalašila na gauči, který byl bohužel poněkud užší, než by mi vyhovovalo, zalezla jsem do vlastního spacáku a usnula dříve, než jsem si stihla zatáhnout zips. Mému vyčerpání se není co divit, kromě vzdorování dešti, větru a zimě jsme podle GPS překonali převýšení 900 výškových metrů.

Nad ránem mě pak probudila zima, jak jsem čouhala nepřikrytá s odhalenými zády. Tím pádem jsem zaregistrovala, že venku silně prší.

Den 4, pondělí 8.7.

Slovíčko „sunny“ bych vymazal z norského slovníku

Probudili jsme se, jak jinak, do deštivého rána. Zuřivě jsme začali sprádat plány, co s námi. Pokud bychom pokračovali, je nutné za současného monzunového počasí mít zajištěnou střechu nad hlavou, tedy chatku v kempu. Studováním mapy jsem na sousedním ostrově Sandhornøya objevila Hustad Camping, kam jsme zavolali a předběžně si zarezovali chatu na 1-2 noci.

Při jídle jsme listovali brožurou Kystriksveien, která slouží coby bible pro cestovatele na této trase, a zaujal nás přídomek charakterizující kemp, ve kterém jsme právě přespali. Pohled z okna ukazoval všechno možné, jenom ne „sunny“. Luboš se začal rozčilovat, že slovíčko sunny je s ohledem na okolnosti natolik nepatřičné, že by ho z fleku vymazal z norského slovníku.

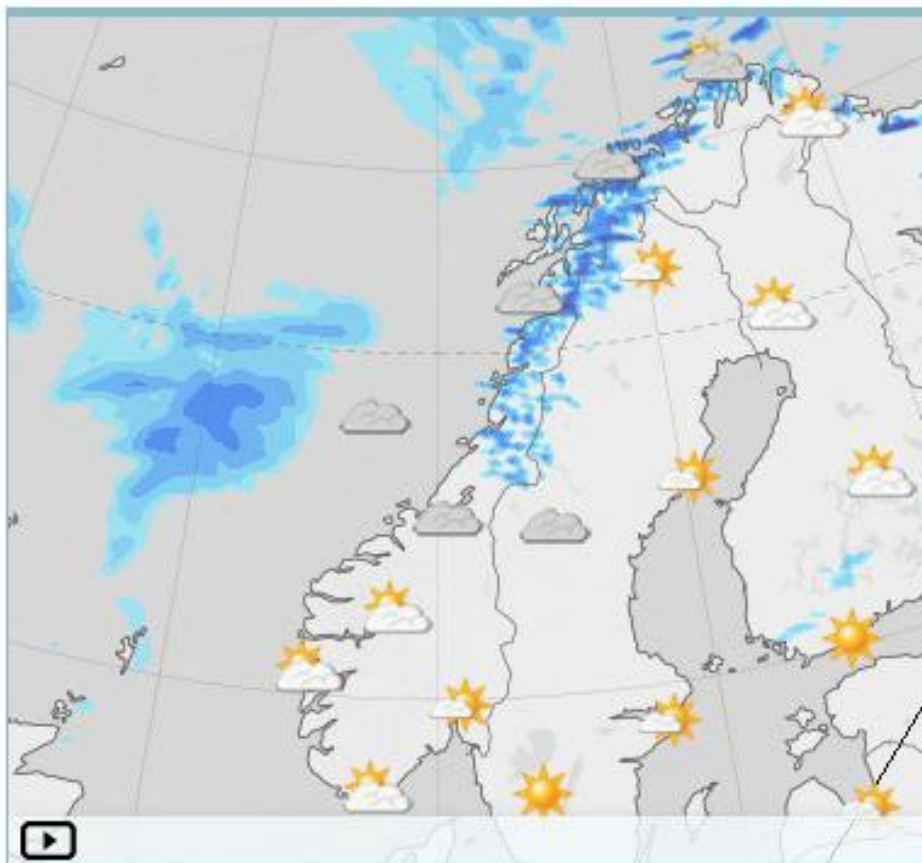
Čichový test

Protože jsme vstávali tak nějak později, naše jídlo spočívalo v snídaňoobědě, kdy jsme si v dobře vybavené kuchyňce uvařili masové torteliny, abychom měli sílu na nadcházející šlapání, do kterého se nám ve vytrvalém dešti nijak zvlášť nechtělo. Při balení a oblékání Luboš musel provést čichový test, během kterého se snažil zjistit, ve kterých ponožkách včera cestoval. U žádné z fusek ale neupadl do bezvědomí, což mu bylo divné. Holt zapomněl, že jak jsme včera dorazili komplet promáčení, špinavé a mokré ponožky rovnou vypral v umyvadle a při plně puštěném přímotopu mu krásně vyschnuly, tím pádem měl čisté všechny. To je prostě daň za to, že má všechny páry stejné. Já to mám jednodušší, mohu střídat fialové a šedé ponožky, ale jen za předpokladu, že si i ráno budu pamatovat, ve které barevné kombinaci jsem den předtím šlapala.

Černé mraky nad Norskem

Po poledni jsme začali na dešti pakovat věci do vozíků, když nás zastavil místní rybář a důsledně nás varoval před nadcházející bouří, která se sem žene, meteorologové předpovídali srážky kolem 50 mm. Upozornil nás, že nejbližší kemp je odsud vzdálen přes 50 km, protože tábořit nadivoko je v tomto počasí hazard. Když jsme se mu zmínili, že se nechceme držet trasy Kystriksveien, nýbrž plánujeme navštívit sousední ostrov Sandhornøya, jen se chytl za hlavu, že to je nebezpečné, protože se jedná o exponovaný ostrov, bičovaný větry z otevřeného moře. Máme prý den dva počkat, až se to přežene. Po krátkém rozhodování jsme ho poslechli, protože už jsme z loňska měli zkušenost, jak foukat může na ostrovech. Zaběhli jsme do recepce kempu, kde náš starý známý obdivovatel české slivovice neměl problém ponechat nás v našem azylu v kuchyňce i další den. Protože k výbavě kuchyňky patřil i obstarožní PC s byt' pomalým, ale funkčním internetem, najeli jsme si na stránky norského meteorologického institutu a aktuální pohled na radar se nám vůbec, ale vůbec nelíbil. Jednolitě deštivé mraky zakrývaly celé severní Norsko v úzkém pruhu, všude na jihu Norska a v okolním Švédsku a Finsku svítilo sluníčko. Zajímavostí bylo, že tyto mraky velmi přesně kopírovaly hranice, což se z mého pohledu jeví docela logicky, protože hranice tvořily právě horské štíty, přes které se nízce položené mraky zřejmě nedokázaly dostat. Bohužel v místě, kde jsme uvízli, nebude lépe dva dny.

Někdo by měl norské soudruhy naučit předpovídat počasí

Vybalili jsme tedy znovu všechny věci, opět natáhli gumuciky na trámy a věnovali se odpočinku. Pohled na aktuální předpověď pro naši oblast mě šokoval, protože podle Norů nám právě svítilo sluníčko, přitom pohled ven mluvil o naprostém opaku, silné provazy vody padaly z oblohy pod úhlem a všude se rozstříkávaly. Někdo by měl prostě norské soudruhy naučit předpovídat počasí. Co se ale nedalo na stránkách norského meteorologického institutu přehlédnout, byl červený výstražný vykřičník s upozorněním, že se blíží vichřice od 20. hodin a má napršet až 50 mm srážek za 24 hodin. Tedy rybář měl pravdu a byli jsme rádi, že jsme ho poslechli, protože touto dobou bychom už měli výrazné problémy, kdybychom se vydali dále. Tato zkušenost nás naučila více pracovat s předpovědí počasí, což se nám později mnohokrát vyplatilo. Sice jsme neměli možnost dešti uniknout přesunem do oblasti, kde svítí sluníčko, protože ty bývaly od nás vzdáleny stovky kilometrů, ale mohli jsme si lépe plánovat přejezdy na kolech a přebývání v chatkách.

Slunečný den jsem si představovala jinak

Norský hydrometeorologický ústav stále trval na tom, že nad námi zuří slunce se spalujícími paprsky, kdežto moje smysly trvaly na verzi vytrvalého deště. Že mám pravdu já, nikoliv rosníkáři, se ukázalo záhy. WC totiž bylo vzdáleno od kuchyňky asi dva metry, přesněji řečeno, jednalo se o vedlejší vchod téže budovy s tím, že bylo nutné přejít přes otevřený prostor. Doběhla jsem tam promáčená do poslední nitky přesto, že jsem se na tento úkon oděla do nepromokavých svršků. Prostě takto jsem si slunečný den nepředstavovala.

Odpoledne jsme trávili klasicky, tj. pospáváním a sušením věcí. Ze tří přímotopů mohl být puštěný pouze jediný, protože jinak nám opět vyhazovaly pojistky, stejně jako včera.

Jak vypadá nájezd do garáže po norskou

Přesně v 16.39 přestalo pršet, čehož jsme využili a vydali se na několikakilometrovou procházku podél pobřeží fjordu Bejarfjorden. Napřed jsme si na skalách nasbírali další mušličky do naší sbírky, poté jsme pokračovali po šotolinové cestě. Asi po půl hodině jsme dorazili k několika samotám, z nichž jedna měla velmi zajímavě vytvořený nájezd do garáže. Jednalo se o kamenný násep, který pod úhlem 45°C vedl do výšky asi dvou metrů a jeho povrch byl pokryt nádherně vysázeným mechovým kobercem. Ten se ostatně nacházel i na většině střech a někdy byl zajímavý pohled na nejnovější satelit čouhající z tohoto zeleného porostu...

Vydali jsme se dále a po asi 4 km jsme došli k opuštěnému přístavu se spoustou lodí v různém stadiu rozkladu. Na jednu z nich si Luboš vlezl a já ho z mola fotila. Abych ho dostala do záběru, musela jsem udělat pár kroků po vratkém molu dozadu, z nichž ten poslední se mi skoro nevyplatil, protože jsem téměř zahučela do moře.

Ptáci útočí

Z přístavu, kde jsme nepotkali ani živáčka, nás vyhnal déšť, který se opět přihlásil o slovo a už ho nepustil. Šlapali jsme po staré známé šotolině zpět, když tu najednou začal na nás nalítávat nějaký pták, nejspíše racek či jemu podobný druh. Většinou kroužil nad našimi hlavami a zničehonic podnikal střemhlavé výpady, které eskalovaly tím více, čím blížeji jsme byli k jedné ze stromů podél silnice. Když jsme se u něj ocitli asi na dva metry, zničeho nic se před nás snesl jiný exemplář, tahal za sebou křídlo a ťapkal pomalu pryč. V ten moment nám to bylo jasné, celé tohle divadlo mělo sloužit k tomu, aby hnízdící pár odlákal vetřelce od svého potomstva. Rychle jsme tedy poodešli dále, abychom rodičům nezavdávali příčinu k obavám o svá mláďátka.

Jak jsme skoro o zásoby Fernetu připraveni byli

Po příchodu do kempu ve vytrvalém dešti stačil rychlý pohled na předpověď počasí a bylo nám více než jasné, že zde musíme přečkat ještě jeden den, ať se nám to líbí či ne. Stavili jsme se tedy v recepci zaplatit správci další noc a vyrovnat sprchu. Z

chlapíka táhla slivovice na sto honů a očka se mu leskla.

Neměl problém s tím, že chceme zůstat ještě o den déle, jen ho udivila informace o nadcházející bouři a nevěděl ani o té minulé, která skončila před pár hodinami, což jsem chápala. Jeho výzor totiž napovídal, že se z recepcie nevzdálil dále než na WC, kdy veškerý čas trávil s kamarádkou flaškou, do jejíhož dna se úspěšně propíjel a pokud nějakou bouří zažil, tak pouze ve své hlavě. Jediné, co ho zajímalo, bylo to, zda máme slivovici nazbyt a po naší záporné odpovědi posmutněl. Hned se ale zaradoval, že přeci bez alkoholu necestujeme. Ano, to je pravda, ale máme ho přesně na příděl, což nerad akceptoval. Přesto učinil ještě jeden zoufalý pokus, zda bychom fakt jednu láhev nemohli postrádat.

Večerní sprcha

Hned po návratu jsem rovnou zalezla do sprchy. Jediná vada na kráse byla nutnost se vracet opět přes otevřené prostranství, kde samozřejmě intenzivně přšelo, jak jinak. Nebýt tohoto detailu, sprcha by to byla naprosto dokonalá, jelikož dnes jsem si ji patřičně užila a vychutnala. Ne jak včera, kdy se nejednalo o sprchu, ale o obyčejné rozmrazování ledových krystalků v cévním systému a resuscitaci vnitřních orgánů.

Povečeřeli jsme a vydali se na kutě. Luboš si tentokrát ustlal na úzkém gauči, ke kterému přirazil stůl jako ochranu před nechtěným pádem z pohovky na zem. Spacákem jsme se jen přikryli, přeci jenom jsme přes den v kuchyňce trochu topili, tak tam nebyla až taková zima jako včera, navíc jsme nebyli tak vymrzlí vyčerpávající jízdou v dešti.

Den 5, úterý 9.7.

Sluchová zkouška

Samozřejmě mě opět v noci probudil chlad díky tomu, že jak jsem ležela spacákem pouze přikrytá, tento ze mě sklouznul na zem. Tím pádem jsem i slyšela, jak kapky deště buší do střechy. Ach jo, kdy už konečně pršet přestane? Copak tu nemají jiné počasí? Déšť dopadal s takovým rachotem, až jsem měla strach, že to probudí i Luboše. Jednoduchá sluchová zkouška prokázala, že Luboš spí jak poleno. Chrápal totiž tak hlasitě, že by si náhodný kolemjdoucí musel myslet, že se do kuchyňky vloupal medvěd.

Znovu jsem usnula, ale byla jsem posléze několikrát vzbuzena cukavou bolestí ve II. prstu levé ruky, který jsem si nechtěně rozflákla nožem na letišti v Bodø při rozbalování našich kol. Naštěstí se mi někdy nad ránem povedlo zabrat definitivně. To asi na usínání tak blahodárně působil ten ševelící déšť, hajzl jeden.

Snídáme poslední chleba aneb z nudy vyžíráme zásoby

Ke snídani jsme měli náš poslední chleba. Není divu, jsme na cestě už pátý den, z toho polovinu trčíme v tomto zapadlém rybářském kempu. Nejbližší obchod je tak dva dny cesty na kole. Proti loňsku jsme už na tohle byli lépe připraveni a měli jsme zásobu rybiček minimálně na další týden, samozřejmě za předpokladu, že nám nebude vadit zajídat rybičky rybičkami, tj. otevřít si jednu konzervu rybiček jako hlavní jídlo a k ní druhou coby přílohu.

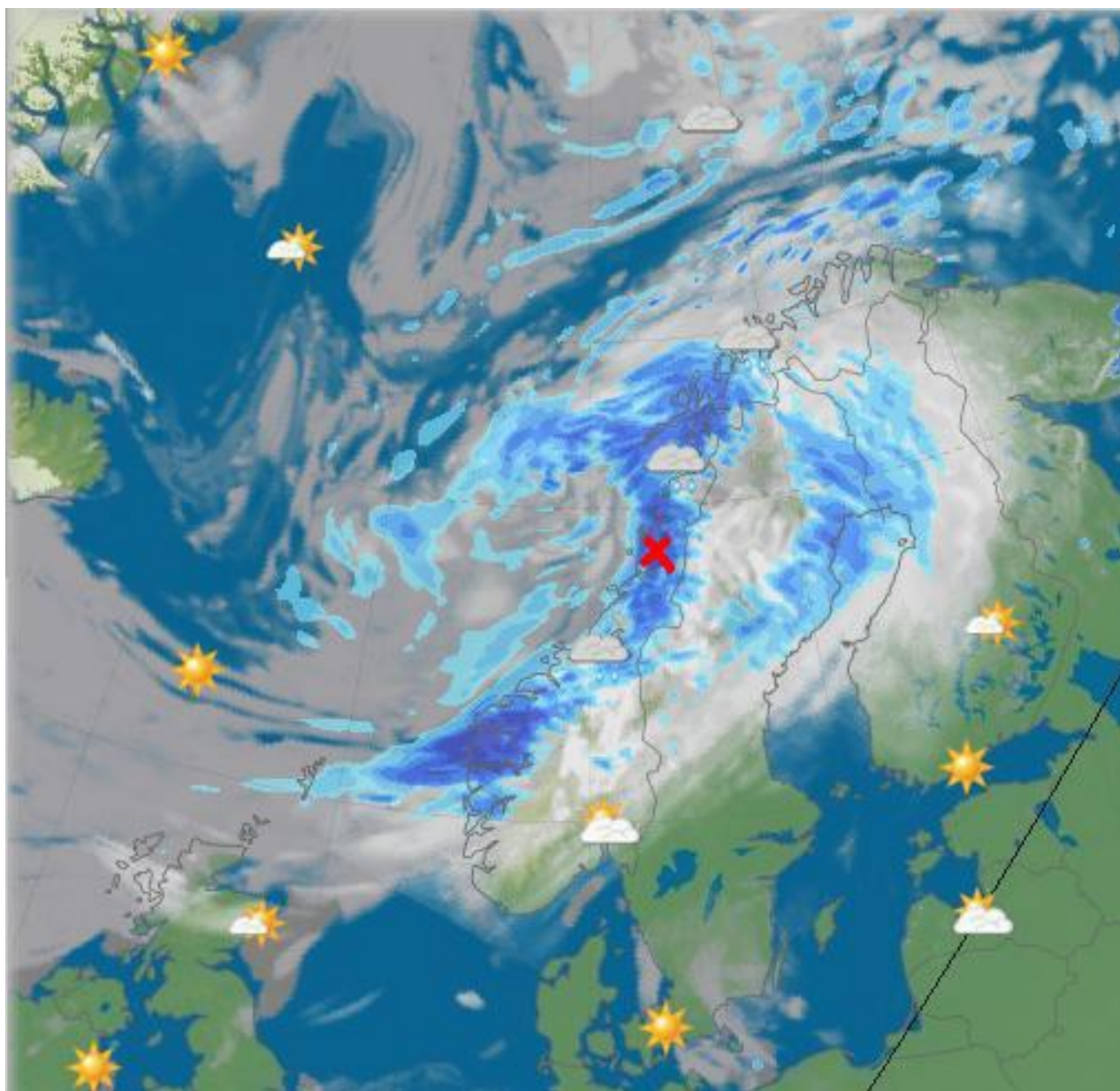
Horší bylo, že dnešní déšť byl natolik intenzivní, že se nám kromě nezbytné návštěvy WC nechtělo ven ani nos vystrčit, a z nudy jsme vyžírali drahocenné zásoby. Za vlast tak padly nějaké suchary, sušenky apod. Asi bychom na tento typ potravin měli zavést stejný přidělový systém, jako na Fernet.

Jak se pozná, co máte k jídlu

Upoutal nás hluk zvenku. To z kempu vyrážel nějaký cyklista, o jehož přítomnosti jsme neměli ani tušení. Hned jsem měla cukání se sbalit a vydat se na cestu taky, ale pohled na radar byl více než výmluvný – všude nad severním Norskem modré dešťové mraky. Cyklistu vystřídala parta českých rybářů, kteří se naopak chtěli ubytovat a neuspěli. No jo, to my víme, že všechny chatky jsou plné a my přebýváme v jediné dostupné místnosti.

Norský hydrometeorologický ústav zrovna zrušil varování ohledně vichřice a přívalových srážek, ovšem pohled z okna tomu nenasvědčoval, přelo stále stejně silně. Nebylo nám vůbec jasné, kam všechna ta voda odeče, že tu nemají záplavy. Asi vše pohlít mech a lišejník.

Zbytek dne jsme trávili jedinou možnou činností, a to jídlem. Jak jsem se snažila vést pečlivý deník včetně toho, co zrovna konzumujeme, tak se nakonec ukázalo, že to za určitých situací vlastně není nutné. Luboš se pustil do rybí polévky, do které si vmíchal poslední těstoviny a já si otevřela konzervu rybiček. Bohužel trhnutím za víčko došlo k řetězové reakci, na jejímž konci byla aktuální stránka z deníku, důkladně politá olejem z rybiček. Prostě když je někdo šikovný, tak ho nic nezachrání. Příště se z toho snad poučím a nebudu se snažit mít otevřený deník blíže než dva metry od jídla, se kterým hodlám manipulovat.

Co dělá správný Čech na dovolené?

No přece jí, spí, odpočívá. My se oddávali hlavně druhému bodu, například já jsem prospala odpoledne od 13. do 18. hodin. Po procitnutí jsme se věnovali prvnímu bodu, kdy jsme pokračovali ve vyžírání zásob a spráskali jsme suchary, čímž jsme dojedli poslední jídlo, které by mohlo sloužit coby příloha.

Abychom dnešek mohli strávit i trochu plodně, donesli jsme si brašny a blikáčky z kol, která už 48 hodin stála opřena o strom, vydána takto napospas dešti. Brašny jsme rozvěsili na gumicuky, blikáčky bohužel venku navlhly a buď blikaly neustále bez možnosti je ovládat, nebo nesvítily vůbec.

Kolem 23. hodiny vzdor předpovědi, že se to konečně má začít trhat a vykoukne sluníčko, byla černá obloha a hustota srážek se naopak zvyšovala.

Před uložením do spacáků se Luboš hnal k PETce s Fernetem, což jsem mu zadržela, protože nárok na něj máme pouze když spíme ve stanu nebo když dorazíme sice do chatky, ale promrzlí a promoklí.

Horší bylo, že díky odpolednímu spánku se nám večer vůbec nedařilo usnout. Svozně jsme tedy leželi na gauči, přikrytí spacáky, a poslouchali jsme bubnování kapek deště na střechu kuchyňky.

Den 6, středa 10.7.

A to je všechno naše jídlo?

Snídali jsme rybí polévku ze sáčku, ke které jsme místo pečiva přikusovali rybičky z konzervy. Při balení Luboš nevěřícně zíral do kdysi nadité tašky s jídlem, nyní skoro prázdné. Na dně trůnilo 7 konzerv rybiček, 2 müsli, 3 polévky - to bylo všechno naše jídlo. K tomu jsem ve svém cyklovozíku měla ještě 4 balení expediční stravy jako nouzovou potravinu, na kterou se v průběhu cyklotrekování nesahá a která se do výčtu aktuálních zásob nepočítá. Revize našich zásob nás donutila vyrazit i přes vytrvalý déšť, přitom dle norských soudruhů jsme právě měli být spalováni paprsky zářícího slunce. Podle brožury byl nejbližší obchod na silnici Kystriksvein dva dny jízdy, my ale doufali, že na ostrově Sandhornøya, kam jsme se hodlali z hlavní trasy odchýlit, na nějaký krám či samošku natrefíme.

Trollové nás zkouší

Odhodlaně jsme se tedy odění do nepromokavých bund a rukavic vydali do deštivého dne a než jsme se napojili zpět na silnici, stačila jsem se 3x převléct, protože se počasí neumělo rozhodnout, zda nás bude kropit deštěm nebo ne. Znamenalo to neustále zastavovat, měnit nepromokavou bundu za tenkou šustákovku a lyžařské rukavice za cyklistické. Asi 200 metrů od kempu už nás trollíci přestali zkoušet, pochopili, že naše odhodlání je pevné, takže definitivně přestalo pršet a mohli jsme tedy pokračovat jen v šustákovkách. Dokonce nám trollíci i sluníčko ukázali. Teplota činila 10-12°C a foukal středně silný vítr. Evidentně jsme ve zkoušce trollů obstáli.

Jak jsem si polila pas mlékem

Po několika kilometrech jsme zabočili k mostu vedoucímu na sousední ostrov Sandhornøya, u jehož úpatí jsme objevili zastrčený motorest s kavárnou Vertshuset Fjordbua. Sice jsme hlad neměli, ale nešlo odolat příležitosti se najíst, protože jsme tušili, že takových nabídek v těchto opuštěných končinách moc mít nebudeme. Objednali jsme si klasicky vafle a kafe a při placení požadované sumy 130 NOKů jsem na pult položila pas, protože mi v dokladovce zavazet. Ke kávě jsme obdrželi velkou odměrku mléka, při jehož nalévání do hrnku se mi povedlo polít si pas. Svůj pas. Že mléko po vyschnutí hodně smrdí je všeobecně známo.

Vafle jsme ovšem obdrželi výborné, čerstvě připravené, se spoustou domácí marmelády. Jak jsem se

dozvěděla po návratu domů, jednalo se o vyhlášenou kavárnu s nejlepšími vaflemi v Norsku. Při odchodu jsme si všimli, že nad vchodem suší majitel ryby tak, jak je v přímořských oblastech Norska zvykem - zavěšené na šňůře.

Fotografický abst'ák

Přejezdem na sousední ostrov Sandhornøya sice výrazně poklesl provoz, ale taky se zhoršila kvalita silničního povrchu. Terén byl docela hornatý, ale nádherná oranžová koule na obloze nás naplňovala optimismem a během vzácné bezdešťové hodinky jsem naflákala 159 fotek. Tak vypadá fotografický orgasmus po dlouhém abst'áku. Bohužel zima a vítr dosahovaly pořádné intenzity, takže přestávka na focení musela trvat jen po nezbytně dlouhou dobu a větrné poryvy mi neumožňovaly použití stativu. Zatím ale nepršelo, což bylo pro nás nejdůležitější.

Po cestě jsme míjeli samoty s červeně natřenými baráčky a nezbytnou lodí ve vodách, což docela často býval jediný dopravní prostředek. Prostě ne každý má auto, ale zato každý vlastní loď.

Právě jsem Ti předvedl, jak se to nemá dělat

K naší neskutečné radosti jsme po pár kilometrech dojeli k malé osadě, tvořené asi 5 baráčky, z nichž většinu představovaly zemědělské usedlosti, kdy v budově jedné z nich se nacházel otevřený malý krámk s potravinami. Hned jsem nadšeně zastavila a opřela kolo o dřevěný stůl s lavičkou, který stál přímo před obchůdkem. Ovšem Luboš nebyl spokojen, jak jsem to provedla, moje kolo mi poručil odtáhnout a začal opírat svoje kolo. Jenže zákon schválnosti, nepovedlo se mu oblouk vybrat a opřít kolo o dřevěný stůl, takže se pokusil toho dosáhnout opřením cyklovozíku, ale celá soustava se ukázala jako nestabilní a začala se řídit k zemi, naštěstí všechno zachytil. Na můj tázavý pohled mi vysvětlil, že se vlastně nic nestalo, ba naopak, právě mi ukázal, jak se to nemá dělat a tvářil se u toho, že tohle byl jeho cíl už od začátku akce, něco jako negativní vzor.

V malém krámku, tvořeném asi třemi regály, jsme dokoupili základní a životně nutné potraviny jako třeba banánky v čokoládě, na kterých ujížděl Luboš, a pořídili jsme i první ze série pohledů, které jsme na větru venku napsali a hodili do poštovní schránky na zdi. Vítr byl tak silný, že pohled, na který jsem zrovna psala, musel být ještě něčím zatížen, protože dotek pera nestačil na vzdorování poryvům a několikrát jsme čumkarty honili po silnici.

Žene se průtrž

Už od rána nám při pohledu na měnící se kopovitou oblačnost bylo více než jasné, že po cestě minimálně jednou zmokneme, a ta chvíle začala právě nyní. Abychom se vyhnuli nejsilnějším srážkám, schovali jsme se v opuštěné rybářské chatrči, jejíž stav odpovídal, že ji nikdo neopravoval tak dvacet let, takže jsme měli vážné obavy, že se nám střecha zřítí na hlavu. Na podlaze ležely poházeny vybledlé páteře ryb a vodních obratlovců, další kostry se válely všude okolo, včetně jednoho velrybího obratle velikosti menší židličky. Místo na mě působilo natolik ponuře, že jakmile se nejhorší slota přehnala, vynutila jsem si i přes vytrvalý déšť pokračování v cestě. Pohled před nás, na horský hřeben, přes který se musíme dostat, ukázal dešťové proudy, dopadající pod velkým úhlem z mraků.

Někdo by měl Norům vysvětlit rozdíl mezi dokopcem a zkopcem

Dál jsme už pokračovali v membránových bundách a lyžařských rukavicích. Následovalo několik horských sedel, kdy i při sjezdech dolů jsme museli intenzivně šlapat. Prostě Norové nerespektují, zda cesta vede do kopce nebo z kopce. Přitom je to tak jednoduché, dokopec se šlape, zkopec se sjíždí. Zde cyklista musí šlapat jak nahoru, tak dolů.

Náročný terén v kombinaci s nepřízní počasí si vybral svou daň, a to konkrétně na mně. Dostavila se těžká krize, protože jsem musela vzdorovat silnému protivětru a zejména zrádným, zleva jdoucím poryvům, házejícím mě na svodidla, do toho bičovaná přeháňkami, kdy dopředu mě hnala pouze představa párků, které jsme si pár hodin předtím koupili v obchodě. Vysnila jsem si dva obrovské párky na talíři a představovala si je před řídkou kola, kdy jako imaginární síla mě vpřed posouvala vidina nezdravých, přesto však lákavých uzenin. Krize dokonce nabyla té síly, že jsem upadala za jízdy do série mikrosnánek, přičemž pokaždé se mi zdálo, že sedím v suchu, teple, baštím klobásu a popíjím grog. Návrat do okolní reality byl krutý – zima, vítr, dešť, hlad.

Pozor, los

Dosud jsme minuli několik značek, upozorňujících nás na výskyt těchto jelenovitých zvířat. Že tohle varování není zbytečné, jsme poznali záhy. To si tak klidně jedu jako první z kopce, ze kterého dokonce nemusím šlapat, když tu mi najednou cestu zkříží ohromný los. Prudce jsem zabrzdila, téměř na milimetry před tím, než bychom se já a los stali součástí stejné množiny, on se na mě důstojně díval, poté zafřkal a odkráčel do okolní tajgy. Srdce jsem měla někde v hrdle, nebo spíše kdesi v kalhotách. Luboš na mě zoufale hulákal, zda jsem OK, což mě velmi potěšilo, jelikož jsem spíše očekávala, že bude řvát, ať losa zastavím a on to natočí, případně ať zvíře doběhnu a dostanu se co nejdříve kvůli záběru, a on mě naopak vyzval k opatrnosti. Asi se tak láskyplně choval proto, že u sebe neměl kameru. Sice o pár kilometrů dále ho začalo

mrzet, že se mu nepovedlo toto téměř blízké setkání nějak zdokumentovat, ale to už mi bylo jedno. Každopádně jsme si nyní dávali větší pozor při jízdě na opuštěné silnici, protože vzdor obecně přijímanému názoru není nejnebezpečnější zvíře severní Evropy medvěd, nýbrž los, který má na svědomí více mrtvých než chlupáč.

Co neprojedu, to protlačím

Pokud jsme se vyskytovali v horách, byli jsme jakžtakž chráněni před nejhoršími poryvy větru. Ovšem přejezdem přes horské pásmo na severní a severozápadní, otevřenou stranu ostrova Sandhornøya, bičovanou větry z oceánu, jsme se rázem ocitli v kotli, kde se vítr neměl o co zastavit a výrazně získal na síle. Neskutečně jsme v ten moment byli rádi, že jsme nevyrazili o den dříve do ještě probíhající bouře. Takto jsme raději sesedli z kola, když poryvy větru dosahovaly té intenzity, že nás vrážely na svodila či do protisměru, a bicykly jsme tlačili několik kilometrů až do míst, kde už opět bylo bezpečné na kola naskočit. Je lepší být opatrný tlačící cyklista než cyklista rozpůlený o svodidla, či rozplesklý o asfalt, nebo spíše šotolinu.

Místní fakt nebudou normální

Následných 11 kilometrů do kempu nás stálo neskutečné množství sil a urazili jsme tuto vzdálenost za 4 hodiny, poslední 4 km nám dokonce trvaly 3 hodiny, kdy náš posun vpřed byl boj o každý metr. Ačkoliv jsme se po sjezdu z hor pohybovali prakticky po rovině, jela jsem na nejmenší převody, které doma řadím jen do kopců, a dokonce bych nyní užila i menší převody, kdybych je na kole

měla nainstalované. Oč větší šok jsme zažili v jedné bezvýznamné visce, kde jsme měli velké problémy držet rovný směr při pohybu dopředu, když jsme spatřili skupinu dětí, které si ve větru a dešti venku skákaly na trampolíně jakoby se nechumelilo, či spíše nepršelo a nefoukalo. Oděny byly v kratásech a nátělnících, zatímco my tou dobou už několik hodin putovali navlečení do nepromokavých bund, lyžařských rukavic a teplých čepic pod helmami. Místňáci fakt nebudou normální.

Kape mi na koleno

Můj nový camelbag, ve kterém jsem měla tři litry čaje, které jsem za jízdy upíjela, se nyní rozhodl, že začne propouštět tekutinu cucátkem, a to v množství průtoku odpovídajícímu silně kapajícímu kohoutku. No a kam že ten přebytečný čaj směřoval? Samozřejmě že na moje pravé koleno, protože právě nad ním se vznášelo cucátko vedoucí z camelbagu. Zákonitě mi tedy kapalo na pravé koleno a v poryvech větru byly kapky zanášeny i na koleno levé, což jsem kvitovala, protože nesnáším nevyváženost. Nezbyvalo mi tedy nic jiného, než si nacucané nohavice sušit svým vlastním, drahocenným teplem. Následná přehánka vždy přišla bezprostředně poté, co se mi kalhoty povedlo vysušit a mohla jsem tedy po skončení deště začít znovu.

Kde je tady recepce?

Se silami na nule jsme se v silném dešti dohrabali do kempu Hustad, ležícím na západním pobřeží ostrova Sandhornøya, přesně tři kilometry od přístavu Horsdal a tudíž od konce silnice. Recepce jsme nikde nenašli, tak jsme se vydali k jedné z chatek, před níž jsme zahlídli trojici debatujících Norů. Na otázku, kde se nachází recepce, se jeden z chlapíků usmál, ukázal na sebe a prohlásil: „Zde!“ Z manželského páru se vyklubali správci kempu a začali jsme s nimi řešit ubytování ve vlastním stanu, což nám oni neschvalovali kvůli počasí. Nakonec jsme s ohledem na vítr, déšť a brzký ranní trajekt /jedoucí už v 11.50/ vzali zavděk s chatkou. Jediná volná byla dvoupatrová dřevěná chata s obývánkem, dvěma ložnicemi, kuchyňkou a koupelnou a tohle všechno za 750 NOKů. Luboš z toho byl tak vyvalený, že sondoval, zda opravdu celá budova je jen naše. Dostalo se mu odpovědi, že samozřejmě ano, klidně prý Luboš může bydlet v jednom patře a já coby jeho zákonitá manželka v jiném patře.

Dneska vám trochu foukalo, že?

Nastal problém s placením, protože platba musela proběhnout oficiálně a v hotovosti, platební karty zde neakceptovali. Byla jsem poslána do „Bílého domu“, přičemž jsem naprosto netušila, kam se mám vydat. Naštěstí paní správcová pochopila a nabídla se, že mě tam odvede. Při doprovázení se se mnou dala do řeči, kdy se vyptávala, zda nám dnes trochu foukalo. Trochu?! Pokud ona tohle nazývá trochu, v tom případě nechci vidět, jak by to vypadalo, když by dle jejích měřítek foukalo silně. Správcová mě nakonec dovedla k jedinému bíle zbarvenému baráku všude okolo, s velkou cedulí recepce před vchodem. Jak jsme mohli projet okolo a nevšimnout si toho, fakt nechápu. Asi jsme byli totálně kaput. Zazvonila jsem a otevřela mi postarší žena s vrásčitým obličejem a parkinsonským třesem. Byla to Norka jak poleno, znající z angličtiny pouze základy /stovkové číslovky a slovíčka děkuji, prosím/, s čímž si evidentně až dosud vystačila. Jak jsem posléze pochopila, jednalo se o matku správcové, která mě sem nasměrovala.

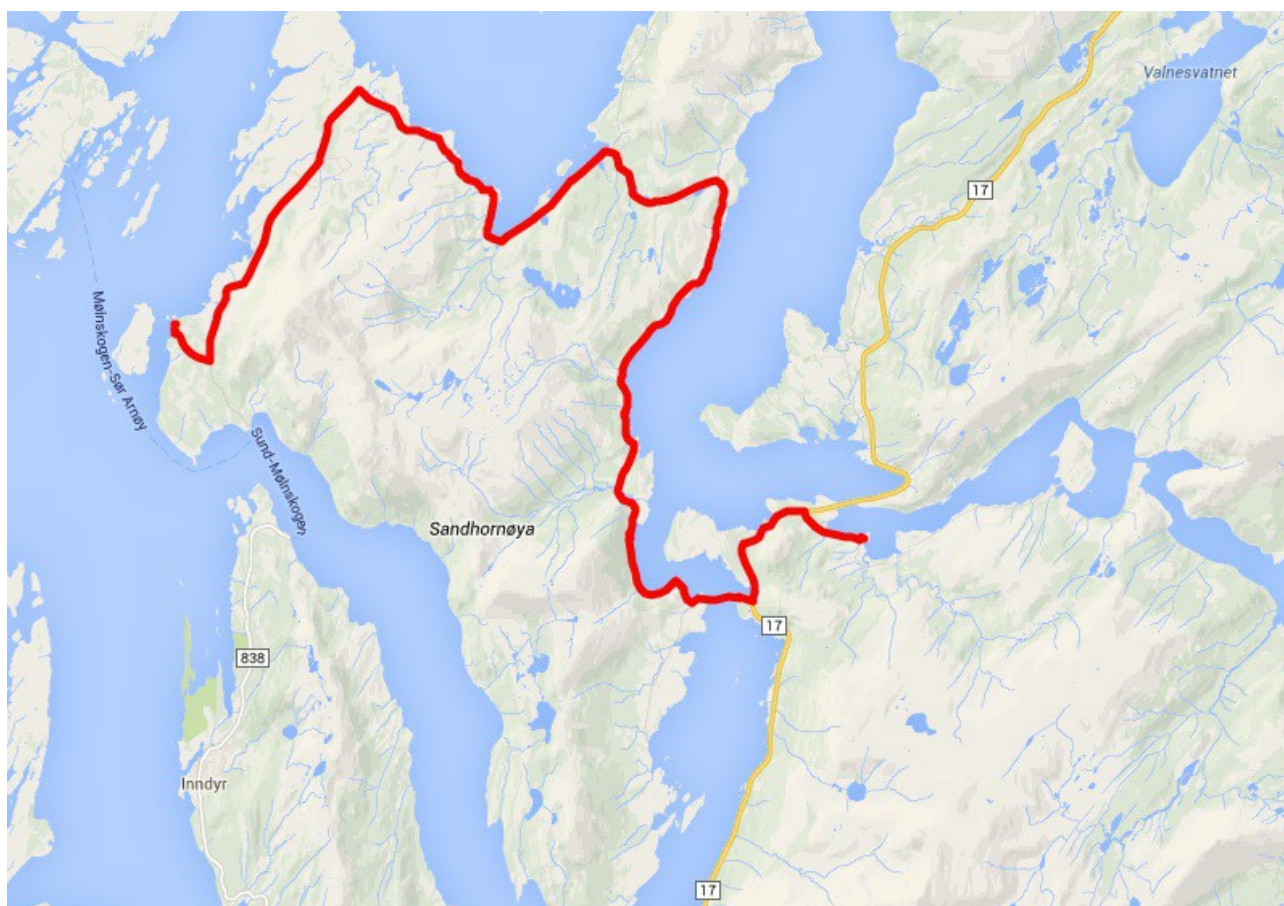
Jak poznáme hořčici?

Totálně promočená jsem se vrátila do naší chatky, kde už Luboš dovlekl kola dovnitř a částečně vybalil. Honem jsem vrazila zakoupené párky do trouby a dokončila vybalování a sušení mokrých svršků, kterých jsem se mileráda zbavila. Po asi deseti minutách jsem párky z trouby vytáhla, voněly velmi lákavě, což mohlo být způsobeno jednak paprikovým kořením v nich, jednak naší šílenou únavou a hladem. Otevřeli jsme si k nim hořčici, respektive to, co jsem dnes v obchodě do košíku hodila v domnění, že kupuju horčici. Chyba lávky, jednalo se o sýr v tubě. No tak jsme holt zblajzli šest nožiček párků se sýrem, no. Nikdo není dokonalý. Navíc furt lepší, než když se mi před pár lety místo paštiky povedlo ve Finsku koupit žrádlo pro kočky, nebo ve Švédsku místo másla kvasnice.

Tepelný kolaps aneb království za Eskymačku

U Luboše vlivem prožitých situací, zejména díky vzdorování vysilujícímu dešti a větru, nastal tepelný kolaps projevující se především tím, že byt' seděl v teplé kuchyni, v žaludku měl tři nožičky párečků a hrnek teplého čaje s Fernetem v ředění 1:1, nezadržitelně se klepal jak osika a ne a ne se zahřát. Že je zle jsem pochopila v okamžiku, kdy odmítl další hrnek horkého čaje s Fernetem, tedy přesně řečeno horký Fernet s trochou čaje. Jestli nechce Luboš Fernet, tak je situace opravdu vážná a hlavou mi pochodovaly nebezpečné diagnózy. Moje drahá sestřička, zkontaktovaná telefonicky, navrhovala klasickou metodu užívanou v polárních oblastech, kdy totálně promrzlým cestovatelům

byly poskytnuty za tímto účelem Eskymačky, aby je vyvedly z tepelného kolapsu. Tato metoda ztroskotala hned dvakrát. Jednak zde nikde široko daleko nebyla k sehnání žádná Eskymačka, jednak já jsem byla aktuálně mimo provoz, co se týká této zahřívací metody. Nakonec se mi povedlo Lubošův metabolismus přivést do provozní teploty pomocí sáčku banánků v čokoládě, které vyžral do posledního drobečku a hned mu bylo lépe.

Den 7, čtvrtek 11.7.

Proč je nutné mít budík nastavený na 7.hod., když chci vstávat v 8.

Já jsem prostě typ sova, co se týká spánku, a vstávání mi opravdu činí velké potíže. Proto taky potřebuju delší čas na probrání a nastartování krevního oběhu a metabolismu. Když vstávám do práce, musím mít natočený budík na opakované buzení po 10 minutách a vykutat se z postele mi zabere půl hodiny. Nejinak tomu bylo i nyní, jen s tím rozdílem, že zde mi celý proces vylezení ze spacáku zabral hodinu, což jsem tak nějak tušila už večer a protože jsem plánovala vstávat v 8, nastavila jsem si první zvonění na mobilu na 7. hodin. Luboš skoro trefil šlak, a to jsem si myslela, že po 18 letech manželství už nemůže být nic, čím bych ho ještě mohla překvapit.

Zatímco já jsem se zvedala jako kdyby mi bylo 90 let, Luboš křepce vyskočil jako mladík... a rychle se zase posadil. Nemohl vůbec stát na pravé noze. Nasadila jsem si tedy optiku na oči a šokovaně jsem zírala na obrovskou modřinu, která se skvěla na jeho pravém lýtku. Odhadem měla tak 40 cm na délku a asi 20 cm na šířku. Při bližším osahání jsem to stanovila jako

částečnou rupturu svalu a Luboš si anamnesticky vybavil prudké šlápnutí na kole asi před třemi dny, kdy najednou ucítil krutou bolest v lýtku, ale dál to neřešil. Než začal panikařit, uklidnila jsem ho tím, že včera tak celý den šlapal a o ničem nevěděl. Jako lék jsem mu slíbila v prvním obchodě, na který natrefíme, koupí dobré čokoládky.

Recyklace po norskou

Na snídaňku jsme měli lososa včera zakoupeného, a čaj. Pro takové příležitosti bych uvítala kafe. Je zajímavé, že při táboření ve stanu mi kofein nikdy nechyběl. Pouklízeli jsme po sobě a mě zaujala cedule v několika jazycích ohledně třídění odpadu a jedna věta mě naprosto dostala: „Food waste disposed in the sea.“ Jinými slovy, zbytky jídel klidně házejte do moře. Fuj. S podobným přístupem jsme se později potkávali docela často, takže se nejednalo o neekologickou výjimku.

Pobalili jsme se, což bylo trochu obtížnější díky tomu, že jsme náš bordelismus měli natahaný do dvou pater, a sbalili stan. Ten jsme večer rozložili na zem do druhé ložnice, abychom ho trochu prosušili, jelikož v minulém kempu k tomu prostor nebyl a naposled jsme ho balili mokrý po dešti v kempu Saltstraumen.

Jak jsme se bránili útokům racků

Vydali jsme se v 10.16 k přístavu, který byl od nás vzdálen tři kilometry. Jako obvykle nám u toho přšelo, ale kupodivu nefoukalo, díky čemuž nám překonání této vzdálenosti trvalo neuvěřitelných 24 minut, což ve srovnání s včerejším dojezdem do kempu byl velký rozdíl – tehdy jsme bojovali s prudkým nárazovým větrem a čtyři kilometry nám zabraly tři hodiny.

V přístavu jsme se ocitli s hodinovým předstihem, což nás nyní kvůli studenému dešti mrzelo. Kdyby ovšem panovaly podmínky jako včera, tuto časovou rezervu bychom potřebovali. Horší bylo, že přístav Horsdal na ostrově Sandhornøya tvořil zamčený malý baráček, molo s přibitými pneumatikami a závorou zabráňující předčasnému vjezdu. Toť vše, nikde žádná možnost se schovat. Museli jsme tedy čas do příjezdu trajektu trávit venku, vydaní napospas srážkám. Já se odevzdaně posadila na karimatku a nechala na sebe padat kapky deště, Luboš zvědavě pozoroval medúzu, snažící osvobodit se z řas, do kterých se lapila. Naší nepozornosti využil racek a zaútočil na naše müsli, volně položené na vozíku a připravené na svačinu. Naštěstí se mu nepovedlo müsli chytit do zobáku a zkoušel to několikrát, čímž upoutal naši pozornost a vydali jsme se ubránit si sušenky, s čímž jsme byli úspěšní a doslova jsme mu ty müsli ze zobáku vyrvali.

To máte dneska ale krásné počasí

Když už jsme si tedy svačinu obhájili, pro jistotu jsme ji i spráskali, co kdyby neodbytný racek zaútočil znovu. Byla zima, pršelo, foukalo a teplota činila 12,6°C. Naše třepetající se vlajka zaujala řidiče jednoho ze dvou aut čekajících spolu s námi na trajekt a vydal se tedy k nám na pokec. Zvědavý Nor se napřed vyptával odkud jsme, kam jedeme, upozornil nás na zákaz vjezdu cyklistů do tunelu pod ledovcem Svartisen, což mi bylo známo, a závěrem se zaradoval, že dnes máme opravdu krásné počasí. Koukala jsem na něj zpoza kapuce naražené hluboko na hlavě, z očí vymrkávala natečenou vodu a usilovně cvičila prsty v rukavicích, protože i v teplých lyžařských mi bylo prostě zima. Ať už mě ti místní nesarou! Copak tohle je fakt pro ně nádherné počasí?! Anebo jsem snad jediná, kdo si jako pěkné počasí představuje srážky menší než 30 mm a vítr slabší než 8 m/s?

Nějak nám není dáno navštívit kostel

Trajekt dorazil přesně, my se nalodili a zaplatili požadovaných 54 NOKů za převoz na pevninu pro 2 osoby, kola na zdejších trajektech cestují zadarmo. Naše loď vypadala jako krabice s obrovským chřtánem, kterým jsme lezli na otevřenou palubu. Na pevnině v přístavu Sund nás to vyplivlo po

deseti minutách a příjemně nás tam zaskočil znatelně teplejší ráz krajiny bez deště a větru. Naměřených 13,9°C bylo pocitově vnímáno jako výrazný rozdíl proti ostrovu Sandhornøya, kde by podobná teplota byla srážena o hodně stupňů dolů díky ochlazujícímu účinku větru. Já si tohle ovšem neuvědomila a pokračovala jsem v jízdě tak, jak jsem byla oděná od rána, tj. v membránové bundě. Záhy jsem se tedy začala potit a přehřívat, ovšem Luboš mi nedovolil provést proces převlíkání s ohledem na místo, na kterém jsem se zastavila – úzká silnička bez svodidel s množstvím serpentín a nepřehledných zatáček. Prý musím vydržet až do míst, kde to bude bezpečné. Jako satisfakci jsem si vymřčela, že mě při nejbližší možné příležitosti pozve na vafle. Najednou jsme začali sjíždět dolů do údolí a dokonce jsme při tom ani nemuseli šlapat. Jelo se nám natolik dobře, že jsme minuli kostelík Gildeskål, jehož prohlídku jsme plánovali už od včerejška. To si tak jedeme, jedeme, vršek věže kostela stále vidíme před sebou, když tu najednou vjíždíme do osady Innøyr, která leží asi 4 kilometry od kostelíku, a při ohlednutí zpět je věžička za námi. Jak se nám povedlo kolem něj nepozorovaně profrčet jsme netušili, a nechtělo se nám do toho prudkého kopce zase vracet. Prostě nám není nějak dáno navštívit staré kostely, podobná situace nastala i loni na Lofotech.

Riskujeme

Inndyr byla první větší osada při našem cykloputování, se svými 632 obyvateli by se u nás zařadila spíše k malé vesnici, zde to je na norské poměry významné město. Vjeli jsme do něj s prvními kapkami deště, takže Luboš už neměl výmluvu, aby splnil, co mi slíbil, a zapadli jsme do útulné kavárny Heimsjyen. Vevnitř jsme si za 120 NOKů objednali vafle a kafčo s tím, že jako přílohu nám sympatická, anglicky nepříliš mluvící dívčina, vrazila celé čtvrtkilové balení jejich proslulého sýra Brunost. Když jsme nedojezený zbytek chtěli vrátet, bylo nám řečeno, že si ho máme nechat a že kafe je na dolití zdarma. Takže to nemohlo dopadnout jinak, než že jsme se přepili kávy, protože se jednalo o horkou tekutinu, což s ohledem na panující déšť venku zaručovalo, že naše tepelné jádro s tím chvíli vydrží.

Po asi 1,5 hodinovém marném čekání, zda se srážky zmírní, jsme nepříliš ochotně opustili útulnou kavárnu a vydali se do venkovní sloty. Po cestě jsme minuli obchod Coop a chvíli jsme zvažovali, zda máme provést nákup či ne, protože jsme netušili, za jak dlouho na další možnost doplnění proviantu opět narazíme. Nakonec jsme se rozhodli riskovat a nekoupit nic, protože jsme měli dostatečnou zásobu jídla z minulého krámku na ostrově Sandhornøya. Snad se nám naše rozhodnutí nevymsťí.

Brunost

Jméno sýra „brunost“ /vysl. Brunust/ se skládá ze slova „brun“ /hnědý/ a „ost“ /sýr/. Vyrábí se ze syrovátky, do které se přidává mléko nebo smetana. Tato směs se vaří tak dlouho, až se většina vody vypaří. Po dobu dlouhého vaření mléčný cukr zkaramelizuje a sýr je proto hnědý a nasládlý.

Nemusí ale zrát jako jiné sýry a je mnohem trvanlivější. Podle organizace World Health Organization/Food and Agriculture Organization není vlastně hnědý sýr pravým sýrem. Ty se vyrábějí ze syroviny, ale tento ze syrovátky, která je při výrobě sýrů odpadem. Chuť toho sýra je tak vyjimečná, že dotyčný má na výběr pouze dva postoje: sýr si zamilovat nebo ho nenávidět. My se zařadili do první kategorie už v roce 2010 po první ochutnávce tohoto zvláštního sýra. Zajímavostí je, že Norové si ho patlají na vafle, což je druhá úchylka, co se týká stravovacích preferencí.

Vafle

Norsko nepatří mezi země, kam by se jezdilo za gurmánskými zážitky jako třeba do Francie nebo Itálie. Proto je nutné si cenit každé speciality, kterou Norsko dalo v jídle světa. Zvláštností jsou právě norské vafle, které se například od známějších belgických liší. Nejsou křupavé, naopak jsou

typicky vláčné. Podávají se často s hnědým kozím sýrem brunost, jogurtem a brusinkovou marmeládou a lze je koupit na každém rohu. Cena byla kolem 25-35 NOKů. Prostě nedat si v Norsku vafle je skoro stejné faux pas jako neochutnat na Slovensku halušky. Na své vafle jsou Norové obzvlášť pyšní a k sehnání jsou prakticky všude, dokonce i na krátkých trajektech, kde to třeba bývalo jediné dostupné jídlo.

Nebudeme se koupat, spálili bychom se

Najednou se udělalo neskutečné horko 14°C. Na déšť a vítr to ale vliv nemělo, přelo a foukalo stále stejně. Míjeli jsme nádherné pláže, bičované větrem a zkrápěné dešťovými přeháňkami. Všude bylo pusto a prázdno, nikde ani živáčka. Zkusmo jsme zastavili, ale ani s největším sebezapřením jsme nenašli odvalu vlézt do rozbouřených vln. Samozřejmě jsme se nekoupali kvůli tomu, že jsme měli obavy ze spálenin od slunce, jak to trefně okomentoval Luboš, zatímco na něj přelo. V silicím dešti jsme překonali několik horských sedel a napojili se zpět na silnici RV 17 neboli Kystriksveien, čímž rázem zhoustl provoz, na déšť to ale nepůsobilo, z nebe kapalo stále stejně silně.

At' žijí tunely

Čekal nás první delší tunel – Storvika tunel. Několik krátkých jsme už měli za sebou a nestály mi ani za zapsání do deníku. Tento byl ovšem jiný. Délku měl 3118 metrů a zprvu jsme plánovali objet ho po staré cestě přes hory, ovšem tuhle variantu nám ráno rozmluvil Nor, se kterým jsme se potkali na trajektu na ostrově Sandhornøya. Dle jeho mínění je tato cesta mnoho desítek let neopravovaná, protože všichni jezdí tunelem, a těch pár obyvatel osad na hřebeni vlastní off-roady, se kterými vyjedou cokoliv. Prý tato trasa nebude na kolech s vozíkem sjízdná, leda tak pěšky.

Před vjezdem do tunelu jsme objevili pěkné zastřešené odpočívadlo s lavičkou, tak jsme tam zastavili a využili toho, že se máme kde schovat a nebude na nás pršet, a posvačili jsme müsli. Taký jsme provedli provedli proces oblékání a vysvlékání, přesně řečeno se do toho pustil Luboš, sundal si membránovou bundu a nahradil ji tenkou šust'ákovkou. Zapnuli jsme všechny blikáčky a mně se dokonce k životu probraly i ty, co dosud stávkovaly poté, co na ně trochu přšelo, tedy přesně řečeno, co na ně chcalo nepřetržitě dva dny.

Odhodlaně jsme se posléze pustili do tunelu a zas až tak hrozné to nebylo, auta nás bezpečně objížděla, případně jela za námi krokem, dokud nebylo možné nás spolehlivě předjet. V tunelu fungovala naplno ventilace, což nám sice zabezpečovalo přísun kyslíku, ale taky to výrazně ochlazovalo vzduch na 7°C. Cítili jsme se jak v ledničce, nebo spíše v mražáku. Hlavně že dosud cestoval Luboš v membránovce a před tunelem se vysvlekl.

Podchycení večere

Výjezdem z tunelu jsme se dostali na severovýchodní, otevřenou stranu poloostrova, kde na pobřeží z oceánu velmi silně foukalo, ale kupodivu nepršelo, což nám dodalo optimismu. Luboš už zůstal v šušťákové bundě, jak šlapal v tunelu, a já se do ní převlekla nyní. Do osady Storvika, ležící mimo RV 17, jsme ani nezajížděli, jen jsme navštívili obchod Coop stojící přímo u křižovatky. Bylo totiž nutné podchytit dnešní večeri. Vlítla jsem do obchodu, zatímco Luboš venku hlídal kola a žvanil s partou cyklistů, a koupila jsem masové kuličky v konzervě /neměli čerstvé/, čaj a nějaké pečivo. Doplnění proviantu jsme cíleně nechali na později, protože dle našich informací bychom zítra měli dojet k dalšímu obchodu a zatím jsme disponovali dostatečnou rezervou, tak jsme si to mohli dovolit.

Něco je divné. Aha, dlouho nebyl žádný kopec

Asi tři kilometry za osadou Storvika začalo opět pršet, což nás ani nepřekvapilo. Chvíli jsme nepříliš intenzivní přeháňky zvládali v šušťákovkách, ovšem pak nás sílící srážky donutily zastavit a obléct si zpátky nepromokavé bundy a já si nandala i lyžařské, zateplené rukavice. Viditelnost klesla k nule, přesně řečeno ke konci řídítek, takže nám byla hovno platná odbočka k majáku. Luboš sice měl tendenci tam zabočit, ale já to rozhodně odmítla. Trmácet se po šotolinové cestě někam, kde neuvidím dál než půl metru, mně přišlo jako blbost. Lhostejně jsme v nejsilnějším lijáku takto minuli i vyhlídkové místo přímo na trase.

Jeli jsme už několik kilometrů a stále nám bylo něco divné. Po chvíli jsme na to přišli. Dlouho nebyl žádný kopec. Jen co jsme si to uvědomili, už jsme do jednoho takového usilovně stoupali. Ve vytrvalém dešti a okolní zimě to nebylo nic příjemného, membránová bunda nestíhala odvádět pot ven a po chvíli jsme si připadali jak chlazená vařená vajíčka na hniličku.

Čím Norové deptají unavené cyklisty

Až dosud jsme byli pevně rozhodnutí nabrat někde vodu a spát nadivoko, ovšem silný déšť v kombinaci s vlhkostí našeho oblečení trošku naboural, co jsme si předsevzali. Teoreticky by někde před námi měl být kemp. Znamenalo by to ale překonat dnes vzdálenost téměř 50 km, což se nám v Norsku natěžko zatím ještě nepovedlo. Pokud jsme ale měli na výběr tábořit někde komplet promáčení nebo dojet do bezpečného suchého kempu, bylo rozhodnuto. Usilovně jsme takto šlapali, vzdorovali náporům větru zprava vanoucím z oceánu, když tu najednou nadějná cedule „Reipå Camping 500 m“. Dodalo nám to sílu a radostně jsme dupli do pedálů, ovšem po půl kilometru nebylo ani vidu, ani slechu po nějakém kempu. Ten jsme nepotkali ani několik dalších kilometrů, zato se znovu objevila cedule, že kemp je 500 metrů. To si z nás dělají prdel, či co? Ujeli jsme další dva kilometry a zase stejná cedule. To už nám přišlo spíše k smíchu, než k pláči. Když jsme se konečně dovělekli k odbočce ke kempu, skoro jsme tomu ani nevěřili.

Moje banka je zde

Dosáhli jsme kempu Reipå v okamžiku, kdy dosud už tak dost silné srážky ještě získaly na intenzitě. Prioritou se stal pronájem chatky, nikoliv stavění stanu. Vydali jsme se tedy hledat recepci, bohužel zamčenou. Zatímco jsem zoufale lomcovala dveřmi, Luboš si odchytil správce kempu procházející prostranstvím, a začal s ním řešit finanční záležitosti, tj. zaplacení srubu. Ovšem Luboš ukázal na mě s tím, že jeho banka jsem já a že tedy to správce musí projednat se mnou. Totálně zmoklá a promrzlá jsem se tedy začala poptávat na chatku. Cena byla více než příznivá, 500 NOKů za noc. Sice ve srubu nebyla voda, ale to bylo to nejmenší, co by nás trápilo, protože jinak jsme zde měli nejen kuchyňský kout s vařičem, ale i erární nádobí, na kterém jsem uklohnila večeři, tedy přesně řečeno jsem ohřála konzervu masových kuliček. Voda se musela nabírat v kempové kuchyňce vzdálené asi 100 metrů, a zrovna tam se nacházelo i sociální zázemí.

Tragédie

Po splnění základních lidských potřeb ve smyslu teplého jídla v žaludku jsme všude uvázali gumicuky a na ně navěsili mokré oblečení. Mrkla jsem na data z GPS, podle ní jsme dnes najeli 43 km s celkovým převýšením 550 výškových metrů a do kempu jsme dorazili v 18.30. Vida, pocitově mi to přišlo mnohem později, dále a výše.

Abychom se zahřáli, uvařili jsme si čaj s Fernetem, kterým jsme neustále dolívali naše hrnky, až najednou Fernetu nebylo. Prostě dopili jsme první ze tří půllitrových flašek. A to jsme si jejich

obsah šetřili jen pro situace jako byla tato. Jak jen vydržíme do konce pobytu?

Aby toho nebylo málo, můj mobil se zbláznil a domníval se, že je neděle 14.7. Přes veškeré pokusy o restart se stále tvářil, že prostě datum nezmění, a tvrdošíjně trval na svém. Normálně bych to neřešila, ale potřebovali jsme stihnout brzký ranní trajekt /čti: v 15 hodin/ z Ørnes, které se od nás nacházelo nějakých 8 km.

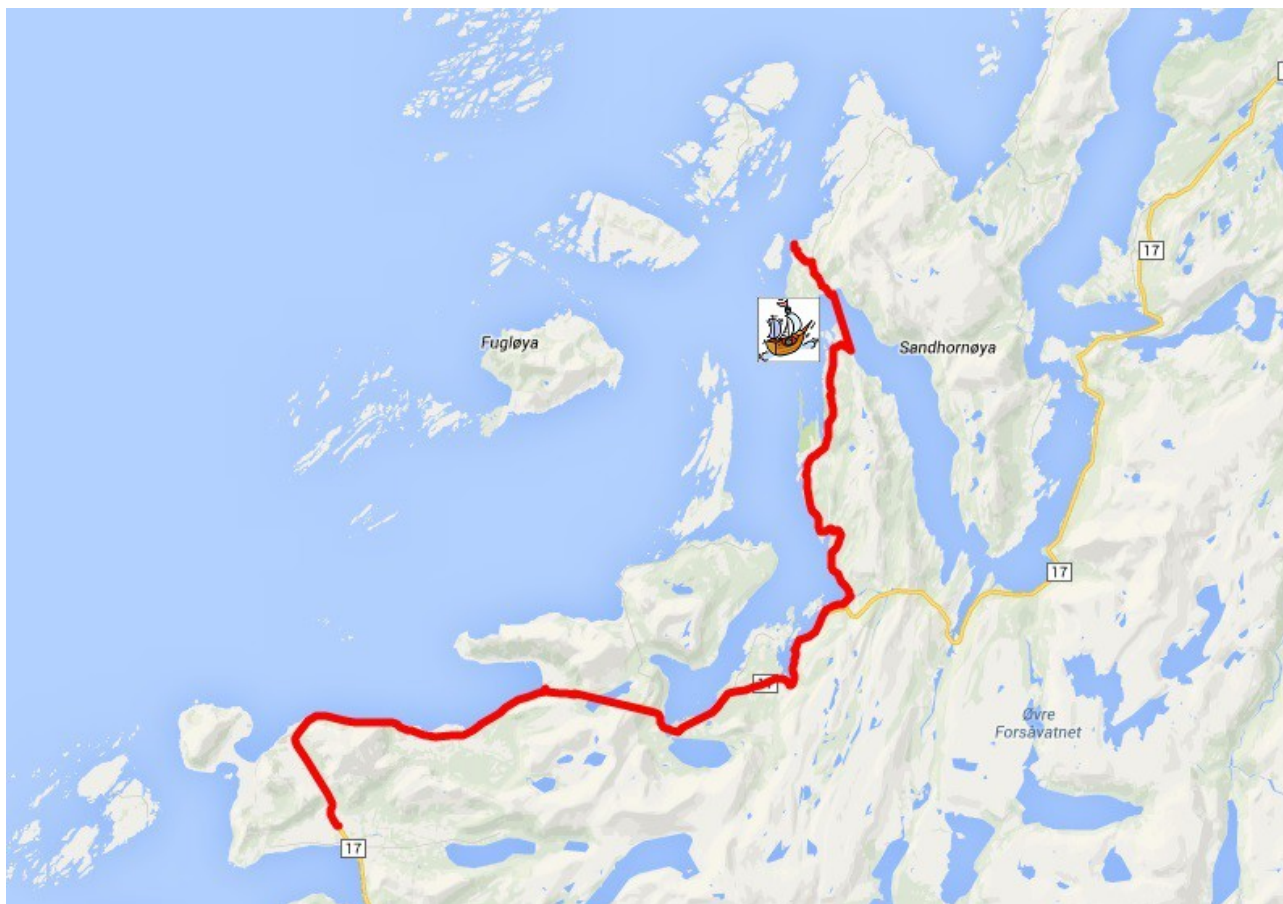

Jak se v kempu chodí čurat

Chatka, ve které jsme našli azyl v silném dešti, bohužel nebyla vybavena záchodkem. Vypuštění močového měchýře bylo potřeba spáchat v asi 100 metrů vzdálených kempových WC, což v reálu znamenalo, že díky intenzivním srážkám jsem se vždy do chatky vrátila promáčená do poslední nitky. No a jelikož jsem učuraná, bylo nezbytné tento úkon provést asi třikrát. Být chlap, vykonám potřebu v umývadle nebo v okolí chatky, ovšem jako ženská jsem se cítila diskriminovaná a musela jsem až do záchodků v kempu. Jako nepatrný detail s ohledem na nutnost čurání jsem považovala fakt, že v chatce nebyla tekoucí voda, pro tu se muselo s kanystrem chodit do kempové kuchyňky,

kterézto povinnosti se ujal Luboš.

Protože jsme si v chatce zatopili a já spala na horní pelesti patrové postele, měla jsem tam nahoře hic jak prase, dole pode mnou se Luboš nacházel v asi o 10°C nižší teplotě a vegetoval tak mnohem příjemněji.

Den 8, pátek 12.7.

První ztráty díky dešti

V noci jsem se paradoxně nevyspala díky vedru panujícímu v mé nadmořské výšce, které dosahovalo takové intenzity, že jsem nemohla ani dýchat, natožpak spát. Přitom by se tak nádherně chrnělo díky kakofonii kapek dopadajících na střechu. Aby toho nebylo málo, povedlo se mi při posazení narazit si čelo o střechu, protože tato se nacházela přímo nad mým lůžkem a já na to prostě zapomněla. Sice jsem si kebuli nerozflákla, ale bouli jsem si vyrobila pěknou. Abych trošku zminimalizovala vliv horka na svůj organismus, přestěhovala jsem se o patro níž na Lubošovu postel, na které jsem i snídala. Na jídlo jsme baštili lososa a suchary. Ty proto, že jsem debil a nekoupila jsem včera chleba s tím, že přeci zásoby máme dostatečné.

Chatku bylo nutné opustit do 12. hodin, což nám vyšlo tak na knop. Problém nastal při odemykání kol, které jsme parkovali na zastřešené verandě. Lomcovali jsme klíčkem v zámku asi 20 minut než se nám povedlo za použití hrubé síly tento otevřít. Protože jsem nechtěla riskovat, že by nám někdy příště nešel odemknout definitivně, raději jsme zámek i s klíčkem vyhodili. Beztak se na něm podepsal déšť, který jej neustále zmáčel a nejspíše došlo ke zrezivění kovových západek. Naštěstí jsem brala z domova tři, takže si vystačíme.

Když si stáhnu nohavice šustáků, tak mám o třetinu lepší komfort

Když se nám konečně povedlo vyrazit, padal na nás drobný, zahradnický deštík, prostě takový ten typ, co není nijak intenzivní, zato je vytrvalý v trvání řádově hodin až desítek hodin. K tomu foukal vítr a teploměr ukazoval 12,4°C. Luboš, který si večer ve sprše vypral šustáky a do rána mu krásně v chatce uschly, se upřímně radoval, že když je má stažené ke kotníkům, nikoliv vyhrnuté ke kolenům, má tak o třetinu lepší tepelný komfort. Zírala jsem na něj, jak to myslí. Přeci v té kose, dešti, zimě, větru, plískanicích nejel s holýma nohama, takový magor zase není. Je. Jeho prosím pěkně nenapadlo, že by si ty šustáky mohl stáhnout a užívat tak, jak to od nich bylo očekáváno, tj. jako ochranu před venkovní nepohodou.

Plavat v čepici a rukavicích mi přijde poněkud nepraktické

Opět jsme míjeli nádherné, větrem bičované pláže, tyto ale nebyly zcela opuštěné jako ty dosavadní. Ve vodě se plácala dvojice milenců, oba oděni do neoprenových bund, čepic a rukavic. Dívčina se držela spíše v mělké vodě či na břehu, zatímco mládenec odhodlaně lezl dál, do větší hloubky a občas i pár temp zaplaval. Prostě na tom nebylo nic divného, ve zdejších ledových vodách se asi jinak než komplet v neoprenu koupat nedá.

Chvíli jsme na ně koukali a pak jsme se vydali dále. Mně se hlavou honily myšlenky na ty neoprenové rukavice. Jedny takové jsem viděla nabízet na benzince, kde jsme druhý den našeho putování našli azyl na pár hodin před průtrží. Škoda, že jsem si je nekoupila, jak bych je nyní užila. Moje nepromokavé lyžařské rukavice totiž nebyly ani zdaleka tak nepromokavé, jak by mi vyhovovalo. Asi to bude tím, že při lyžování tolik neprší.

Máte rybu? Ne. A tuňáka? Ano.

V 12.30 jsme dorazili do Ørnes, což je nejmenší přístav na trase legendárního pobřežního parníku Hurtigruten. V přístavu jsme si ověřili, že nejbližší trajekt nám jede v 15.10, takže jsme měli dostatek času si městečko prohlídnout, doplnit proviant a možná se i naobědvat. Poslední bod se

dostal do popředí objevením útulné hospody Viking pub rovnou u přístaviště, což rozhodlo. Kola jsme opřeli o dřevěný plot na parkovišti a zapadli dovnitř. Interiér byl úchvatný, všechno obložené dřevem, bohužel vevnitř ani živáčka, což nás mrzelo, těšili jsme se na atmosféru námořnické putyky. Dívčinu za pultem jsme poněkud překvapili angličtinou, protože na naši objednávku, že chceme rybu, odpověděla, že ryby nevede. Zkusila jsem to tedy jinak a použila termín „tuna“, o kterém jsem se domnívala, že je buď mezinárodně pochopitelný, nebo se alespoň blíží norskému významu tuňák. Na to zareagovala a donesla nám výborné tortily plněné tuňákem a salátem. Tuňáka tam mohlo být tak 200 gramů v každé porci a salátu jeden list. Paráda. Tak si představuju zeleninovou přílohu.

Jelikož jsme měli chvilku čas, zarezervovali jsme si telefonicky na dva dny chatku v následujícím kempu, vzdáleném asi 30 km jízdou na kolech. Varianty stravení volného dne byly buď přečkat nečas v případě deště nebo vyrazit na pěší výlet na ledovec Svartisen v případě dobrého počasí.

Tak brzo jsme byli v přístavu, až nám skoro ujela loď

Po celou dobu, co jsme obědvali, zpoza mraků vykukovalo sluníčko. Jen co jsme napapaní vylezli, abychom se vydali za pochůzkami, opět začalo krápat. Naskočili jsme na naše bejky a uháněli do obchodu Rema, kde jsem spáchala velký nákup na několik dnů – čaje, chléb, suchary, müsli,

jogurty, kuřecí křídla, bramborové placky, máslo. V naprostém klidu jsme to v dešti cpali do vozíků. To jsme si ještě bláhově mysleli, kolik máme času, proto jsme se vydali do místní banky pokusit se směnit nějaká eura na NOKy. Marně. Prostě norské banky, kromě té na letišti, se zabývají úplně jinými činnostmi než výměnou peněz. Protože Luboš chtěl dofoukat kola na plný tlak, zajeli jsme tedy na benzinku, kde dříve než došlo na dotlakování, urgentně jsem si prosadila močící pauzu. No a jak jsem tak šla na WC, které bylo příhodně umístěnou za budovou, najednou mi padl zrak na přístav, kde... zrovna přijížděl náš trajekt! Honem jsem vlítla zpátky na benzinku, kde jsem na obsluhu vychrlila požadavek stran sdělení aktuálního času. Vargovčící totiž nejsou vybaveni hodinkami a mám takový dojem, že na to jednou dojedou. Údaj, že za minutu budou tři, mě vyšokoval. Tak rychle jsme ještě na kolech nejeli. Na přístaviště jsme dorazili s vyplazenými jazyky, předjeli jsme s přehledem celou řadu aut /nedivte se, to se tady tak dělá/ a zařadili se k jedinému cyklistovi vpředu, ze kterého se vyklubal náš spoluobčan. Není divu, nikdo jiný než Čech, který má stejně jako my letenky půl roku dopředu, nemůže být takový magor, aby v monzunovém počasí jel na kole podél pobřeží.

Kolik máte ztrátu kilometrů z plánu?

Za hodinový trajekt do osady Vassdalsvik jsme zaplatili 76 NOKů za dvě osoby, kola opět cestovala zdarma poté, co Luboš posádka třikrát seřvala, že tam, kde kola opřel, zůstat nemohou, a musel je přemístit jinam, kde zase vadila někomu jinému z personálu lodi. Nakonec jsme je nacpali do jakéhosi výklenku, odkud jsme netušili, jak je dostaneme ven. Ještěže plujeme až na konečnou. Jelikož tento trajekt patřil k těm delším a trval hodinu, loď tomu byla uzpůsobena a disponovala krytou dolní palubou, kde jsme si sedli k českému cyklistovi a dali se s ním do řeči. Protože se trajekt trochu houpal, tedy houpal se dost, vytasila jsem se se žvýkacím Kinedrylem pod názvem Travel-Gum a hned mi bylo lépe. Mohla jsem se tedy plně zapojit do rozhovoru, ve kterém se nás dotyčný tázal, jakou už máme ztrátu v kilometrech z našeho plánu. Čuměli jsem na něj jak puci, jelikož my neměli žádnou ztrátu, protože jsme prostě neměli žádný plán. My jsme pouze věděli, kdy a odkud nám letí letadlo, a chtěli jsme na kolech jet tak dlouho a tak daleko, až se přiblížíme k nějakému dopravnímu prostředku /vlak, loď/, který nás následně přepraví tam, odkud pak poletíme domů. On to nedokázal pochopit, protože z domova měl pečlivě vypracovaný plán, kolik kilometrů denně musí urazit. Chtěl ujet 2000 kilometrů, nyní byl na cestě druhý týden a už měl ztrátu 90 kilometrů, kterou nemohl dohnat. I jeho brzdilo deštivé počasí. Na rozdíl od nás na tom byl hůře stran pronájmu chatky, my byli dva, on byl sám, tudíž náklady by měl dvojnásobné, protože pronájem chatky je bez ohledu na počet osob.

Pokud jsou tu dvě cesty, tak ta naše povede do kopce

Bylo 16.07, když nás trajekt vyplivnul na pevnině a my se rozloučili s krajanem, který uháněl, seč mu síly stačily. Nás čekalo 32 km do kempu, ve kterém jsme byli ohlášení na 20. hodin. Tak nějak jsme odhadli, že nám ta vzdálenost bude trvat.

Zpočátku jsme objížděli fjord Bjærangfjorden a už zdálky nám bylo jasné, co nás na druhé straně fjordu čeká. Kopec. Šílený kopec. Kurevský kopec. Chvíli jsme si pohrávali s myšlenkou, že třeba naše trasa povede jinudy, ale kdepak. Pokud zde byla křižovatka s rozcestím, tak náš směr vedl samozřejmě do kopce. Protože takových možností bylo více, už jsme to ani neřešili a automaticky si vybrali tu silnici, která směřovala nahoru. No a jelikož je jasné, že přístav leží u hladiny moře, museli jsme do hor nastoupat hodně bolestivých výškových metrů.

Slyším vlky výti aneb bacha, ať nám na hlavu nepadne torpédo

Dnešní den patřil mezi ty méně deštivé, jelikož chvíle, kdy nepršelo, trvaly déle než půl hodiny a byly frekventovanější, než třikrát denně. Není proto divu, že má sedací část se začínala pařit a nabyla jsem dojmu, že se mi na prdeli dělá pěkný vlk. Nevadí, však jsme na výletě už více než týden, tak co bych chtěla. Asi jsem podcenila preventivní mazání intimních partií konopnou

mastičkou a hned od zítřka to musím napravit.

Abych se mohla soustředit na něco jiného, než na myšlenky stran svého zaníceného pozadí, strhlo se nad našimi hlavami nějaké bojové cvičení. Vrtulník, vybaven dle Luboše ostrým torpédem, neustále nízce přelítával nad horským hřebenem a poněkud složitě manévroval ve vzdušném prostoru přímo nad námi, chvílemi jsem měla pocit, že stačí natáhnout ruku a dotknout se bojové hlavice. Dramatičnost situace podtrhávala opuštěnost silnice, nikde ani živáčka, žádné auto, kolem nás jen pustá tundra bez obydlí.

Šmankote, to je ale krpál aneb z nuly rovnou na 136

Dorazili jsme na konec fjordu Bjærangfjorden, což znamenalo, že jsme opět klesli na úroveň mořské hladiny, což byl jediný významný fakt, čím se konec fjordu lišil od svého okolí. U jednoho z kamenů na břehu jsme si udělali přestávku, protože jsme jak na dlani měli stoupání, které nás mělo na druhé straně čekat a které v nás vyvolávalo kopřivku. Pojedli jsme vynikající brusinkové sušenky Bixit a statečně vyrazili. To, co nyní nastalo, se rovnalo výšlapu na Everest, alespoň mě to tak připadalo a měla jsem velmi intenzivní pocit, že se mi nedostává kyslíku, což bylo umocněno i tím, že svaly jely na kyslíkový dluh jak divé. Vytyčila jsem si cíl, že už jen k dalšímu patníku, pak k dalšímu, pak opět k dalšímu... Tak pořád dokola. Jak daleko za mnou šlape Luboš, jsem netušila,

protože mi hučelo v uších, asi jak mi srdce pumpovalo krev do tepen s frekvencí hraničící s fibrilací. Když už jsem měla pocit, že jestli nesesednu, dostanu infarkt, spatřila jsem přímo u cesty osamělý baráček, jehož obyvatel seděl na verandě, nohy na stole, v ruce pivo, a upřímně se kochal mým utrpením. Zatnula jsem zuby a pokračovala dál. Dotyčný vypadal, že místo televize takto sleduje chudáky cyklisty a má to jako levnou zábavu. Díky jeho pohledu, který jsem i zezadu cítila, jsem statečně celý krpál vyšlapala a ocitla se na vrcholu. Ovšem jen co jsem popojela kousek dále, ukázalo se, že to, co jsem považovala za vrchol, je jen předvrchol a vlastní vrchol leží ještě kousek dál a hlavně výš.

Nakonec jsem se dočkala a naprosto vyfluslá jsem zaparkovala kolo na nádherné vyhlídce. Podle dat z GPS měl náš kopec nepřetržité stoupání více než 11%, od moře jsme na necelém kilometru nastoupali 136 metrů převýšení.

Jak se pozná, že je kopec náročný

U vyhlídky se nacházela lavička se stolem, u které jsem měla opřené kolo. Nějak jsem si moment odkládání kola nemohla vybavit, asi jsem byla naprosto hyn. Než se pár minut po mě dostrachal Luboš na pokraji kolapsu, byla jsem už patřičně vydýchaná a mohla jsem ze sebe dělat haura, nebo alespoň někoho s lepším oběhovým systémem.

Jak se ukázalo, i Luboš chtěl potupně sesednout a tlačit kolo, ale výmluvný pohled obyvatele baráčku přímo u silnice ho nakopnul k většímu výkonu. Myslím, že existuje nespočet cyklistů, kteří toho Nora proklínají.

Na vrcholu jsme se zákonitě pofotili a jelikož nepršelo už více než půl hodiny, přišel ke slovu i stativ. Sice hození se do mokré trávy za účelem fotodokumentace nebyl ten nejlepší nápad, ale kdo by řešil takové detaily, že leží prakticky na bažině jen proto, aby se zmrzle zubil do objektivu.

Protože jsem si potřebovala odskočit někam do keřů, shodila jsem si ze zad cyklobat'oh. Když jsem si ho chtěla zpátky nasadit, upoutala mě vysrážená sůl na zádovém systému, vytvářející bílý povlak. Ze zájmu jsem batoh otevřela, bych zjistila, že sůl pronikla ve formě krystalků kompletně vrstvou zádového systému až k obalu pitného vaku, kde vytvořila další bílý povlak. Takhle propotit batoh až dovnitř se mi fakt ještě nikdy nepovedlo, a to jsem dnes jela v mikině a šust'ákovce, nikoliv pouze v tričku.

Co kazí dojem naprosté pustiny

Výše už to nejde, to byl hlavní citový vjem, který nás prostoupil. Protože opět začalo pršet a už dnes ani přestat nemělo, neotáleli jsme, sedli na kola a pokračovali přes nádhernou náhorní plošinu, liduprázdnou a oranžově zbarvenou. Vůkol nás jen tundra, bažiny, mokřady, sem tak kvítek...

Dojem nám kazilo jen elektrické vedení, které se táhlo přesně nad těmi nejnádhernějšími výhledy. No a samozřejmě vytrvalý déšť, na který jsme už ale byli adaptovaní, jen fotit se nedalo. Přesto jsme nelitovali, díky nízcce položeným mrakům jsme cítili, že jsme tam, kde je nám nejlépe – za polárním kruhem, v pustině bez lidí, obklopeni jen tundrou a tajgou, ze které kdykoliv může vyběhnout nějaký ten příslušník jelenovité čeledi, tedy sob nebo los. Vlastně kdyby nám nyní svítilo slunce, nebyli bychom spokojení, takto jsme měli okolní přírodu jen sami pro sebe. A navíc kdybych mohla díky absenci srážek fotit, děsně by mi vadilo to debilní elektrické vedení.

Parádní sjezd až k moři

Je logické, že co jsme vyšlapali, musíme nyní naklesat. A taky že ano, následoval parádní sjezd až k moři. Tedy jak pro koho, moje brzdomové špalky konaly svou práci jak měly, Lubošovy kotouče už nikoliv. Navíc kromě toho, že to prakticky nemohl ubrzdit, objevil se na scéně nový problém, a to středová hlava. Kompletně mu odešla včetně ložisek, a to po nějakých 300 kilometrech, protože před odjezdem samozřejmě kolo prošlo kompletní prohlídkou. Někde u osady Holandsfjellet, tvořené asi třemi baráčky, se domáhal cykloservisu, ale nejbližší tomuto pojetí byl autoservis, což si uvědomil až o mnoho výškových metrů níže. Tohle se mu samozřejmě znovu šlapat nechtělo, navíc ve večerních hodinách, kdy se nedalo předpokládat, že najde někoho kompetentního. Vynutil si ale možnost sem zítra zajet, což jsem kvitovala, protože vesnice byla na trase našeho výletu k ledovci Svartisen, tedy za předpokladu dobrého počasí, zatím to spíše vypadalo na nutnost se vysušit a přečkat další vytrvalý déšť.

Hygiena po týdnu

Kolem 20. hodiny jsme dojeli mokří do poslední nitky do kempu Furøy, kde jsme měli rezervovanou chatku na dva dny. Čas našeho příjezdu jsme trefili skoro na minutu. Ke kempu jsme sjížděli neustále z kopce, od přístaviště trajektů to bylo ještě asi kilometr, což nás nenadchlo, protože při odjezdu budeme zase stoupat.

Zaplatili jsme 600 NOKů za chatku na noc, kola jsme narvali dovnitř a já začala vařit, zatímco Luboš vybaloval. Chatka sice neměla WC, na to se muselo přes celý kemp přes blátivé podloží, zato ale disponovala vodou, což jsme ocenili. V rámci urychlení večere jsem na erární pánvičku prdla dnes zakoupené máslo a na něm osmažila rybičky, které jsem už obalené zakoupila v Ørnes, kde jsme vykonali velké doplnění proviantu. Spráskali jsme každý dva kusy bez přílohy, takový jsme měli hlad.

Protože pohled na oblohu nevěstil nic dobrého, což nám potvrdila i předpověď počasí získaná na

recepti, bylo více než jasné, že místo zítřejšího výletu na ledovec Svartisen zůstaneme trčet v chatce, jelikož bude silně pršet. Ani nás to nemrzelo, protože představa opětovného šlapání toho, co jsme dnes sjížděli, v nás vyvolávala bušení srdce.

Poněvadž jsme začínali chápat, že zítra opustíme chatku maximálně při cestě na WC, zakoupili jsme si na recepci žetony a narvali dosud užívané oblečení do pračky v kempu, kde se za 20 NOKů vše krásně vypralo a neuvěřitelně po této proceduře vonělo. Sprchy se též platily, ovšem cena 10 NOKů za 6 minut byla prakticky za hubičku, protože dosavadní okolnosti nás donutily dokázat se omýt řádově během desítek vteřin.

Den 9, sobota 13.7.

Vidím trajekt, slyším trajekt, nefotím trajekt

Jediná nevýhoda tohoto kempu byla poloha chatek, které se nacházely na travnatém, tudíž zabahněném povrchu, a každé vykonání potřeby znamenalo prodírat se blátem a loužemi. Zvlášť výživné to bylo hlavně v noci, kdy jsem musela dvakrát čurat a do asi 200 metrů vzdálených toalet se nejenom komplet obléct do nepromokavého, ale taky pořádně obout. Jen jsem litovala, že nemám gumáky, ty by se do kempového marastu hodily nejlépe.

Jedno z čurání mě vytáhlo ven v okamžiku, kdy jsem mohla spatřit trajekt vplouvající do přístavu Forøy, vzdáleného od nás na dohled. Svůj příjezd dal najevo táhlým troubením lodních píšťal. Protože se na chvíli protrhaly mraky, mohla jsem spatřit i protější břeh s nádherně nasvíceným přístavem Ågskardet. Scenérie tak úžasná, že se mi vtiskla nesmazatelně do paměti, bohužel díky dešti nebylo možné ji zdokumentovat.

Usínala jsem pak za bubnování kapek deště dopadajících s velkou frekvencí na naši střechu. Jak obvyklý to každodenní obraz na naší dovolené.

Ledovec Svartisen nebude aneb když nemáš nářadí, použij hrubou sílu

Ráno déšť samozřejmě pokračoval, což nás ani nepřekvapilo. Protože výlet na ledovec byl podmíněn dobrým počasím, napsali jsme si švagrovi o předpověď. Po jeho smsce bylo více než jasné, že pěší výstup musíme odpískat: „Kosa jak prase, déšť, 6-7°C, vítr 6 m/s.“ No v takovém počasí se dalo dělat jediné. Jíst a spát. Bod č. 1 jsem začala hned plnit, na erární pánvičce jsem na másle osmažila včera zakoupená kuřecí křídýlka, pak jsem je podlila a dusila. Dlabali jsme pak uňo ňuňo baštu.

Zatímco já jsem jako správná žena stála u plotny, Luboš se coby správný chlap pustil do opravy svého kola, kde mu od včera blbnula středová hlava. Jelikož samozřejmě na tohle nářadí neměl, použil hrubou sílu a kombinačky, kterými vše dotáhl, seč mu síly stačily, a prohlásil, že ještě tak 300 kilometrů by to mělo vydržet. Co nastane po překonání této vzdálenosti netušil, ale jelikož jsme kromě kombinaček měli ještě sekyrku, určitě by to šlo nějak vyřešit. Prostě kde nepomůže síla, je potřeba použít ještě větší sílu.

Držím krok s módou

Po obědě jsem musela čurat, to už jsem se do kempového bláta propadala nad kotníky a jelikož jsem nemehlo, zasrala jsem si kalhoty až po kolena. V prostorách WC si v chodbičce jedna holka kulmovala vlasy. Mě tato neočekávaná činnost natolik zaujala, že jsem se rozhodla, že s ní budu držet krok, tak jsem se podívala do zrcadla. Pohled na sebe sama nebyl až tak hrozný, jak jsem se obávala, několik dnů nečesané strniště vlasů nevypadalo nějak strašně, ale taky to mohlo být dáno tím, že můj expediční sestřih s délkou vlasů asi 1 centimetr moc možností rozježení či rozvrkočení neumožňoval. Uklidnilo mě to natolik, že jsem si tedy svůj vlasový porost po několika dnech učesala, ale myslím, že přílišná změna nenastala.

Budí mě nezvyklé ticho a světlo aneb jestli chcete vypadnout, tak v noci

Jelikož ve vytrvalých srážkách se nedalo konat nic jiného než jíst a spát, přišel nyní čas na bod č. 2. Ulehli jsme úderem 13. hodiny a spali plné tři hodiny. Probudilo mě nezvyklé ticho a světlo. První myšlenka, která mě napadla, byla, že venku přestalo pršet a svítí sluníčko. Kdepak. To se jen srážky zmírnily na drobnější mrholení. No už jsem se lekla, že by mohlo být pěkně.

Luboš se vydal na recepci zkusit vyměnit nějaká eura, protože naše dosavadní výdaje činily více, než jsme plánovali. Kupodivu byli ochotní nám výměnu provést, tak se tam vrátil s 600 Eury, za které obdržel norské koruny a informaci, že pokud chceme něco podniknout, tak na to máme pouze dnešní noc, kdy by nemělo pršet, na zítra hlásí srážky 28 mm. Hm, tak jestli současný déšť nelze dle norských měřitek za déšť považovat, tak nechci vědět, jak vypadá opravdový déšť. Zároveň byl ale recepční první Nor, který nám otevřeně a sám od sebe přiznal, že současné monzunové počasí je pro západní pobřeží Norska v červenci normální. Luboš se pak znovu zašel zeptat na podrobnou předpověď a vrátil se se zakaboněnou tváří. Pouze v noci přestane pršet, pak má být další tři dny silně deštivo a přiznane se bouře. Ach jo, opravdu musíme zvládnout noční jízdu, zůstat další tři dny v tomto kempu nepřicházelo v úvahu, naštěstí jsme byli odpočatí díky vydatnému spánku odpoledne. Další fakt, který podpořil naše rozhodnutí, byl ten, že pohybovat bychom se měli v 30 km úseku pevniny z obou stran ohraničené trajekty, tedy uprostřed noci s minimálním provozem, protože auta se tam mohou dostat až prvním ranním trajektem.

Milí návštěvníci, takto vypadá modrá obloha. Tento nevšední úkaz se vyskytne jednou za měsíc

Do sousední chatky se nastěhovala česká rodinka, jejíž ženská část nadávala na počasí a spílala mužské části, že za to může, že je sem vytáhli, že jim to nikdy neodpustí a že nyní mohli být raději u teplého moře v Chorvatsku. Sympatický chlapík nám poté, co zjistil, že jsme krajané, nabídl pivo či něco ostřejšího, což jsme museli odmítnout s poukázáním, že se chystáme na noční jízdu na kolech. Jeho to tak vyšokovalo, že tuto informaci šel sdělit svému ženskému osazenstvu. Z chatky vylezla jeho pubertální dcera, která nemohla pochopit, že když jsme na kolech, fakt nemůžeme jet v dešti stejně, jako si ona sedí v autě a déšť jí prostě nevadí. Rodinka směřovala opačným směrem než my, chtěli dorazit až na Lofoty, což se jim nejevilo reálné s ohledem na dlouhodobou předpověď počasí. Prostě modrá obloha je tak sporadická, že by měla být vyhlášena jako osmý div Norska.

V 21.10 jsme byli komplet sbalení a nachystaní vyrazit na trajekt, který odjížděl půl hodiny po půlnoci. Ještě chvíli jsme si dýchli a v 23.30 jsme odevzdali klíčky na recepci a v sílícím dešti se rozjeli k přístavu.

Den 10, neděle 14.7.

Doparoma, přece nám nebude pořád pršet!

Do přístavu jsme dojeli tak tak, co se týká začátku silné průtrže. Stihli jsme akorát venku opřít kola a zapadnout do čekárny, která zde naštěstí fungovala. Z oken jsme nevěřícně sledovali silné struje vody tekoucí z mraků. Vždyť přeci nemělo pršet?! No nic, už jsme tady, dali jsme se na boj, tak to nesmíme vzdát.

Výhoda naší pozice byla, že jsme mohli sledovat příjíždějící loď a vylézt ven do toho nečasu až v posledním okamžiku, kdy jsme pouze dotlačili kola na trajekt. Cestovali jsme v něm sami. Obsluha nás zkasírovala o 54 NOKů za oba a vyjádřila podiv nad naším konáním. Spíše než noční přejezd nám doporučili přespat na druhé straně v čekárně. Chjo, jenže to jsme nemuseli vůbec opouštět kemp, kdybychom chtěli zůstat. Po vylodění nastala opět silná průtrž, která nás zahнала do útulné, vyhřáté čekárny, kde jsme strávili půl hodiny přemítáním, co s námi dále. Vedlejší budova totiž nabízela možnost levného ubytování a přespat by se nouzově dalo i v této čekárně, kdybychom si roztáhli spacáky přímo na zemi. Nejbližší trajekt totiž pojede až ráno, tedy není předpoklad, že sem někdo dorazí. Nakonec se Luboš naštvál, zahrozil pěstí vůči obloze a zařval: „Doparoma, přece nám nebude pořád pršet!“ Hle, a ono to zafungovalo. Sice nepřestalo pršet, ale srážky polevily natolik, že jsme mohli vyrazit.

Těším se do tunelu

Prvních pár kilometrů jsme putovali pod šedou oblohou, ze které semo tamo spadly nějaké ty kapky, které byly naštěstí natolik sporadické, že mi umožňovaly průběžné focení a dokonce i stativ ke slovu přišel. Jen co jsme obkroužili fjord Tjongsfjorden, chytl nás strašný liják, jehož intenzita byla taková, že jsme skončili mokří do poslední nitky během pár sekund. Místo, kde se nám to přihodilo, si vybavuji dosud – osada Reppa, tvořená asi třemi baráčky a jednou elektrárnou. Teplota poklesla skoro k nule, respektive nějaký ten stupeň nad ni. Takto jsme, odění do nepromokavých bund, lyžařských rukavic a čepic pokračovali několik dalších kilometrů, zatímco se nám kouřilo zimou od huby, což mělo nevýhodu hlavně v tom, že se mi přebytečná vlhkost srážela na brýlích a tam mrzla. Nikdy bych neřekla, že to napíšu, ale těšila jsem se do tunelu, který měl být někde před námi. Tunel je totiž jediné místo, kde na mě nebude pršet. Nakonec jsem se dočkala a 3232 metrů dlouhý tunel byl drsný, jako kdybychom jeli po venku. První půlka totiž vedla šíleně do kopce, kdy jsme se nadřeli jak mezci, druhá půlka sice směřovala z kopce, ovšem i při pohybu dolů jsme

museli usilovně šlapat, jinak bychom se snad začali vracet. Ze stropu na nás průběžně odkapávala vysrážená voda s intenzitou jen o něco menší než venkovní déšť. Naštěstí byl tunel důkladně osvětlen a s nulovým provozem, jak jsme očekávali, to ale taky bylo jeho jediné pozitivum.

Jsou dny, kdy svítá o něco dřív

Výjezdem z tunelu jsme se ocitli jakoby v jiném světě, kde jsme mohli spatřit nevšední úkaz na obloze, a to dokonce trvající poněkud delší dobu – slunce! Sluníčko! Bylo 4,30 a právě svítalo, teploměr ukazoval 7°C. K našemu údivu jsme měli i možnost zahlédnout stíny a modrou oblohu. Byli jsme z toho úplně paf. Jsme totiž desátý den v Norsku a ještě jsme pořádně neviděli slunce. Hned jsem seskočila z kola a fotila nádherné východy slunce na dlouhý čas ze stativu, na kterém se bohužel podepsala jízda či jízdy v dešti, kdy dovnitř natekla voda a stativ nechtěl držet v zaaretovaném stavu. Pomohlo jej rozložit na prvočinitele, osušit a znovu složit.

Po splnění základních potřeb, tj. spáchání nočních snímků, na což jsem bohužel musela odložit teplé rukavice, jsme pokračovali vstříc dalšímu tunelu o délce asi 800 metrů, po jehož překonání se oteplilo na 9°C. Bohužel terén se napřímil a čekalo nás regulérní 11% stoupání, při kterém jsem skoro vyflusla duši. Není nad to, když se cyklista může v okolní studené teplotě zpotit.

Teplo pouze na záchodě

V 5 ráno jsme dosáhli přístavu Jektvika, kde nás přivítala studená, nevlídná čekárna. Zima, brrr, jak příjemná byla čekárna, kde jsme se před pár hodinami rozhodovali, zda pokračovat dále. Podle vyvěšeného jízdního řádu z roku 2010 by nám nejbližší trajekt měl jet až za pět hodin. Jelikož je Luboš všímavý a technicky založený, povedlo se mu nějak zprovoznit radiátor, jehož termostat byl umístěn na zdi a bylo nutné jej z polohy „auto“ přesunout do polohy „on“. Naštěstí, protože jinak bychom byli nuceni trávit těch několik hodin čekání na toaletách, které se nacházely ve vedlejší budově a bylo tam o poznání tepleji. Dokonce o tolik, že jsme tam opravdu zůstali asi na hodinu, než se zahřeje radiátor v čekárně. Jakmile se tak stalo, rozvěšeli jsme na něj své mokré, propocené a popršené svršky, aby uschly, což znamenalo, že jsme měli na výběr sedět v čekárně buď nazí, nebo v některém z oblečení, které je ještě mokré.

Luboš, plný nezvyklého optimismu, navrhnul, že po přepravě trajektem bychom mohli zvládnout dalších asi 20 kilometrů. Já tuhle otázku zatím nechala otevřenou.

Stačí vědomí, že blankytně modrá obloha existuje

V 7. hodin, kdy jsem měla od chladu a vlhkosti třesavku, jsem si uvědomila, že s sebou máme zahřívací pytlíky. Aktivovala jsem rovnou tři, vysvlekla si fusky, dala je sušit na radiátor, oblekla si už vyschlou teplou bundu, zachumlala se do ní a zahřívací sáčky si umístila jeden na břicho, druhý na páteř a třetí vrazila Lubošovi. Protože venku začala průtrž, dotáhl Luboš do čekárny i kola, poté si ustlal na zemi, zpočátku na reklamních letáčích, kterých zde byla plná prdel, posléze na karimatce, kterou si odpojil z cyklovozíku. Já jsem tou dobou vsedě usnula na úzké, nepohodlné, dřevěné lavici, což mělo za následek, že mě poněkud ztuhnuly svaly v oblasti krční páteře. Po blankytně modré obloze nebylo venku ani památky, nebe bylo jednolitě šedé s mraky, ze kterých silně pršelo. Nevadí, my víme, že modrá obloha existuje.

Hřejivé pytlíky si svoje odsloužily, přivedly mé ledviny ze stadia selhání zpět k aktivní činnosti, rozmrazily páteř, rozpustily led v cévách a vyvedly mě z deprese skoro stejně úspěšně jak by to udělal horký čaj s Fernetem.

Jak je výhodné být cyklistou

Protože jsme si alespoň na chvíli oba pospali a v místnosti se nakonec vytvořilo teplo o dvoumístné hodnotě Celsiových stupňů, relativně odpočatí jsme se začali chystat k nalodění. K našemu údivu venku stála fronta aut, o jejichž existenci jsme dosud neměli tušení. Asi přijeli na poloostrov prvním ranním trajektem a překonání 30 km vzdálenosti, které nám trvalo čtyři hodiny, zvládli za půlhodinku. Protože jako cyklisti jsme měli při nalodování nepsanou přednost, nadržo jsme celý štrůdl aut předběhli a do břicha lodi se cpali jako první. Jelikož se jednalo o jeden z delších trajektů na trase, tento o délce jízdy plnou hodinu, odpovídala tomu i cena, 104 NOKů za 2 osoby, kola jako obvykle zdarma. Tohle nás neustále udivovalo, protože auta se převážela několikanásobně draž a naše bicykly vždy zabraly jedno parkovací místo, díky čemuž se pak na trajekt vlezlo o auto méně. Je fakt, že na většině trajektů jsme byli jediní cyklisti, tak se to asi až tak nebralo, ale předpokládám, že absence kolařů byla způsobena spíše počasím, takže v nedeštivé sezóně, v jejíž existenci ale nevěřím, může být počet cyklistů vyšší, a tím pádem i větší požadavek na prostor.

Jednu kávu, prosím. Kam mohu jít zvracet?

Potřebovala jsem se zahřát a taky něco strčit do žaludku. Luboš tyto tendence nesdílel, vypadal naopak, že i jen pohled na moje jídlo ho uvede do blinkacího stavu. Rozhodla jsem se to ignorovat a koupila jsem si kafe a lososovou bagetu. Abych předešla tomu, že se obsah Lubošova žaludku ocitne v mém hrnku s černou tekutinou, vrazila jsem mu přes jeho protesty žvýkáci Kinedryl. Během několika vteřin jeho obličej prošel ze stádia „ještě chvilka a budu zvracet“ přes stádium „je mi blbě od žaludku“ do stadia „mám hlad jako vlk“. Vyžádal si ode mě peníze a z lodního bufetu si donesl vafle se sýrem a marmeládou a kávu. Protože je zcela běžné, že nášup kávy bývá zdarma, oba jsme toho využili. Luboš si chrochtal blahem a téměř se na mě osopil, proč tak výborný lék na mořskou nemoc, jako je Travel-Gum, jsem už nezajistila loni na naše lofotské putování. S plným žaludkem a teplou tekutinou v něm jsme průběžně lítali ven a zase dovnitř. Na své trase jsme totiž proplouvali nejenom přes polární kruh, ale i kolem ledovce Svartisen. Bohužel viditelnost byla mizivá, z ledovce jsem nezahlídl ani jednu vločku, a minutí polárního kruhu jsme poznali podle toho, že nám to chrchlavě hlásili v lodním rozhlasu. Venku hodně foukalo a chvílemi i pršelo, takže nemělo smysl tam dlouho otálet.

Jak jsem se vloupala kapitánovi do kokpitu

Kdo mě dobře zná, tak ví, že naprosto postrádám orientační smysl, proto nikoho nemůže překvapit, že při jedné z návštěv venkovní paluby jsem někde blbě zahrnula a místo zpět do podpalubí jsem skončila na kapitánském můstku, kde jsem kapitánovi naklusala skoro až k jeho křeslu. Udiveně na mě zíral a já jeho pohled opětovala, protože mi nebylo jasné, jak se kapitán ocitnul v podpalubí. Po chvíli mi ovšem došlo, že koukám na klasické kormidlo a že tedy jsem jinde, než se domnívám. Upřímně jsem se mu omluvila, že jsem si spletla dveře a že jsem to fakt neudělala naschvál, jelikož jsem prostě zabloudila na malé kocábce, která má jedno patro kryté a jedno otevřené a všeho všudy asi čtvery dveře, z toho dvojce na toaletu a jedny na výstup. Mé vysvětlení přijal s úlevou, že opravdu nejsem terorista chystající se napálit loď do opuštěného norského pobřeží. Pomalu jsem raději vycouvala a slyšela jsem, jak se urychleně zamknul. Tohle měl udělat už na začátku a tím pádem bych se mu tam nevloupala.

Trollové nás pokoušejí

Pevnina s přístavem Kilboghamn nás přivítala modrou oblohou a slunečnými paprsky. Nastala rychlá porada, zda se ubytovat dle plánu v kempu nebo pokračovat dál. Bylo kolem 11. hodiny, mohli bychom tedy šlapat celý den. Nevěděli jsme, po kolika kilometrech najdeme další kemp, v

mé silniční mapě byl další značený po asi 20 kilometrech přes hory. Nakonec jsme poslechli jakýsi vnitřní hlas, přeci jenom únava po noční jízdě byla znát, a odbočili jsme do 3 km vzdáleného kempu s příznačným názvem Polar Camp. Jak se ukázalo, dobře jsme se rozhodli, protože vzápětí po našem příjezdu nebylo po blankytné obloze ani památky a spustila se průtrž o takové intenzitě, že existence slunce nám připadala jako sci-fi. Asi jsme před hodinou zažívali halucinace, když jsme měli oba dojem, že ho vidíme na obloze, protože tam nyní nebylo nic, co by jej seabemíň připomínalo, ledaže by se transformovalo do jednoho z černých mraků nad námi. Náš vstup na recepci tedy splňoval naši tradici – mokří, zmrzlí a unavení. Sice jsme svým brzkým příjezdem /bylo právě poledne/ trochu zkomplikovali práci sympatické obsluhy, ale neměli s tím problém. Požádali nás, ať počkáme v útulné, dřevem obložené, společenské místnosti přiléhající k recepci, zatímco syn majitelky jednu z chatek uklidí po předchozích obyvatelích. Majitelka nás vyzvala, ať si zatím z termosek, které stály na stolech, nalijeme teplý čaj nebo kávu.

Jakou cenu mají vložky

Protože ve všech chatkách si každý, kdo v nich přespával, musel uklidit, syn majitelky rychle zkoukl situaci a netrvalo dlouho a mohli jsme se nastěhovat. V rychlosti jsme vybalili, rozvěšeli mokré oblečení, zbaštili rybičky a zalehli. Po hodině osvěžujícího spánku jsme se vydali znovu do recepcie po šotolinové cestě. Díky jejímu poměrně kvalitnímu povrchu jsme tam tedy mohli kráčet v sandálkách, protože botasky jsme měli durch promočené, navíc sandálky mají velkou výhodu – co do nich nateče, to taky vyteče.

Zabrali jsme si jeden stůl ve společenské místnosti u recepcie, kde nám syn majitelky zdarma nabídl vafle a opět čaj i kávu. Protože tam byla i wifi, pořešili jsme komunikaci s domovem a hlavně zítřejší předpověď. Má být hnusně, jak jinak, opět s varováním ohledně vichřice a silného deště v naší oblasti, zaplatili jsme si proto pobyt i na další den, zítra zde budeme uvězněni. Horší bylo, že mých 48 vložek, dovezených ještě z domova, mi prostě nestačilo. Na mou nesmělou otázku, kde je nejbližší obchod, jsem dostala očekávanou odpověď. 14 kilometrů směrem po pobřeží po okrese mimo Kystriksveien přes vysoké horské sedlo. Na kole při stávajícím počasí masakr. Snažila jsem se zjistit, zda se někdo nechystá tam náhodou jet, že by mě přibral. Bohužel, nikdo tam cestu neměl, ovšem syna majitelky se mě zželelo a prý, co potřebuju. Po složitém vysvětlování, jelikož na tohle mi v angličtině chyběla slovní zásoba, donesl chlapík 7 vložek, které patřily jeho manželce, toho času pobývající mimo kemp. Vrazila jsem mu za to 30 NOKů, protože mi tím vytrhnul trn z paty.

Stařec a moře

V okamžiku největších srážek a silného větru, ženoucího se s takovou intenzitou, že déšť padal pod úhlem téměř vodorovně, jsme nevěřicně oknem pozorovali postaršího Nora, kterak nedbaje na déšť nasedá do lodi a vyplouvá na rozbouřené moře na vratké bárce. S lodí si vlny pohrávaly jak s krabičkou od sirek, zmítala se nejenom horizontálně, ale i nahoru a dolů, s vytrvalým rybářem to ale nic neudělalo a dál si spokojeně mířil na otevřený fjord a potom do oceánu. Mohlo mu být kolem sedmdesátky a rozhodně nevypadal, že by dnešní okolnosti měly být nějak vyjímečné. Rázem jsme se cítili jako padavky. Tak my jsme o polovinu mladší a zůstaneme v chatce, místo abychom křepce naskočili na kola a vyrazili v ústřety dobrodružství bez ohledu na to, že náhodou zrovna prší. Prostě se místní už asi do panujícího podnebí rodí s neoprenem místo kůže a s gumáky na nohou, jinak to přeci není možné.

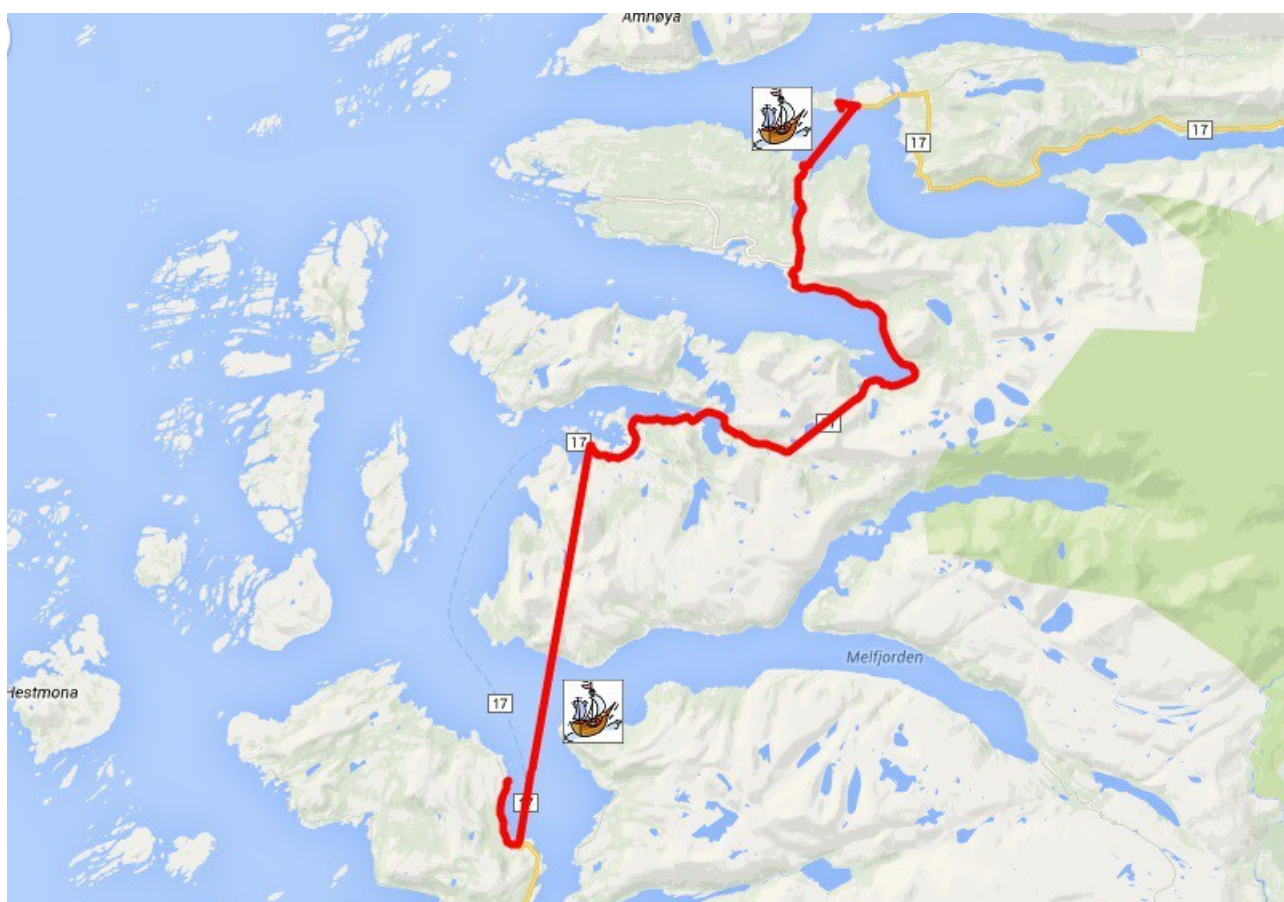
Definice pěkného dne

Ačkoliv dnes s přestávkami celý den pršelo, snažila se nás obsluha recepce přesvědčit o tom, že jsme vlastně měli pěkné počasí. Tehdy jsem to pochopila, Norové za pěkný den považují, pokud slunce souhrně denně svítí alespoň hodinu a srážky mají menší intenzitu než 24 mm. Příjemně jsme s nimi pokecali, majitelka byla asi šedesátiletá osoba maminkovského typu a syn kolem třicítky,

snažící se převzít po matce starost o rodinný kemp. Podle toho to taky vypadalo, že všech kempů podél Kystriksveien se nám tento subjektivně zdál nejlepší, byli jsme tam hrozně spokojení. Odevšad číselo, že host a jeho spokojenost jsou na prvním místě, výdělek až na druhém. Jen to pěkné počasí dle našich měřítek nám nemohli poskytnout.

Švédové na letní dovolené

Sprchy byly v ceně kempu a i s WC byly vzdáleny asi 200 metrů s přístupem po šotolinové cestě, odpadlo tedy prodírání se blátem jako v minulém kempu. Při návratu zpět do naší chatky, ze které jsme měli nádherný výhled na záliv a hory na protějším břehu, tedy zrovna když bylo vidět dále než na pár desítek metrů, jsme hodili řeč s partou Švédů, kteří se nastěhovali do vedlejší chatky. Celá skupina seděla v bundách na nekryté terase a fascinovaně zírali do moře, zatímco přšelo nejen na ně, ale i do jejich sklenic z pivem. Já fakt říkám, že Seveřani nebudou normální, protože tohle přeci není možné. Anebo jsme my ti divní, kdo urputně vyžadují v létě alespoň 14°C a déšť pokud možno slabší než mrholení?

Den 11, pondělí 15.7.

Půjdu ven, vezmu prut a chytím večeři

Po dvanácti hodinách osvěžujícího spánku jsme se v 10 hodin probudili do jak jinak než deštivého dopoledne, venku intenzivně a vytrvale pršelo a začínaly silné poryvy větru. Oba jsme museli za potřebou do kempových WC, což jsme se vzhledem k síle srážek snažili odkládat do chvíle, kdy déšť mírně poleví. Samozřejmě že moje nevy cválaná prdel si vynutila vyrazit v nejsilnějších průtrži, což mělo za následek, že do chatky jsem přišla zmáčená jako kdybych sem plavala přes jezero. Tady se prostě nechodí čurat podle potřeby, ale podle intezity srážek.

Pro pozdní probuzení jsme vynechali snídani a den začali rovnou obědem, uvařili jsme si rybí polévku z pytlíku, do které jsem vrazila konzervu rybiček a vše jsme zajídali sucharem. Neustálý příliv rybí stravy inspiroval Luboše, který, zřejmě při vzpomínce na včerejšího Nora, jenž i přes pokročilý věk vyrazil na moře za lovem ryb, se nyní hluboce zamyslel a prohlásil: „Půjdu ven, vezmu prut a chytím večeři.“ Nějaké technické detaily jako kde vezme loď, prut, povolení, jak rybu chytne, kdo ji zabije a vykuchá, neřešil.

To venku svítí sluníčko aneb jak vypadá indukovaná psychóza

Asi už nám z toho monzunového období hrabe, jinak se nedá vysvětlit, proč jsem se najednou začala domnívat, že venku svítí sluníčko. Nejspíše už jsem měla halucinace, navíc podobnou vidinou začal posléze trpět i Luboš, jelikož ve chvíli nejintenzivnějších srážek začal hlasitě hulákat „Sluníčko! Sluníčko!“ a naléhal na mě, ať se podívám ven, což jsem odmítla, protože můj sluchový orgán říkal něco jiného – slyšela jsem rychlý sled dopadání kapek na střechu chatky a mlácení okenic v poryvech větru. Takhle nějak vypadá folie à deux, v češtině známá jako indukovaná duševní porucha, šílenství ve dvou, sdílený prelud. Prostě jsme se zbláznili a vidíme sluníčko i tam, kde vůbec není. Anebo je to jednoduše naše toužebné přání.

Zvedá se vítr, to je dobré znamení

Vítr venku nabral na síle a cesta na WC byla vždy vykoupena bojem o každý metr. Potěšilo nás to, protože jsme doufali, že to přinese změnu tlakové fronty a tudíž zmírnění srážek. Něco na tom bylo, jelikož jsme mohli sledovat zvláštní úkazy, třeba déšť z modré oblohy bez jediného mraku nebo rozdělení oblohy na dvě poloviny, kdy z levé, černočerné silně pršelo a vpravo bylo azuro. Uvedená

scenérie se promítla i do okna, na němž levá tabule skla byla opršená a pravá ne. Vše se navíc rychle měnilo a cyklovalo, závěrem se na protějším horském hřebeni ukázala duha, jen to slunce, které jsme si dnes vyhalucinovali, zatím stále chybělo. Každopádně tak rychle měnit počasí jsme ještě neviděli.

Siesta na recepci

Skoro celý den jsme trávili ve společenské místnosti na recepci, kde jsme odmítli vafle zadarmo a řádně jsme je zaplatili. Pustili jsme si tam i televizi, Luboš nastavil nějaký přírodopisný program v angličtině a já se obklopila mapami. Vynořila se kruciální otázka: jak zvládneme úsek 100 km pobřeží bez jakékoliv infrastruktury? Ve stávajících podmínkách by to znamenalo tři dny cesty s dvěma přespáními, ovšem na té trase se nenacházelo nic, žádná osada, kemp, prostě jen hory. No a my si nějak nedovedli představit, jak tohle dokážeme překonat. Ani dotaz u správce kempu nepomohl, někde za polovinou by snad mělo být odpočívadlo, více ale nevěděl, každopádně dle jeho slov tam není možné nikde přespát pod střechou. Dlabali jsme tedy vafle, popíjeli kafe a já zuřivě žhavila tablet díky zdarma wifi spojení. Jediná možnost, která se nabízela, byla překlenout nějak tento úsek lodí, zda je to ale možné jsme netušili. Celý den jsem tam strávila zadáváním klíčových slov do vyhledávače s možnostmi plavby do osad Nesna či Sandnessjøen, nakonec se mi

přes trojí změnu plánu povedlo uspět a vymyslet následující: trajekt ze Stokkvågen na vzdálený ostrov Lovund, proslulý koloniemi papuchalků, tam strávit noc a další den katamaránem do Sandnessjøenu, čímž bychom se vyhnuli onomu 100 km dlouhému úseku divokého pobřeží.

Strýko Google v akci

Recepce nám poskytla nejenom teplo, vafle, kafe, wifi, ale i elektrickou síť na dobítí zbytečnosti typu mobil, čtečka, tablet. Luboš u toho zkouknul nějaké dokumenty o Africe a tamních zvířatech, já zatím pořešila záležitosti typu odjezdy lodí a přespaní na Lovundu. Jako jediná možnost se nabízel Lovund RorbuHotell, jehož cena překračovala naše možnosti. Abychom se vešli do rozpočtu, bylo nutné poněkud srazit cenu, k čemuž jsem vyzvala Luboše. On opravdu telefonicky vyjednal dvoulůžkový pokoj za neuvěřitelných 950 NOKů, přičemž normální cena byla asi třikrát vyšší. Jak toho dosáhl, netuším. Já zatím zkoumala odjezdy trajektů, kdy přes maximální snahu jsem nezjistila, kdy se odplouvá z Lovundu. Jediný údaj, kterého jsem se dopátrala bylo, že loď je vypravena jednou týdně, a to ve středu. Nejednalo se totiž o klasický trajekt převážející auta, ale o katamarán transportující pouze pěší, což pro nás znamenalo doufat, že nás na loď pustí i s bicykly. Kdyby ne, přinejhorším bychom si kola i vozíky přenesli, no. Pro jistotu jsme si neověřovali, zda si můžeme vzít na palubu i kola, abychom se nedozvěděli, že to nejde, tohle prostě budeme řešit až na místě.

Jak je důležité si na močení vybrat správnou chvíli

Navečer jsme se v okamžiku přechodného ústupu srážek šli projít kousek k pobřeží, kde jsme měli možnost sledovat rychlý postup mraků. Buďto bude další den pěkně, nebo se přizene ještě něco horšího.

Těsně před spaním jsem si skočila na toaletu a jak se ukázalo, díky načasování potřeby jsem měla možnost spatřit něco nečekaného: večerní červánky. Byla to tak nádherná scenérie, že jsem na ni uchváceně zírala bez ohledu na to, že mi byla kosa jak prase, protože původně jsem šla vlastně čurat, tudíž jsem vyběhla pouze v bundě a sandálkách. Honem jsem se do chaty vrátila pro Luboše a hlavně pro foťák a stativ. Měli jsme tak možnost zvěčnit neuvěřitelnou hru mraků, paprsků zapadajícího slunce a dešťových kapek. Kdo neviděl, neuvěří, že opravdu může zároveň pršet i svítit slunce s tím, že za pět minut to bude vypadat úplně jinak. Prostě aspoň na něco je dobré, že jsem tak učuraná. Horší je, že vedlejším efektem je, že čurám co půl hodiny.

Dneska byl pěkný den

Kolem 20. hodiny déšť ustal úplně, takže jsme vyběhli ven ještě jednou. Srážky se rozhodly ustát v době, kdy dle předpovědi měly dosahovat nejintenzivnějšího stupně. Pršet přestalo dokonce na dvě hodiny, takže dnešní den mohl být dle norských měřítek opravdu považován za pěkný a vyloženě

slunečný. S ohledem na to, že přestalo chcát, zvažovali jsme opět noční přejezd, ale nakonec jsme do toho nešli, proti minulé jízdě v noci jsme nyní nebyli odpočatí, takže jsme si to netroufli absolvovat. To se nakonec ukázalo jako dobré rozhodnutí, jelikož později znovu začalo silně krápat, což pokračovalo celou noc.

Mrkli jsme ještě na předpověď počasí na další dny a prognóza se jevila jako docela nepříznivá, zítra asi několikahodinové okno, během kterého by nemělo pršet, pak opět několik dnů za sebou silné srážky.

Den 12, úterý 16.7.

Jak jsme vyžírali zásoby

Dnešní ráno bylo ve znamení budičku na 8. hodinu, protože nás čekalo asi 30 km do přístavu Stokkvågen, odkud by nám v 14.20 měl odjíždět trajekt na vzdálený ostrov Lovund. Doufala jsem, že na ostrově musí mít obyvatelé možnost někde nakoupit, takže by tam měl být obchod, jevil se tedy reálně předpoklad, že dnes, nejpozději zítra doplníme zásoby. Povolila jsem proto už od včerejška volný režim, co se týkalo jídla a tudíž jsme už druhý den systematicky likvidovali zásoby. Včera jsme tak zbouchali dvě balení výborných sušenek Gjende, část sucharů a zbytek chleba, který jsme ještě měli. Dnes jsme ve vyžírání zásob pokračovali, při balení jsme objevili v jedné z igelitek sýr a chlebové placky, o jejichž existenci jsme neměli tušení. Tak padly chutně za vlast. Jen to, že jsme na ně zapomněli, zabránilo jejich sežrání včera.

Tady ani rovina není rovina

Hned z kempu jsme začali stoupat do horského sedla. Nyní jsme byli velmi rádi za naše rozhodnutí před dvěma dny, kdy jsme po noční jízdě zvažovali pokračovat a nakonec jsme zakotvili na dva dny zde. V našem tehdejší rozpoložení by nás výšlap do hor, navíc v deštivém počasí, stál mnohem víc sil než dnes, kdy jsme byli odpočatí, dále ten další kemp zakreslený na mé mapě jednoduše neexistoval. Silnice se vinula jak housenka, neustále klesala a zase stoupala a to, co se jevilo jako rovina, rovina nebyla, protože jsme na tom úseku museli buďto šlapat, nebo brzdit. Hned za rovinou, která byla vším možným, jenom ne rovinou, jsme minuli značku „pozor kopec 1,1 km“. A to tedy byl výživný kopec, jen co je pravda, podobné značky bych zakázala jako demotivující pro cyklisty. Ovšem odměnou nám byl nádherný výhled na záliv Sørfjorden, kde jsme samozřejmě spáchali vrcholovou fotku, a to dokonce za použití stativu. Následující sjezd prověřil naše brzdy, takže mi Luboš ujel, protože jeho kotoučovky nebrzdí dle jeho představ. Vzdálili jsme se od sebe dokonce na několik kilometrů, protože on se dlouho domníval, že jedu za ním, zatímco já páchala dokumentaci, jakmile jsem spatřila něco, co by za vyfocení stálo. Pro změnu jsem já netušila, že není přede mnou, jelikož už jsem holt starší dáma, co vidí lautr hovno, a to, co jsem si myslela, že je Luboš v reflexní vestě pár set metrů přede mnou, bylo reflexní značení překážky na silnici.

Jak jsem spatřila neobyčejný fenomén

Přejezdem horského pásma jsme se ocitli v údolí táhnoucím se podél zálivu Aldersundet, kde se terén kupodivu stal více rovinatějším a dokonce jsem při jízdě využívala grippy na řídítkách, kde jsem se mohla pohodlně opřít při delší jízdě po rovině, což bylo za dobu našeho letošního cykloputování poprvé. Dosud jsem buď dřela do kopce, brzdila z kopce nebo šlapala z kopce. Počasí jsme měli hodně proměnlivé, chvílemi drobně mrholilo, chvílemi svítilo sluníčko a dokonce – neuvěřitelná věc! - jsem párkrát zahlédla svůj stín. To byl tak nevšední úkaz, že jeho spatření jsem chvíli považovala za halucinace. Protože kde je stín, tam musí být i slunce. Překonáním horského masívu se i výrazně zvýšila slanost ovzduší, což jsme přisoudili mírnějším kopcům a z nich menšímu přítoku sladké vody, která následně ředí mořskou vodu. No a když je řek méně, je i menší naředění slané vody v moři.

Jak jsme vynechali obchod i muzeum

Tlačil nás čas odjezdu dnešního trajektu, tak jsme museli bez povšimnutí minout jak obchod, tak muzeum s děly. První jmenované mrzelo mě, nebyla jsem si na 100% jistá, zda na ostrově nějaký kšeft seženeme. Druhé zmíněné zase bylo líto Lubošovi, protože byť myšlením pacifista, je v hloubi duše malým klukem, který miluje děla a válečnou historii. Je tedy fakt, že například balistická

raketa, hlavice středního doletu či pěkně namakaný off-road dostanou do vytržení i mě, osobu něžného pohlaví, ale papuchalčí ostrov dostal nyní jednohlasnou prioritu. Být předpověď počasí lepší, tak navštívíme muzeum a na Lovund bychom cestovali až večerním trajektem. Bohužel, pokud jsme měli na ostrově ještě něco vidět, bylo nutné tam přijet dnes odpoledne, od zítřka už opět byla hlášena deštivá fronta.

Mrznou mi ledviny

O co jsme se ale nenechali připravit, bylo vyhlídkové místo pár kiláků před přístavem Stokkvågen, tvořené malým odpočívadlem /bohužel bez záchodků/, informační cedulí a nádhernou vyhlídkou, na kterou se muselo šplhat po skalách asi 100 výškových metrů. Nezamčená kola jsme ponechali dole opřená o jednu z tabulí. Při výstupu sice nepršelo, zato fičel ostrý severák, který citelně ochlazoval moje zpocená záda a z ledvin se mi tak staly dvě ledové koule, díky čemuž jsem si až tak neužívala ani výhledy, ani focení. Nevadilo mi proto, že se zrcadlovky zmocnil Luboš a na většině vrcholových fotek jsem tedy já. Stativ nebylo možné použít díky silnému větru, zase natolik mám svůj foťáček ráda a nerada bych, aby se mi zřítil z útesu. Jediná naše společná fotka vznikla díky položení foťáku přímo na šutry.

Promrzlá jsem pokračovala dále, nestihla jsem ani vyschnout. Do přístavu jsme dorazili 20 minut před odjezdem trajektu, což stačilo akorát na to, abych si nachystala příručně doklady a teplou bundu.

Jak nade mou zvítězil Kinedryl

Protože papuchalčí ostrov Lovund byl vzdálen od pevniny 50 kilometrů, trajekt na něj trval 2,5 hodiny a proplouval přes otevřený oceán. Lupla jsem si tedy rovnou dva Kinedryly, abych, pamětliva loňských vzpomínek, zabránila včas mořské nemoci. Tu jsem tedy opravdu nedostala, zato jsem vytuhla hned po nastoupení do lodi a chudák Luboš mě budil asi po půl hodině, aby ode mě získal naprosto nepodstatné informace, tj. kam plujeme a kdy vystupujeme. Moje nepříteliš srozumitelné zamumlání, ať nestresuje, že míříme na konečnou a vystupujeme až na posledním z ostrovů ho uklidnilo, takže se mnou za další dvě hodiny třásl se slovy: „Všichni už vystoupili, my musíme taky.“ Můj příjezd na Lovund tedy začal takto neslavně, protože můj cévní systém potřeboval chvíli na restart a trvalo mi pár minut než jsem se zorientovala v okolním časoprostoru.

Jediná ryba, kterou chci dnes vidět, je ta na talíři

Nevychutnala jsem si tedy příplutí na Lovund, kde jsme se ocitli v 16.45. Podle informací z netu by v 17. hodin mělo začínat papuchalčí safari, jehož stihnutí bylo naším enormním zájmem a hlavním důvodem ocitnutí se zde. Honem jsme naskočili na kola a v slabém deštíku uháněli na Lovund RorbuHotell, který nabízel jediné ubytování zde, měli jsme v něm rezervaci a hlavně organizoval výše uvedené safari. Naštěstí orientace na ostrově s 391 obyvateli byla jednoduchá a k hotelu jsme trefili na první pokus, po odbočení na jediné křižovatce. Náš příjezd v 16.55 byl poněkud hektický, vlítla jsem do recepcce a vysvětlila jim naši situaci. Oni kamsi volali, aby se na nás pár minut počkalo, nafasovali jsme vstupenky na safari a odpojili vozíky, které jsme i s nákladem ponechali v zamčené místnosti za recepcí, a to bez toho, že bychom cokoliv platili či ukazovali doklady. Nalehko jsme pak na kolech uháněli zpátky na přístaviště, kde jsme asi s desetimínutovým zpožděním nasedali na rybářskou loď. Naštěstí nikomu z účastníků nevadilo, že jsme takto zdrželi odplutí.

Safari za papuchalky náš kapitán zahájil pronásledováním hejna makrel, s čímž se zejména u mě nesetkal s nadšením, protože jsem měla hlad, kdy díky prospanému trajektu jsem se ani nestihla najíst. Jediná ryba, která mě mohla nějak zaujmout, byla tedy ta, kterou bych viděla na svém talíři.

Neuvěřitelná opuštěnost osad

Spíše než plavby za zdejší zvířenou, a to jak vodní, tak tou okřídlenou, jsem si užívala sledováním, jak opuštěný život a jak obrovskou izolaci museli mít zdejší obyvatelé. Samotný hlavní ostrov Lovund byl velmi vzdálen od pevniny a okolní malé ostrůvky v soustroví byly ještě nedosažitelnější, co se týká jak dopravního spojení, tak sociálních kontaktů. Většina ostrovů, z nichž ty nejmenší poskytovaly prostor pouze na malý baráček, ty větší obsahovaly i nějaké ty skály v okolí domků, byly obydleny do 60.-70. tých let, rodiny na nich žily izolovaně od zbytku Norska a byly naprosto soběstačné. Jediné dopravní spojení pro ně tvořily vlastní lodě, živily se lovem na moři a zbytek pro přežití si vozily z pobřeží /mouku, benzín apod./. Jak děti chodily do školy, netuším, ale s ohledem na to, že na Severu jsme se vyskytli už několikrát a podobnou situaci se školní docházkou měli i Laponci /Sámové/, předpokládám z našich zkušeností, že i zde se to řešilo stejně jako s touto minoritou: internátními školami, kde děti pobývaly několik měsíců a domů se vracely pouze na prázdniny. Naplňovalo mě to zoufalstvím.

Tamhle je nějaká osada. Ano, odtud jsme přijeli

Náš kapitán se proplétal mezi ostrůvky a ukazoval nám tu papuchalky, tu hejno makrel, když jsem v dále před sebou spatřila ostrov s nezvyklou koncentrací obydlí. „Tamhle je nějaká osada.“ upozornila jsem Luboše. „Ano, odtud jsme totiž vyráželi, to se už vracíme.“ Jak lehce jedinou větou

se umím stát troubou.

Hlavní ostrov Lovund jsme ale ještě obkroužili podél jeho pobřeží. To už mi byla neskutečná zima, téměř dvě hodiny jsem trávila venku, na větrem bičované palubě bez toho, že bych vytvářela nějaké vnitřní teplo. Velmi jsem litovala, že v tom shonu při stíhání safari jsem si z vozíku nevzala péřovou vestu, zde bych za ni život položila. Většina účastníků zájezdu vydržela na palubě pouze první půlhodinku, po zbytek plavby pak pobývali dole v podpalubí, takže samotnou výpravu za papuchalky kapitán organizoval pro nás dva a ještě jednoho šilence, který vypadal jakoby ještě nezjistil, že doba Hippies je už 30 let minulostí. Moje krize vyvrcholila, když moje prochládlé ledviny daly najevo, že potřebují vypustit přefiltrovanou tekutinu. Musela jsme tak s prosíkem za kapitánem, který mě pustil do svého WC. Jednalo se totiž o větší motorový člun tak pro 10-15 lidí a záchod tam byl pouze kapitánův.

Slalom mezi útesy

Slavila jsem úspěch se „žvýkacím Kinedrylem“ /Travel-Gum/, oba jsme masivně trápili svoje čelisti, abychom z tabletky uvolňovali účinnou látku. Díky tomu jsme byli prakticky jediní, kdo netrpěl mořskou nemocí, ba naopak, Luboš radostně hýkal při každém prudkém najetí lodi na vlnu či následném pádu na hladinu v krátkodobém beztížném stavu, kdy jsme se zase z vrcholu vlny

vrátili do moře. Jeho nadšení neuniklo kapitánovi, takže se rozhodl ještě zpestřit závěr plavby slalomem mezi útesy trčícími z moře, kdy vybrat ostrou zatáčku znamenalo tak prudké otočení lodi, že ta se téměř položila na bok a ostředivá síla nás natlačila na zábradlí, to samé se opakovalo po pár metrech jen s tím rozdílem, že si loď lehla na opačný bok. Zaslouhou žvýkaček Travel-Gum byl můj žaludek naprosto v pořádku, jediné, co mě zajímalo, bylo jak zabránit, aby mi foťáček nevypadl do vln. Díky slalomu pak z lodi vystupovalo z podpalubí nazelenalé a pobledlé osazenstvo a z paluby nadšený a spokojený Luboš.

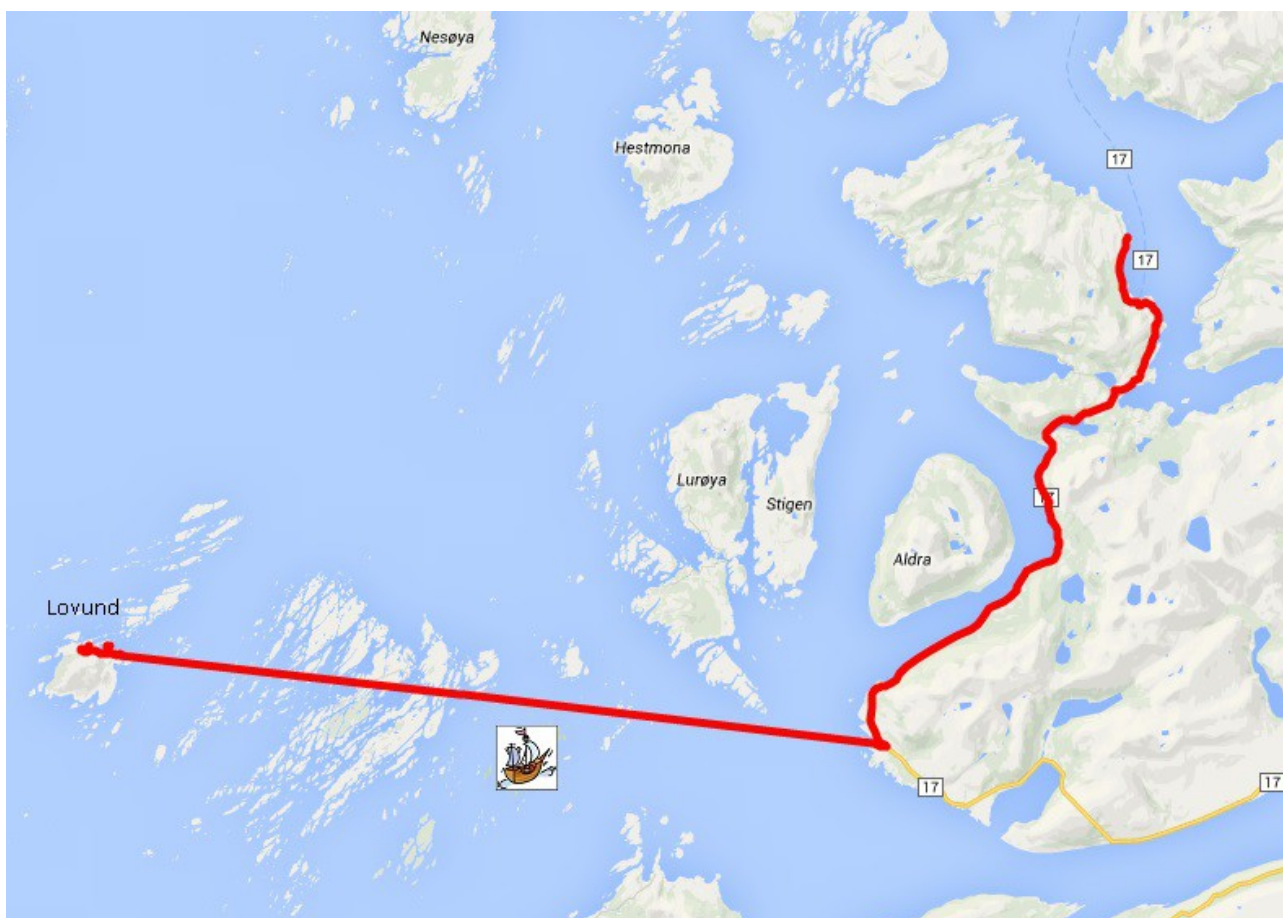

Hledá se Eskymák aneb mám novou lásku

Z papuchalčího safari jsme se vrátili po dvou hodinách v 19. hodin a naše kola na nás stále čekala zamčená u zábradlí v přístavu, kde jsme je ponechali. Ověřili jsme si ještě přesný čas odplutí zítřejší lodi a vrátili jsme se do hotelu dokončit ubytovací proceduru. Protože jsme bydleli v přízemí, zadním vchodem jsme si kola natahali do pokoje. Při vybalování věcí z vozíku se ukázalo, že máme první ztráty, a tou byl chybějící zelený gumicuk, sloužící k upevnění karimatky. Holt, ztráty jsou povoleny a zatím se jedná o první.

Mě pak přepadl tepelný kolaps, drkotala jsem zubama, třepala se jak osika a nepomohl ani Fernet, ani teplý čaj s Fernetem na zahřátí. To už bylo na pováženou. Kdyby zde byl Eskymák, použila

bych metodu doporučenou před týdnem při tepelném kolapsu Lubošově. Ten, jelikož nemohl Eskymáka zajistit, postavil se k problému jako chlap a pozval mě na večeři. Poprvé a naposled při naší letošní dovolené. Navíc měl zrovna svátek, tak jsme si na to peníze v rozpočtu našli. Objednali jsme si, jak jinak, rybu. Já lososa a Luboš platýze s tím, že si pak každý ochutnáme od toho druhého. No a já se právě zamilovala. Naprosto bezhlavě jsem se zamilovala do chuti platýze. Dosud jsem za nejchutnější rybu považovala lososa, nyní ale prvenství získal platýz. Vytříbená chuť, prostě vrcholný gurmánský zážitek. Kromě chuťových vjemů mi to pomohlo nabudit si termostat a konečně mi přestala být zima.

Den 13, středa 17.7.

Vezmu si Kinedryl, lososka vyzvracet nehodlám

Ráno nás probudilo sluníčko intenzivně nám svítící do oken. Aby ne, když dnešní den byl ve znamení přesunu a převážnou část jsme měli trávit na lodi, bylo tedy celkem jedno, zda nakonec bude pršet nebo ne. Nemohlo nás proto překvapit, že v tom případě vysvitne sluníčko. Součástí pobytu v hotelu byla i snídaně v ceně, tak jsme se tam vydali. Švédský stůl nabízel hlavně rybičky, což jsme kvitovali. Luboš, který ráno zjistil, že při našem cykloputování poněkud zhubl a musí si zapnout řemen o díрку menší, se rozhodl, že tomu učiní přítrž a přežral se do bezvědomí lososem. Namáhavě pak na pokoji odfukoval a dožadoval se Kinedrylu před nadcházející plavbou, protože naprosto nehodlal na trajektu zvracet a tudíž vzácného lososka ze svého žaludku vyhodit někam zpět do moře.

Při balení nám sice svítilo sluníčko, ale při odjezdu z hotelu nám tradičně pršelo, což nás trochu uklidnilo. Konečně obvyklý scénář, jak jej dosud známe.

Jak vypadá průměrný věk na Lovundu aneb jak je výhodné zabloudit

S prvními kapkami deště jsme se vydali za stejnojmennou osadu směrem k rozeklaným vysokým štítům po turistické stezce, kde byla jízda poněkud obtížná, ale naštěstí možná. Dorazili jsme až k místnímu hřbitovu, kde jsme kola opřeli o plot a šli si jednotlivé náhrobky prohlédnout. Obvyklý věk pohřbených byl 90+ a výjimkou nebylo ani dožití 107 let. Hřbitov měl polohu přímo pod morénovým svahem a vypadal stále používaný.

Děšť postupně nabýval na intenzitě, tak jsme kola ponechali svému osudu, já ani nebrala foťák, a vydali jsme se pěšky na útesy tyčící se za hřbitovem. Šplhali jsme po mokré, úzké stezce až na vrchol a pozorovali kolonie papuchalků. Terén byl spíše na pohory, kterými jsme vybaveni nebyli – Luboš měl sandálky, já nízké botasky. Díky bažinatému terénu se nám nešlapalo zrovna dobře. Samozřejmě jsme se rozhodli držet tradici a v okolních mokřadech jsme sešli ze správné stezky a zabloudili, což ale mělo jeden pozitivní efekt, a tím byla úroda morušek, na kterou jsme natrefili. Všude v okolí turistické stezky totiž byly vysbírané, ovšem díky našemu zabloudění jsme objevili ohromné naleziště, kde jsme se občerstvili, protože zrajících plodů tam byla kvanta. Protože se blížil čas odjezdu a jelikož jsme neměli turistickou výbavu na větší přechod, vrátili jsme se ke kolům a vyrazili na přístaviště.

Jako obvykle čekáme na trajekt mokří

V nám neznámém obchodním řetězci Joker jsme provedli tak dlouho očekávaný nákup – doplnění proviantu a zejména vložek. Abychom nemuseli utrácet za jídlo na trajektu, vzala jsem nějaké skořicové bulky a jogurt, protože po mléčných výrobcích jsme už začali cítit abst'ák. Hned naproti supermarketu /dá-li se tak nazvat krám velikosti menší místnosti/ jsme natrefili na pěkný, bílý kostelík, ovšem zavřený a tudíž pro nás neprohlídnutelný. Škoda.

Jestli jsme si ještě ráno mysleli, že nám nebude při našem přesunu pršet, tak jsme se mýlili. Na přístaviště jsme dorazili mokří do poslední nitky, což je pro nás naprosto obvyklé, a tudíž očekávané. Čekárna byla přeplněná lidmi, což s ohledem na její velikost bylo pochopitelné – těch asi pět promáčených turistů bylo více, než tvořila její kapacita. Naštěstí záchodek byl volně přístupný.

Proč je kontraproduktivní mít orientační smysl

Náš katamarán připlul v 13. hodin a my sledovali čilou výměnu jak vystupujících a nastupujících osob, tak vykládku a nakládku zboží. Zdejší osazenstvo převáželo všechno, od kanystrů benzínu, přes pneumatiky snad do traktorů až po balíky dětských plenek. Ty zde asi budou nedostatkovým zbožím. Až úplně nakonec jsme se dostali na řadu my, kola jsme museli vyvézt po rampě a nechat opřené u zábradlí na nekryté palubě. Zdejší loď nebyla trajektem v pravém slova smyslu, neumožňovala převoz automobilů. Za plavbu jsme zaplatili 383 NOKů, v ceně byla naše kola, můj lístek v plné ceně a Lubošův v poloviční, což jsem považovala jako diskriminaci, jelikož na sedadle zabírá určitě více místa než já, přitom dostal poloviční slevu coby můj manžel. Luboš v průběhu plavby zažil šok, protože na rozdíl ode mě je vybaven orientačním smyslem a ten mu sdělil, že pokud vlevo vidí otevřený oceán, tak to znamená, že směřujeme na sever, přitom dle jeho vnitřního citu pro orientaci bychom měli plout na jih, jelikož tím směrem se nachází pevnina. Tento, pro mě naprosto nepodstatný detail, mi sdělil vyděšeným hláskem a donutil mě kvůli takové volovině pohlédnout jak do mapy, tak do vyvěšeného plavebního řádu, ze kterého vyplynulo, že sice pevnina leží směrem jižním, ale my napřed míříme na vzdálenější ostrovy Træna a Selvær, nacházejícími se na severu, a teprve pak budeme směřovat k pevnině. Jak je vidět, někdy je lepší orientační smysl nemít, protože já naprosto netušila, kde je sever a kde jih.

Žvýkáme jak o život

Jen co jsme opustili záliv s přístavem a vypluli na otevřený oceán, objevily se na hladině brutální vlny, které si s naší bárkou pohrávaly jak s ořechovou skořápkou. Nám to ale nevadilo, vytasila jsem zásobu Travel-Gum a žvýkali jsme jak o život, já si na skoro čtyřhodinovou plavbu pro jistotu i spolkla normální Kinedryl, což mě vyřadilo na další dvě hodiny z jakékoliv aktivity a z valné části jsem bouřlivou plavbu prospala. Ne tak Luboš, ten měl snahu být venku, ale vždy ho zima, vítr a déšť poslaly zpátky do podpalubí.

Po 16. hodině jsme vystupovali na konečné v Sandnessjøenu poté, co jsme zastavovali na okolních ostrovech. Ještě na lodi jsme řešili různé varianty o našem dalším osudu, ve hře byly tyto eventuality: ubytovat se v Sandnessjøenu v levném hostelu, na kolech odjet na sousední ostrov Donna a tam se někde ubytovat anebo kemp asi 10 km od Sandnessjøenu. Nakonec, po vyhodnocení našich možností, zvítězil poslední návrh. Venku už několik hodin silně přšelo a další dva dny nemělo být lépe, prioritou se tedy stalo najít někde chatku, kde složíme hlavu po tu dobu, než se přezene nejhorší průtrž. Před definitivním opuštěním Sandnessjøenu jsme ještě v místní Rimě nakoupili čerstvé potraviny, abychom si zabezpečili dnešní večeři, a v 16.49 jsme v průtrži začali šplhat do kopce, tyčícímu se nad osadou.

Z horského masivu Sedm sester vidíme tak tři a půl

Po asi hodině šlapání v nepřetržitým dešti jsme dorazili ke kempu stejnojmenného názvu jako byla osada, kde jsme se vylodili. První prohlídka nedopadla dobře, potřebovali jsme nepříliš náročné místo, kde budeme ochotní přečkat dva dny deště, což zdejší kemp nesplňoval. Luboš hned v úvodu odradily psí hovínka, mýrnix týrnix si trůnící přímo před recepcí, tak trval na prohlídce

chatky předtím, než kývneme na ubytování. K chatce se šlo asi 500 metrů přes zablácenou louku, což samo o sobě stačilo při představě, jak takhle chodím každou hodinu do místních kadibudek. Dále chatka, byť avizovaná jako nekuřácká, smrděla jak putyka 5. cenové relace. Suma sumárum, zde nezůstaneme a raději se vydáme hledat dál. Naše rozhodnutí podpořilo i to, že se zrovna zmírnily srážky, takže jsme mohli pozorovat impozantní horské pásmo Sedm sester, kdy každý z vrcholků měl být turisticky dosažitelný. Bohužel mokrá skála se srázy vytvářela podmínky, že pěší výstup bude možný až tak den poté, co přestane pršet. Ze sedmi vrcholků jsme s bídou spatřili tak tři a půl, a i to jen na krátkou dobu, protože během pár minut opět mraky veškerou scenérii zakryly a spustil se z nich déšť. Nemělo tedy smysl ubytovat se zde z důvodu pěšího výstupu. Protože silnice šplhala do kopců a následně sjížděla do dolin, měla jsem možnost cítit naprosto protichůdné pocity jako to, že se zároveň přehřívám i mržnu, protože mi dolní polovina těla promrzala a horní se pařila, zejména při šlapání do vrchu, při sjezdech se pocity sjednotily na prochládání.

Nejhorší liják v našem cykloputování

Pár kiláků za odmítnutým kempem výrazně zesílily srážky a viditelnost klesla na pár metrů. Projížděli jsme úseky rychlého střídání středoevropské krajiny a severské tundry. Po dalších asi 10 kilometrech jsme minuli druhý kemp v pořadí, tento se tvářil opuštěně, což mě potěšilo, protože jsem ho pro změnu zavrhlá já, jelikož vypadal dost neudržovaně a zpustle. Na místní poměry to byla nezvyklá koncentrace tábořišť, netušili jsme, kde najdeme další, ale doufali jsme, že budeme úspěšní a že jsme neriskovali tím odmítnutím se ubytovat. Z hor mraky klesly až na naši úroveň a přinesly s sebou vlhkost, zprava se mnou zmítaly poryvy větru a vítr mě bičoval kapkami deště do

obličej bez ohledu na kšilt na helmě. Aby toho nebylo málo, přšelo mi do pravé rukavice a mrzlo mi levé koleno.

Luboš si vynutil pauzu na svačinu, kterou jedl zmáčenou, protože mu při jídle na bulku svrchu padala voda. Já toho zastavení využila a skočila se za strom vyčurat, což jenom zvýšilo vlhkost mého oblečení a mojím pokožky, protože mi napršelo na prdel a do cykloplíny.

Jak vzniká zákopová noha

Srážky začaly zesilovat, což jsem považovala za technicky nemožné, podle mého už dosáhly maxima. Teplota klesla k 12,6°C, mokré nohavice se mi lepily na stehna a lýtko a nepříjemně studily. V každé botě jsem měla asi půl litru vody, což znamenalo, že každá byla o půl kila těžší a stálo mě více a více úsilí každé šlápnutí do pedálu.

Tím, jak mi přšelo na nohy, stékaly do bot kvanta vody, která důkladně nasákla do ponožek. Další jízda pak byla ve znamení šlapání ne ve vlhkých, ale přímo mokrých ponožkách, což byly naprosto ideální podmínky na vytvoření zákopové nohy, cítila jsem, jak mi varhánkovatí kůže a začíná se v cárech pod ponožkami olupovat.

Tou dobou jsem už suchá nebyla nikde, po zádech mi proudily prameny vody, v rukavicích mi čvachtalo, kalhoty jsem měla nasáklé vodou a v botách soukromý rybníček.

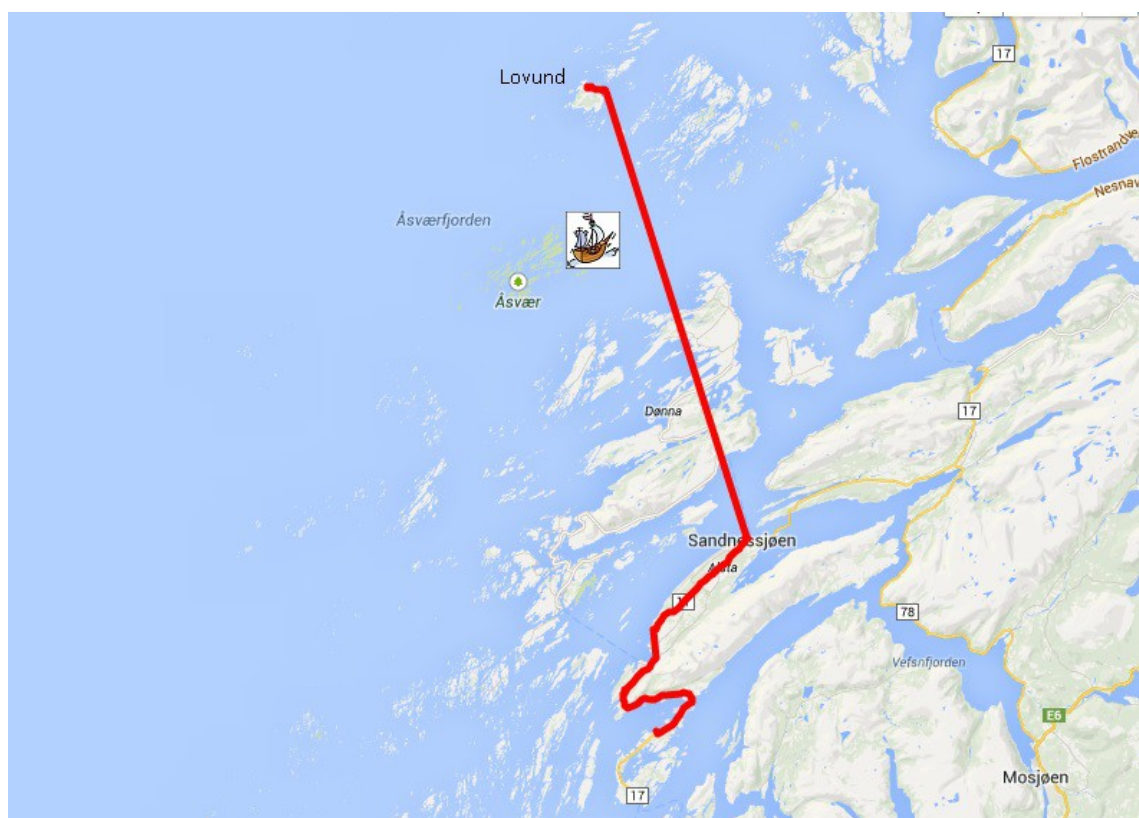
Po asi 35 kilometrech jsme toho oba měli plné zuby. Při jedné z čuracích pauz se mě Luboš soucitně zeptal, zda je mi dobře. S drkotajícima zubama jsem odevzdaná osudu a psychicky smířená se vším odvětila, zda snad mám podle něj více možností na výběr.

Sušíme jak o život

Po asi čtyřech hodinách zoufalé jízdy jsme natrefili na další kemp, tentokrát třetí v pořadí a já k němu sebejistě zahnula. V ten moment mi už bylo jedno, jak vypadá, potřebovala jsem se jen vysušit a zahřát. Naprosto jsme netušili, jak se kemp jmenuje a kde se nachází, protože na tom jednak vůbec nezáleželo, jednak mi protekl můj nepromokavý obal na mapu na řídítkách a tato poněkud navlhla a rozmočila se. Naštěstí v recepci seděl zvědavý Polák, který s námi chtěl debatovat bez ohledu na to, že z nás všude okolo kape voda. Kemp měl poslední volnou chatku, cena činila 750 NOKů a jednalo se o příbytek s vlastním sociálním zařízením. On se nás ještě soustrastně ptal, zda suma pro nás není vysoká a zda nechceme jet dále. Hm, v našem rozpočtu bychom nebyli schopni pokračovat, ani kdyby kemp byl plný – byli jsme rozhodnutí, že za takových okolností bychom tam postavili stan a vysušili se v kuchyňce, takže nám jeho otázka přišla poněkud nepatřičná.

Hned po složení se v chatce jsme rozvěšeli všude mokré věci a vyvolali tam potopu, na podlaze vznikla několikacentimetrová hladina vody. Naplno jsme zapnuli jediný dostupný ohříváč, ale jeho výkon nestačil na okolní vlhkost, či spíše mokrost.

Hygienu ani večeri jsme nepřeháněli, pouze jsme se převlekli do suchého oblečení, já si pro jistotu oblekla kulicha a pérovku, a zalehli jsme. Trvalo mi několik hodin, než se mi povedlo zahřát, dlouho jsem se klepala zimou a nemohla usnout. Nakonec se mi to naštěstí podařilo.

Den 14, čtvrtek 18.7.

Spíše než cyklooblečení bychom užili neopren

Sluníčko za oknem nás ráno nalákalo, abychom vylezli z chatky a pokochali se pěknou polohou kempu u nádherného zálivu. Pokus o pokračování v našem cykloputování se ale nekonal, ani o píd' mi nevyschly boty, rukavice a ponožky. Naštěstí, protože slunce svítilo přesně hodinu a poté začalo znovu a silně pršet, předpověď mluvila o 30 mm. Přes nás právě přecházela deštivá fronta, respektive první z mnoha front. Mám takový pocit, že na této cyklodovolené bychom spíše než cyklooblečení užili potápěčský neopren.

Flákla jsem do trouby včera v obchodě zakoupené kuře a dopisovala deník, večer na to už nezbyly síly. Veškeré činnosti jsem vykonávala v péřové vestě. V chatě mi totiž byla zima, nejvíce na záda. Asi mi po včerejšku ještě nerozmrzly ledviny, či co.

Chata byla účelně zařízená, s kompletně vybavenou kuchyňkou, toaletou, sprchou a malou ložnicí. Vlastní sociální zařízení nám umožňovalo konat potřebu bez nutnosti chůze v dešti někam do společných WC, což jsem si patřičně užívala.

Můžete mi říct, kde to vlastně jsme?

Abychom vůbec za celý den opustili chatku, museli jsme jít na recepci. Luboš tam skočil doplatit další den /včera to bůhvíproč nešlo/ a já se tam vydala s mokrou a poněkud hůře čitelnou mapou, aby mi někdo mohl ukázat, kde to vlastně jsme. Naprosto jsme netušili, kam jsme to včera dojeli, věděli jsme pouze, že jsme někde mezi osadami Sandnessjøen a Tjøtta, kde se nacházel i přístav s dalším trajektem.

Dnešní nucenou zastávku jsme věnovali odpočinku, já mezi 11.-14. hodinou sladce spala, Luboš se snažil lovit wifi signál, veskrze neúspěšně. Večer jsme pak zblajzli zbytek kuřátka a já s radostí kvitovala, že 24 hodin po příjezdu mi konečně téměř všechno vyschlo, mokré nadále zůstávaly moje ponožky a Lubošovy boty, což bylo docela s podivem na fakt, že se jednalo o sandálky primárně určené i do vody. Asi je zaskočily ty nepřetržité norské srážky.

Před spaním jsme si dopřáli vydatnou sprchu, což okolní již tak dost vysokou vlhkost v chatce ještě zintenzivnělo.

Den 15, pátek 19.7.

Luboš je asi nemocný

Protože jsme potřebovali stihnout brzký ranní trajekt /rozuměj: před polednem/ z Tjøtty, která byla od nás vzdálena asi 8 kilometrů, nesl se dnešní den opět ve smyslu časného ranního vstávání.

Budíka jsme měli na sedmou, takže jsme z pelechu vylezli v osm. Na snídani jsem nachystala makrelu, kterou Luboš odmítl. To mi začaly hlavou pochodovat život ohrožující choroby, protože Luboš na rybách ujíždí a zatím jsem nezažila, že by se jí dobrovolně vzdal. No, nemocný nebyl, jen na ni prostě neměl chuť, protože rybu jedl třikrát denně dva týdny. Nakonec ji stejně spořádal, jelikož musel, nic jiného než mořský sortiment jsme nevlastnili. Díky druhu naší snídane jsem si opět nemusela do deníku psát, co konzumujeme, jelikož část makrely se obtiskla do stránky. Takto bude stačit jen mrknout na skvrnu a bude mi hned jasné, co jsme zrovna baštili.

Po snídani si ještě Luboš dal sprchu, aby si ji užil, jelikož jsme nevěděli, jak bude naše další ubytování vypadat, a provedli jsme obligátní úklid – umyli jsme podlahu, povysávali koberec, křesla a gauč a konečně jsme byli v 10 připraveni vyrazit.

Slalom mezi kravinci

Jen co jsme vyjeli, všimli jsme si zvláštního jevu, který jsme na našem letošním cykloputování spatřili poprvé. Za auty se prášilo! Tento fakt mohl znamenat pouze jediné. Nepršelo už několik hodin v kuse.

Krajina, kterou jsme projížděli, více připomínala středoevropskou než severskou. Toto bylo podpořeno i změnou značek, symboly „pozor, los“ vystřídal emblémy „pozor, krávy“. Že na výskytu posledně jmenovaného zvířete bude něco pravdy, vyšlo najevo vzápětí, protože úsek několika kilometrů byl pro nás zpestřen slalomem mezi kravinci. Původci tohoto se klidně popásali vedle silnice a tvářili se, jako by se nechumelilo. Místy to díky provozu znamenalo rozhodování se mezi vjetím do kravince a sražením od auta. Co jsme volili, je více než jasné, takže jsme po půl hodině měli oba poněkud kropenatý obličej.

I mistr tesař se někdy utne

Po několika kilometrech jsme dojeli k památníku z 2. světové války. Zde se udála největší lodní katastrofa v dějinách lidstva – v roce 1944 Spojenci omylem zaútočili na loď Rigel a zahynulo 2248 sovětských zajatců, 103 německých zajatců a pár desítek Srbů, Čechů, Poláků a Norů. Celkový

předpoklad je 2572 mrtvých, přesný počet není znám, odhady se pohybují od 2000 do 4500. Prostě se spletli a zaútočili na nesprávné plavidlo, no. Spojenci napadení lodě s vězni vysvětlovali tím, že se domnívali, že se jedná o německou dopravní loď. Ti zajatci, kteří přežili prvotní nálet, se stali terčem střelby z britských letounů, což dále zvýšilo počet mrtvých. Jen pro srovnání, při potopení Titanicu zahynulo 1502 lidí.

Zde na tomto památném místě jsme strávili asi půl hodinu, nejvíce nás zaujaly výpravné knihy s fotografiemi, volně přístupné všem návštěvníkům. Nikdo se evidentně neobával, že by nějakou z nich někdo čórnul.

Kousek před přístavištěm v osadě Tjøtta jsme ještě zamířili k nádhernému, kamennému kostelíku, bohužel nebo spíš bohudík zamčenému. Bohužel proto, že nás to mrzelo, chtěli jsme si ho prohlídnout i zevnitř, a bohudík proto, že v případě prohlídky bychom nestili náš trajekt. V plánu jsme totiž měli přesun na ostrov Vega, který leží mimo trasu Kystriksveien a lodní spojení je méně časté, konkrétně jedna loď nyní v poledne a druhá večer.

Asi už jsme se fakt zbláznili

V osadě Tjøtta jsme měli ještě pár minut čas, tak jsem honem vlítla do zdejšího krámků řetězce Joker. Akutně jsme jídlo nepotřebovali, měli jsme zásobu ještě na několik dnů, ale oba nás posedla nezvyklá touha po vitamínech, tak jsem šla koupit hrušky a pomeranče. No nezbláznili jsme poněkud? My, kování masožravci, budeme cíleně jíst nějaké blbé ovoce, a to dobrovolně? Jeho

nákup, nebo spíše placení, nebylo až tak jednoduché, jelikož žena ve frontě přede mnou nepochopila, jak se na benzince, přiléhající k obchodu, tankuje benzín a posléze platí. Správný postup je ten, že nejprve vůbec musí chlapíkovi v obchodě oznámit, že hodlá čerpat benzín, ten jí pustí stojan a ona to následně v pokladně zaplatí. Díky této proceduře jsme skoro nestihli trajekt, protože já sice viděla připlouvat loď, ale netušila jsem, že se jedná právě o tu naši, jelikož kotvila u druhého mola. Ty zde totiž byly dvě – jedno na ostrov Vega, kam jsme zamýšleli plout, a druhé dál na pokračování Kystriksveien na druhou stranu zálivu. Naštěstí na mě počkali, jelikož Luboš strategicky bránil trajektu v odplutí.

Samoobslužný bufet na lodi

Za hodinovou plavbu jsme zaplatili 114 NOKů a nasedli jsme na loď z roku „nebreč a makej“. Starší bárku jsme snad ještě v životě neviděli, všechno zde vrzalo, skřípalo a loď se pomalu sunula po vlnách vpřed. Naši pozornost zaujmul zdejší bufet, na rozdíl od dosavadních lodí byl totiž samoobslužný. Prostě na jednom ze stolů v podpalubí trůnily naskládány vafle, marmeláda, sýr, oplatky, žvýkačky, termosky s kávou a čajem. Placení probíhalo formou vzájemné důvěry, v misce ležely drobné, kam každý házel požadovanou sumu a pokud neměl přesně, sám si napočítal zpět mince. Byli jsme asi jediní, kdo byl z toho u vytržení – prostě sem do tohoto hrníčku vhoďte peníze, prosím... Ráda bych, aby český národ jednou k tomuto způsobu dokázal dospět, ale obávám se, že k tomu máme ještě daleko, minimálně dvě generace, pokud vůbec této morální vyspělosti někdy dosáhneme.

Přemírou slunce patrně netrpíte

Rodině a kamarádům jsme průběžně posílali zprávy a sporadicky i MMSky z našeho cykloputování. Někdo odpovídal hned, někdo vůbec, no a jeden rodinný známý se ozval až nyní, poslal mi smsku s následujícím textem: „Podle došlých MMSEk a podle toho, jak jste oblečení, se nedomnívám, že byste trpěli nadbytkem slunce.“ No, i tak by se dala vystihnout naše cyklodovolená. Mimo jiné základní výbava pro takovou výpravu je pérova vesta a pérové papuče.

Hned u přístavu na ostrově Vega jsme natrefili na kemp, kde jsme bohužel s pronájmem chatky neuspěli, prázdniny a víkend k tomu, všechno je beznadějně obsazeno. Sympatická správčová německého původu nám ale nabídla, že když si postavíme stan, můžeme v dešti sedět buď v kuchyňce, nebo v „barbecue“ místnosti, což nebylo nic jiného než týpí s ohništěm. Neměli jsme nějak moc možností na výběr, trajekt zpět na pevninu jel až zítra, takže bylo rozhodnuto. Správčová nechtěla přijmout peníze, prý mi systém vysvětlí později, zatím její větší starost než naše platba byla touha jít pařit se svým přítelem. Ok, nejsme typy, co by odjeli bez zaplacení, tak nám to bylo celkem jedno. Našli jsme si nádherné místo pro postavení stanu, na útesech rovnou u přístavu, který byl od nás, co by stanovým kolíkem dohodil.

Pojďte se honem podívat, jaká tady může být někdy obloha

Po 15. hodině jsme měli postavený stan a věci vybaleny, takže jsme se nalehko vydali na okružní jízdu podél ostrova, bez vozíků to jelo skoro samo. Terén tvořila téměř rovina, takže jsem už podruhé letos v Norsku využila grippy na řídítkách. V osadě Gladstad jsme se zastavili v otevřeném infocentru, kde nás upoutaly desítky cyklistických přileb, pověšených na chodbě. Jak jsme později zjistili, zdejší turistická kancelář půjčovala helmy a kola, což vysvětlovalo výskyt spousty kol a i dětských vozíků před budovou. U mladé dívčiny jsme si zakoupili pohledy, bohužel nevedla známky, a vzali nějaké reklamní prospekty o soustroví Vega. Už jsme byli na odchodu, když nás náhle odvolala zpátky, abychom se honem podívali na vysílání v místní televizi, kde na obrazovce zrovna běžely aktuální snímky odtud a skvěla se na nich blankytně modrá obloha. Prý se máme podívat, jak zde nebe vyjímečně může vypadat. Ano, tohle už tušíme nějakou dobu, přesně řečeno, od té doby, co nám denně prší, že modrá obloha patří mezi vzácné úkazy a její výskyt je podobně častý, jako perioda oběhu Halleyovy komety.

Jak jsme nenavštívili muzeum

Hned vedle infocentra se nacházel obchod Spar, kde jsem zakoupila nějaké teplé jídlo, které jsme rovnou před krámem spráskali – čerstvé karbenátky a pirožky, a hlavně jsem vzala nakořeněnou syrovou rybu a pářečky, jelikož na večer Luboš sliboval oheň. Povedlo se mi i sehnat chybějící známky k pohledům a ty poslat.

Z osady Gladstad jsme pak pokračovali doprava po rozbité okresce podle značek, které nás informovaly o existenci muzea. To se nacházelo až na konci silnice, ústící v zálivu, a bohužel se jevilo jako nepřístupné. Dorazili jsme k němu v 17.11 a podle cedule ho zavřeli v 16. hodin, což byl údaj, který nám nebyl dříve znám. Nevadí, alespoň měli otevřené záchodky, čehož jsem využila. Každopádně absence exkurze muzea mě mrzela, ostrovy Vega jsou typické tím, že kajka mořská byla chována jako domácí zvíře.

Co se nám naopak povedlo shlédnout, byl volně přístupný dřevěný kostelík v osadě Gladstad, kterou jsme znovu projížděli při zpáteční cestě. Punc starodávného interiéru ještě umocňoval zvuk varhan, na které mladý farník trénoval hru.

Návrat do kempu již probíhal tak, jak doposud, tj. v dešti různé intenzity, někdy mírnějším, někdy silnějším s bočním větrem. Tedy nic, co bychom neznali.

Ryby jako platidlo

V kempu jsme se pídili po někom kompetentním, u koho bychom finančně vyrovnali pobyt, tábořiště totiž nemělo budovu s recepcí. Objevili jsme naši známou německou správcovou, již kapet pod parou, která nám, mírně si při tom šlapajíc na jazyk, vysvětlila systém placení. V prosklené skřínce, kterou jsem dosud považovala za informační tabuli, si vezmu obálku, na vývěsce si zjistím cenu, požadovanou sumu vhodím do obálky a tu umístím pod sklo, kde bude volně ležet. Cena byla 75 NOKů za 2 lidi ve stanu, sprchy se platily zvlášť - 10 NOKů/5 minut, automat se nacházel přímo ve sprše. Trochu rozostřeným pohledem na nás koukala a pak dodala, že máme zaplatit až při odjezdu, a vrátila se do karavanu ke svému norskému příteli, kde se společně věnovali další konzumaci alkoholu.

Luboš je pak znovu vyrušil, když je přišel poprosit, zda by mu nezapůjčili nějaké pracovní rukavice, trakař na odvoz popela a pohrabáč. Chystal se totiž vyčistit ohniště v barbecue místnosti. Chvilí trval komunikační problém, kdy druhá strana nerozuměla anglickému výrazu pro popel, nakonec pomohl opis /prostě jsem jim vysvětlila, že popel je to, co se vzneslo k obloze, když na Islandu bouchla sopka Eyjafjallajökull/. Po asi hodině usilovné práce se Lubošovi povedlo přivést ohniště v týpí do jakžtakž použitelného stavu, vyvozil odtud asi tři kolečka popela a vypadal jak kominík. Norsko-německé dvojici majitelů kempu se zatím rozleželo v hlavě, že vlastně Luboš konal dobrovolně práci, kterou by měli oni sami, a jakmile skončil, vrazili mu za to asi tak kilo ryb. Páni, co s tím budeme dělat? Vždyť my se dnes zásobili asi tak dvěma kilogramy rybiček. No, nevádí, ryb není nikdy dost. Protože tyto byly ve zmraženém stavu, nechali jsme jejich přípravu na později. I zítra je den.

Jak Luboš naším Fernetem Švédy napájel

I přes Lubošovu snahu nebylo možné oheň v barbecue domku zapálit, bude ještě potřeba vyčistit i komín, na to ale už dnes chuť ani sílu neměl. Odebrali jsme se tedy do kempové kuchyňky a dnes zakoupené ryby připravili v troubě. Tam už seděla parta Švédů a všude kolem sebe měli stovky krevet. Co stovky, tisíce jich byly, takových malých červených korýšů.

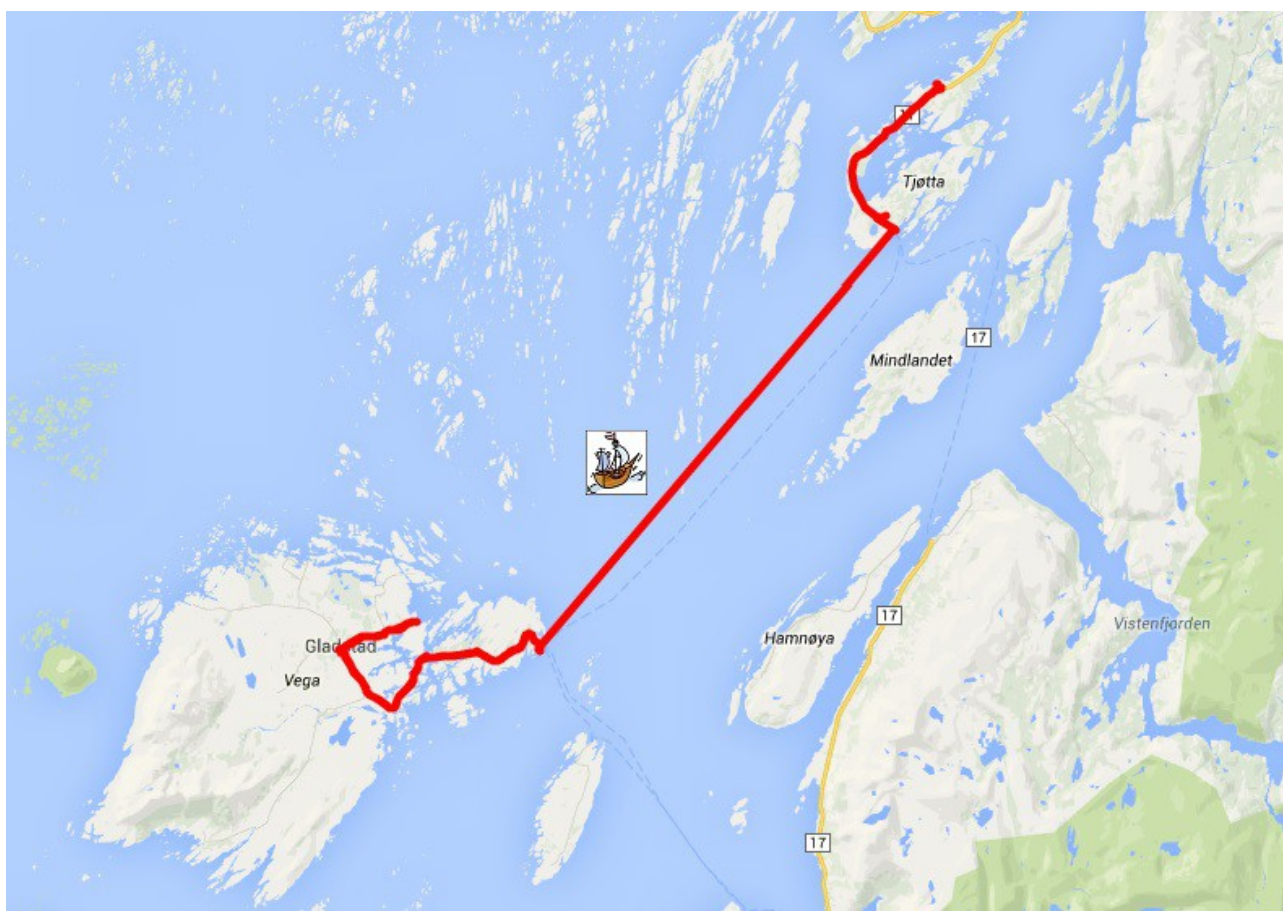
Zatímco se naše ryby opékaly, Luboš dostal za úkol je sem tam hlídat a já se vydala pro mokré oblečení, že je v kuchyňce na volných židlích rozvěšíme, aby trochu proschnulo. Cestou do stanu už silně pršelo, do kuchyňky jsem přišla zmáčená litry vody. Naštěstí jsem sbalila i nějaké lodní pytle na to, abychom vysušené oblečení bezpečně přenesli do stanu pokud možno ve stále suchém stavu. V kuchyňce jsem s hrůzou zjistila, že Luboš naším drahocným Fernetem napájel Švédy! Skoro mě trefil šlak. Když jsem se mu chystala vyčinit, přiškrceným hláskem mi sdělil, že jim Fernet nabízel s

vidinou, že část jejich krevet skončí u nás. Marně, nenabídli mu jednu jedinou.

Švédové se navíc ukázali jako bordeláři, nechali po sobě na stolech neumyté hrnky od kávy, špinavé nádobí ve dřezu a v termosce kafe. Museli jsme to po nich uklidit.

V zahřáté kuchyňce, kde jsem na zdi zapnula termostát a vytopila místnost na příjemných 25°C, jsme zůstali až do pozdního večera. Sledovali jsme, jak za okny venku silně prší, a prognóza na další dva dny nebyla nic moc.

Trochu jsme řešili, jak dlouho zde zůstaneme, já chtěla do pozítří, Luboš 5 dnů až skoro do našeho odletu domů. Zdejší ostrov a hlavně tento kemp mu totiž padly do oka.

Den 16, sobota 20.7.

Je Ti teplo, děvenko?

Při usínání mě drobila zima, tak jsem si na sebe narvala k teplé čepici a péřovým papučkám i péřovou vestu. Po asi hodině jsem se začala natolik přehřívat, že jsem si všechno tohle vysvlekla a usnula. Do půl hodiny mě ale znovu probudil chlad, tak jsem se rozhodla pro kompromis a zůstala v tričku, trenýrkách a čepici, takto se mi již povedlo prospat celou noc. Uff, ještěže jsem to takto vychytala.

Luboš byl hned po ránu nechutně aktivní. Vrhnu se do vyčištění komína v barbecue domku, kde se mu posléze povedlo zapálit oheň a do tohoto neuvěřitelně zakouřeného prostoru si dal sušit svůj spacák, já tak učinila asi hodinu po něm. To už měl z útesů nasbírané dříví vyplavené mořem a vše poštipané naší sekyrkou a úhledně srovnané podle velikosti od třísek po polena. Kromě toho měl v kuchyňce uvařený čaj a nachystanou snídani, jak jinak, než rybu – naservíroval uzenou a nakořeněnou makrelu a lososa ještě ze včerejšího nákupu. Při jídle cosi mumlal o tom, že se nasomruje k nějakým rybářům a půjde jim pomoci. Na můj nechápavý pohled odvětil, že jim přeci půjde pomoci s papáním jejich úlovku. Asi mu ty tři kila ryb, co jsme měli v ledničce, byly málo.

Já už chodím na moře, jen když je hezky

V kuchyňce kromě nás pobývala parta rybářů a ti se s Lubošem podělili o úklid. Někdo umyl podlahu, jiný stoly. Prostě dělba práce jak má být. Chlapi makají a ženská si v klidu debužiruje. Všichni rybáři, skrývající se v kuchyňce před průtrží, se nás snažili přesvědčit, že tohle počasí je prý fakt netypické. Ach jo, kolikrát jsme už tuhle větu letos slyšeli. A nejenom letos, i loni. Přijde mi to obehnané jako gramofonová deska.

Tihle rybáři měli lov ryb coby povolání a stěžovali si na turisty, kteří prý častěji chytanou větší úlovky než oni, přitom turisté to mají jako sport, oni jako obživu. Uklidnili jsme je, že my na kolech fakt nejsme jejich konkurenti. Je spíše překvapilo, že jsme se tam ocitli jako cyklisté a skoro vypadali, že tahle aktivita a způsob přesunu jde mimo jejich chápání. Když se pak po jednom neochotně trousili do venkovního lijáku a pomalu nasedali do nekrytých a otevřených lodí, protože práce je práce a rodina musí jíst, zůstal s námi pouze jediný. Byl to chlap kmetského věku a vysvětlil nám, že on ve svých 88ti letech už tohle nemá zapotřebí a na moře vyráží, jen když je hezky. To se teda moc často ven nedostane.

Zlaté norské ručičky

Dopoledne jsme seděli v kuchyňce, kde jsme zpoza oken sledovali přivalový déšť, který se přihnal, a litovali jsme rybáře v jejich otevřených bárkách. Luboš i přes silné srážky neustále vybíhal ven a vehementně se snažil k nějakému rybáři přidat, ale marně, všichni již vypluli na moře.

Z pohledu z tepla místnosti se venkovní nečas sledoval fakt pěkně. Venku zrovna zuřil divný, horizontální déšť, jako by dešťové kapky přímo vznikaly z mlhy. Komu tahle slota vůbec nevadila, byl Nor, přítel správkyně kempu. Bez ohledu na počasí si zrovna bástlil okapovou rouru s větvením. Vůbec to vypadalo, že celý kemp si postavil sám na koleně. Luboš se mu nabízel s pomocí, ale byl odmínut, připadalo mi, že dotyčného jeho kutilství baví a nechce se o tu radost dělit. Já pro změnu podezírala Luboše, že když už žádnou rybu nechtyl, chtěl si opět nějakou vydělat prací.

Na oběd jsme měli rybu, jednak v troubě připraveného lososa, den předtím kupovaného, jednak neznámou rybu, asi tresku, včera obdrženou coby výslužku. Obojí bylo moc mňam a to i přesto, že jsme ryby už třetí týden snídali, obědvali a večeřeli. Na získanou rybu jsme si předtím museli sehnat koření, správce nám k tomu půjčil papriku, pepř a sůl.

Dvě pětikoruny nejsou totéž co jedna desetikoruna

Celé odpoledne Luboš trávil s rybáři, navrátilšími se z lovu a chytnuvšími ryby. Učil se je kuchat /ryby, ne rybáře/, teoreticky to prý už umí. Jen si na závěr dovolil malé faux pas: vzal hlavu s páteří a hodil ji rackům. Rybář, jemuž úlovek patřil, si prý zbylé hlavy s páteří okamžitě odnesl. Z toho Luboš vyvodil, že se tohle asi dále zpracovává. No, nikdo nejsme dokonalý.

Já se mezitím rozhodla, že se osprchuju a následně v teple kuchyňky vyschnu, což nebylo tak jednoduché, jelikož automat ve sprše akceptoval jen a pouze desetikoruny. A my neměli jedinou, disponovali jsme několika pěti- a dvacetikorunami, což mi bylo nahouby. Vydala jsem se tedy na obchůzku kempu a zaklepala jsem na jednu z asi tří chatek, které zde stály. Uvnitř parta německých rybářů, notně posilněných alkoholem, kuchala a zpracovávala ryby. Na moje vysvětlení, že potřebuju 10 NOKů na sprchu, každý z nich vytáhl peněženku a vrazil mi dvacetikorunu s tím, že ať si dám sprchy dvě. Marně jsem jim vysvětlovala, že ten debilní automat bere jen a jen desetikoruny a že jsem fakt nepřišla k nim somrovat jako socka. Dlouho trvalo, než to jejich mysl, trochu otupělá požitým alkoholem, pochopila. I přes moje protesty jsem nakonec odcházela vybavena asi třemi dvacetikorunami s tím, že mi stejně nebudou nic platné, ledaže bych se do automatu na sprchování vloupala. Nakonec mě zachránil až přítel německé správcové, který potřebné mince na výměnu měl a rovnou jsem si u něj proměnila 40 NOKů na desetikoruny, protože parta německých rybářů, kde jsem se předtím pokoušela neúspěšně mince vyměnit, vypadala, že mě pozve do jejich sprchy v chatce.

Jedete s lodí na sever nebo na jih?

Řádně ospršená jsem si nastavila vytápění v kuchyňce na maximum, slastně jsem bumbala čajík, bohužel bez Fernetu, jelikož ten byl na příděl, a koukala na venkovní mrholení. Jak jsem tak dopisovala resty v deníku, vešla do kuchyňky mladá mamina s dvěma malými dětmi, odhadem tak 1 a 4 roky, a šla si uvařit čaj do termosky. Dala se se mnou do řeči, chtěla hlavně vědět, kde má zaplatit za použití kuchyňky. Odkázali jsme ji na obálkovou metodu a ceník venku. Zatímco se jí vařila voda na čaj, povídala nám o své cestě, byli s manželem a dvěma malými dětmi na výpravě na lodi, plavili se od přístavu do přístavu a přespávali na svém malém člunu. Luboš to tak navnadilo, že zvýšil své úsilí půjčit si plavidlo. Marně, nikoho takového nesehnal. Předtím, než mamina opustila kuchyňku, se nás vyptávala, zda plujeme lodí na sever nebo na jih. Odvětili jsme jí, že jsme cyklisti a že jsme sem dorazili na kolech. „Aha, na kolech. Tady odpočíváte, že Vás bolí nohy, že?“ Tím nás naprosto vykoledila, jelikož ji udivilo, že tady zůstáváme z jednoho prostého důvodu: celý den kurevsky prší! Hlavně jsme si připadali tak nějak divně, všude kolem nás samí námořníci, do vodáckého kempu jsme coby cyklisté zapadali asi jako dáma v lodičkách na jižním pólu.

Vidím zárodky modré oblohy!

Bud' to máme opět halucinace, nebo jsme se zbláznili, případně obojí je pravda. Jak jinak si vysvětlit, že Luboš začal večer před ulehnutím nadšeně řvát, že vidí zárodky modré oblohy po spatření kousku modrošené oblohy mezi cáry šedočerných mraků.

Každopádně pro mě tahle noc nebyla moc šťastná. Že chodím v noci čurat tak 1-2x za jakéhokoliv počasí, už považuji za normu a neřeším to. Tentokrát to ale bylo častější a po šestém čurání jsem to přestala počítat. Bud' jsem vypila více čaje, nebo mám zánět močových cest. Další den bohužel ukázal, že varianta druhá je ta správná. Zpočátku jsem poctivě chodila čurat do kempových WC, vzdálených od nás asi 200 metrů. Od sedmého nutkání, které přišlo do pěti minut od předchozí mikce, jsem to vzdala a chodila jsem za šutr na útesy, kde mě nikdo kromě nějakého osamělého rybáře nemohl spatřit. Znovu chtít močit se mi začalo chtít vzápětí poté, co jsem si vysvlekla nepromokavou bundu a zakutala se do spacáku, abych do pěti minut znovu pocítila tlaky v močovém měchýři, nutící mě vypustit obsah, a tudíž znovu otevřít spacák, oblíknout si bundu, rozepnout stan a jít v dešti za kámen. Jelikož celou noc vydatně pršelo, chtělo se mi brečet. S sebou v lékárnice jsem měla dvoje antibiotika, a ani jedny na močák. Život je pes.

Den 17, neděle 21.7.

Here you can špacíren

Budíček v 10 hodin jsem přivítala s nadšením, tou dobou už jsem byla čurat asi 30x, nebo mi to alespoň tak připadalo. Původní plán byl odjet odsud někdy v poledne trajektem zpět na pevninu a pokračovat v našem cykloputování. Jenže Luboš se nadchnul natolik do chytání ryb, že oběhal kemp a povedlo se mu sehnat někoho, kdo by mu půjčil loď se všemi proprietami. Tím dobrodincem byla německá správce, která dovezla Luboše k námořním mapám a snažila se mu lámanou angličtinou vysvětlit, kde plout můžeme a kde ne. Nakonec mu ukázala na jeden z ostrovů se slovy: „Here you can špacíren.“ Prý jako naprostí začátečníci se nemáme vydávat na širé moře a pokud možno nezkřížit trasu velkým lodím. Člun jsme si měli převzít v 13. hodin, zatím do nádrže chtěla doplnit benzín a sehnat nám kanystr s rezervním benzínem, který máme využít až při zpáteční cestě, aby se nestalo, že si vyčerpáme všechno palivo a nebudeme schopní se vrátit zpět. Zaplatili jsem jí 500 NOKů, které nyní putovaly přímo do jejích rukou, protože loď byla její soukromá. Slíbila nám se člunem i kompletní výbavu na chytání ryb včetně prutů a rybářského povolení.

Plavu si, ani nevím jak

Necítila jsem se zrovna v optimální kondici na takovou projížďku, drobila mě zima, nutkání na močení jsem měla po pár minutách a i v pérové vestě a teplé čepici mi stále bylo chladno, a to bylo přitom nádherných 12°C bez deště, vlastně první pěkný den i dle našich měřítek, co pobýváme v Norsku.

První zádrhel vznikl hned v přístavu, kdy jsme nebyli napřed schopní rozvázat uzel, kterým byla

lod' uchycena, a následně vyplout bez toho, že bychom jim rozbourali molo. Nakonec jsem vylezla zpátky na molo, lod' za špagát chytla a podél dřevěného mola odtáhla těch několik metrů k ústí zátoky a tam zase na lod' naskočila. Jak zvládneme zaparkovat, kterýžto úkon bude podstatně těžší, jsme se zatím nezabývali, problémy se mají řešit za pochodu a to pouze ty aktuální, nikoliv potenciální. Luboš se ujmul řízení lodi, což jsem mu s radostí přepustila, choulila jsem se na karimatce, kterou Luboš ohleduplně sbalil, abych neseseděla na studené pryčně, a byla jsem ráda, že jsem ráda. Nabrali jsme styl pohybu vpřed „vrtulka“, kdy člun dopředu mířil po spirále, nikoliv po přímce. Po asi půl hodině se tak nějak nastolila rovnováha, kdy Luboš a člun spolu uzavřeli registrované partnerství – Luboš nebude lodi kecat do směru a ona jemu do rychlosti pohybu a pokud jsme chtěli někam zatočit, role se vyměnily a lod' si určovala rychlost a Luboš směr, obojí naráz mu nebylo umožněno ovládat. Prostě naše plavidlo bylo jako typická ženská, která nemůže být nikdy zároveň krásná nebo chytrá, je možný výskyt pouze jedné vlastnosti, současně mít obě nelze.

Jak se dává přednost?

Blížili jsme se k jednomu ze sousedních ostrovů v souostroví Vega – k Ylvingenu. V našem okolí podstatně stoupl provoz, asi jsme se dostali do více oblíbených plavebních drah. Pro nás tento fakt byl důležitý hlavně v tom, že jsme nevěděli, jak se dává přednost. Zprava? Nebo jsou zde nějaké

koridory, kde plavidlo v nich se nacházející má přednost, a kdo je křížuje, je brán jako na vedlejší silnici? Tedy něco jako přednost na kruhovém objezdu? Ono to hlavně bylo jedno, protože zkuste dát přednost, když nevíte, jak člun přimět zatočit, takže jsme doufali, že všichni okolo dle stylu naší jízdy na míle daleko chápou, že něco takového řídíme poprvé v životě a nebudou po nás vyžadovat nějaké pitomé dodržování předpisů.

Ostrov Ylvingem jsme sice bez problémů trefili, ale s přístavem to už bylo horší, ne a ne ho najít. Jezdili jsme tak dlouho kolem pobřeží, až jsme pochopili, že jsme ostrov během hodiny a půl obkroužili asi třikrát. Nakonec jsme to vyřešili elegantně, počkali jsme, až nějaká loď popluje a za ni jsme se zavěsili. Dovedla nás do úzké zátoky, jejíhož ústí jsme si předtím nevšimli. Trochu jsme při vplouvání do kýženého přístavu štrejchli spodkem lodi o dno, ale nebyla naše chyba, když zde byla taková mělčina, kterou u břehu nikdo nemohl předpokládat, že. Navíc jsme ke všemu namotali na motor nějaké chaluhy.

Suchozemské krysy kotví loď, část první

Jelikož jsme neměli šanci zaparkovat loď v přesně vymezených parkovacích místech na straně mola určené pro návštěvníky, aniž bychom jim z toho udělali kůlničku na dříví, objeli jsme si dřevěné molo na protilehlou stranu, kde se nacházela placená místa pro pravidelné rybáře. Snad nám to

odpustí. Při nejlepší vůli se nám nepovedlo mít člun ukotvený v určeném prostoru, kolmo k podélné straně mola, jak bylo vyžadováno, zabrali jsme si tři parkovací místa a udělali z toho jedno jediné s tím, že loď směřovala rovnoběžně, tedy s původně požadovaným směrem svírala pravý úhel. V jakékoliv jiné pozici byla loď nestabilní. Přivázat ji ke kruhu na molu se mi dařilo pouze za provaz od kotvy, která byla vyhozena na suchu na dřevěném molu. Prostě zdálky muselo být všem ostříleným mořským vlkům jasné, že takto loď ponechal někdo, kdo se narodil s handicapem suchozemce.

Ještě před vysednutím chtěl Luboš zkontrolovat stav nádrže, a zažil šok, že si lodní baterie, t.č. nabitá na 12V, jen tak plave v několika litrech benzínu. Prý stačí malá jiskra a bouchne to.

Doporučila jsem mu, ať zase pěkně zpátky zavře poklop a zapomene na to, co viděl.

Himmelblå aneb Modrá obloha

Vystoupili jsme a po zchátralých schodech jsme se protáhli kolem barabizny ve stadiu rozkladu, až jsme došli do útulné kavárny. Protože jsem trpěla urgentní mikcí, zapadla jsem dovnitř a využila jsem přístupného záchodku. Jelikož interiér byl velmi působivý, rozhodli jsme dát si tam pauzu, byť

jsme hlad neměli a čaj jsme měli teplý v camelbagu. Kavárna se jmenovala Himmelblå, což znamená modrá obloha a až doma jsem se dozvěděla, že se na tomto ostrově natáčel populární norský seriál stejného jména, jehož pointa spočívala v tom, že místní škola nesplňovala minimální limit počtu žáků a měla být zavřena. Aby se sehnali chybějící dva človíčkové, vypsala se inzerát, nabízející zde rodině, která přivede dvě děti, veškeré zázemí ve smyslu bydlení, infrastruktury, práce, a přihlásila se jim svobodná matka se dvěma ratolestmi, odněkud z Osla. No a seriál pojednával o šoku, s jakým se vyrovnávala s bydlením na takto odlehlém ostrově po přestěhování z velkoměsta.

Kavárna poskytovala zdarma wifi, což nám bylo k ničemu, jelikož naše klávesnice neuměla zadat písmeno å, vyskytující se v heslu. Nevadí. Objednali jsme si tam výborné a hlavně teplé kafe, vafle a jakýsi jejich krajově vyhlášený koláč, který vypadal úplně jako náš štrůdl jen s tím rozdílem, že na tomto byl nakydán jogurt. V koutku místnosti jim visela u stropu obrazovka s vysíláním o aktuálním počasí a předpovědi počasí na následující dny. Na dnešek ještě hlásili občasné přeháňky, včetně noci, denní maxima do 12°C /podotýkám, vrcholilo léto/, ale od dalšího dne na celý týden pak slunce, modrou oblohu a nulové srážky. Jasně, jak jinak, když zrovna odjíždíme, tak bude pěkně.

Suchozemské krysy kotví loď, část druhá

Po zahřátí se jsme opustili útulnou kavárnu, která sloužila i jako přístav pro proplouvající lodě, poskytující základní občerstvení, a vydali se znovu na moře. Vrátili jsme se k hlavnímu ostrovu Vega, kde jsme si na jihovýchodní straně vybrali přístav v osadě Rørøya. Přišlo nám, že osadu tvořil právě jen tento přístav. Zde jsme již byli o něco úspěšnější při kotvení lodi, zabrali jsme pouze dvě parkovací místa a loď již svírala úhel 45° s molem, na které byla přivázaná na lano k tomu určené, nikoliv přes kotvu. Ještě pár takových cest a budeme kotvit, jako kdybychom se narodili s kormidlem v ruce. Luboš navíc při odjezdu z Ylvingenu objevil funkci dalšího přístroje na palubní desce, a to echolokátoru, upozorňujícího nejen na výskyt ryb v okolí lodi, ale zejména na reliéf a vzdálenost mořského dna. Díky tomu se nám povedlo lépe vyhnout mělčinám a i zachytit méně chaluh do lodního motoru. Chaluh jako řas, nikoliv chaluh jako ptáků, lítat s lodí fakt neumíme.

Jak vypadá záchranná služba v Norsku

V osadě Rørøya jsem při hledání možnosti se někde vyčurat natrefila na sídlo vodní záchranné služby. Pracovníci tam pěkně v teple budovy čekali, sedíce v křeslech a čtouce noviny, na výjezd. Bohužel tím taky skončilo moje pátrání po záchodcích, protože v přístavu nebyla ani kavárna, ani

WC, jako na předchozím ostrově. Záchranáři byli ale moc hodní a pustili mě na svou toaletu. Jejich plovoucí ambulance kotvila u mola, kde jsem se rozhodla si tuto loď, určitě perfektně vybavenou, taky vyfotit. Vlezla jsem tedy na molo, které bylo poněkud více vratké, než jsem očekávala, toto se pode mnou zhouplo, aby mě následně vymrštilo do výšky, tak tak jsem ustála balanc a nezahučela do moře. Hned bych měla možnost si tak vyzkoušet připravenost záchranářů.

Co mě ale udivilo, byl výzor jejich plavidla. Už na první pohled upoutala žlutozelená kombinace nátěru, na druhý pak telefon – jednalo se o číslo 113, nikoliv 112, jak je obvyklé ve zbytku Evropy. Podle velikosti to snad ani nebyla plovoucí ambulance, spíše se jednalo o plovoucí nemocnici.

At' uhne, nebo ho nabourám

Při našem dalším prozkoumávání okolního moře se nám do cesty připletl trajekt, tedy loď asi 1000x větší a těžší než my. Kdybychom se srazili, on by nic nepoznal, kdežto z nás by byla pouze skvrna na jeho přídi. Proto mě poněkud překvapila Lubošova vehemence, s jakou stále směřoval rovně, tj. v kolizním kurzu. Jeho ruka na kormidle byla pevná a neměnná, pouze stiskl zuby a sveřepě zamumlal: „At' uhne, nebo ho nabourám.“ Světe, div se, ono se to fakt stalo skutečností, trajekt nám pomalu, ale bezpečně uhnul. Luboš chrochtal blahem a já mu nechtěla brát iluze, že trajekt jen a pouze zabočil do přístavu, čímž odbočil z dráhy.

Náš echolokátor s integrovanou GPSkou ukazoval počty a vzdálenosti ryb, nacházejících se pod člunem, stačilo by pouze vyhodit prut a něco s tím udělat. Kbelík na úlovek jsme měli umístěný na zádi, prut byl připevněn na jednom z boků člunu. Luboš se k lovení zatím neměl a mně bylo zle, trápil mě stále močák, tak jsem to neřešila. Více mě ale obtěžovaly ryby vyskakující nad hladinu, protože mě lekaly. No představte si, že čuráte se zadkem vystrčeným z člunu, a pár centů od něj si přeplachtí nějaká ta ryba. To bylo skoro na infarkt.

Jak vypadá továrna na lososy aneb co vlastně papáme

Při našem toulání se po otevřeném moři jsme mimo jiné zavítali i do míst plovoucích lososových farem. Já vím, že je zákaz se k nim přibližovat, ale my jednak tohle tehdy nevěděli, jednak jsme byli lamy, co se ovládání lodi týče. Zaskočil nás pohled na několikametrové plovoucí ohrady, v nichž lososi prožijí celý svůj život, pozorovali jsme, jak si stále plavou dokola v nádrži o pár metrech a zoufale vyskakují na hladinu... Tak tohle prosím papáme, tohle jsou ti vyhlášení norští lososi. Ryby, chované vlastně v zajetí, něco jako vejce od slepic chovaných v klecích. Tohle byla taky taková ta klec, jen přenesená do Atlantiku. Ryby byly krmeny speciální stravou z lodí, které plavaly coby doprovod a součást několika těchto ohrad. Prostě taková farma na výkrm lososů. Úplně jsem zde ztratila iluze.

Při ploplouvání kolem nějakých útesů se Luboš naučil používat svůj echolokátor, a když bylo varování před mořským dnem pod námi v hloubce 1,1 metru, raději vypnul motor. Díky tomu ho ochránil před dalším posekáním chaluh a před dřením o mořské dno za chodu, protože vypnutý motor se sám sklopil do lodí. Však říkám, ještě pákrát si půjčíme loď a on se ji naučí řídit i bez kapitánských zkoušek. Jinak echolokátor se výborně používal, jelikož měl podchycenou i zvukovou signalizaci a při výskytu dna do 3 metrů tak nechutně pípal, že i naprostý ignorant by byl donucen to řešit.

Lososové hospodářství

Lososi jsou obvykle chováni ve dvou fázích, na některých místech i více. První zahrnuje líhnutí lososů z vajíček a jejich růst na zemi ve sladkovodních nádržích. Ve stáří 12 – 18 měsíců se smolt neboli mladý losos přenáší do plovoucích mořských klecí nebo čistých boxů zakotvených v chráněných zátokách nebo fjordech podél pobřeží. Tento chov v mořském prostředí je znám pod názvem mariculture. Tam jsou lososi krmeni granulovaným krmivem po dalších 12 – 14 měsících, kdy jsou posléze sklizeni.

Norsko se podílí z 33 % na světové produkci lososa.

Mariculture /český ekvivalent zatím neexistuje/ je specializovaný obor „akva /tj. vodního/ obdělávání“, zahrnující pěstování mořských organismů na potraviny a dalších produktů v otevřeném oceánu či moři, uzavřeném úseku oceánu či moře, nebo v nádržích, rybnících a náhonech, které jsou naplněny mořskou vodou.

Dneska ještě nechám ryby žít

Jak jsme to brali přístav od přístavu, přesně řečeno jsme navštívili dva přístavy, začalo se mi trochu ulevovat od příznaků zánětu močových cest. Zeptala jsem se tedy Luboše, jak to vypadá s tím slibovaným chytáním ryb, kvůli kterému zorganizoval tuhle výpravu a prodloužili jsme si tak zde svůj pobyt. Nejistým hláskem špitl, že neee, dneska nic, jelikož se právě rozhodl, že dneska ještě nechá ryby žít. Ale příště, fakt příště už jim to nedaruje.

Protože nám docházel benzín v nádrži, bylo potřeba z kanystru dolít rezervní. Mimo jiné to znamenalo i nutnost pomýšlet na návrat, což Luboš nerad akceptoval. Mně už byla čím dál větší zima, a to jsem byla navlečená v kompletním oblečení, tj. triko, mikina, péřová vesta, lyžařské rukavice, bunda, kulich, a stále to nestačilo. Jen plavky a cykloplínu jsme na sobě neměla, ale to by mi asi moc teplotního komfortu neposkytlo.

Na moři jsme celkem strávili 7 hodin a ujeli jsme odhadem asi 50 kilometrů s průměrnou rychlostí 10 km/hod. Závěrečné parkování už nedopadlo tak zle, jak jsem se obávala, celkem solidně jsme loď vecpali na její místo, odkud jsme si ji půjčovali, a přivázala jsem ji přes originální špagát, nikoliv přes kotvu. Jen ten uzel nebyl námořnický, ale klasická mašlička. Správcovou jsme na to upozornili, ať si to radši jde zkontrolovat, ale díky hladině alkoholu měla pohodový náhled a tvářila se, že jí vůbec nebude vadit, když neukotvený člun jednoduše odplave.

Jak jsem podcenila bratry Bavoráky

Zásoby potravy se nám už poněkud krátily, však není divu, podle původního plánu jsme dnes už měli být na cestě a projet kolem dalšího obchodu. Večeřeli jsme tak stylem „co stan dal“ - expediční stravu a zbytky pečené tresky ze včerejška.

Po dlouhém zvažování jsem se nakonec rozhodla pro sprchu, tak jsem si tam odnesla veškeré propriety a až na místě, naštěstí ještě před puštěním sprchy, jsem zjistila, že jsem si nevzala suché kalhoty na převlečení. Všechno jsem tedy ponechala svému osudu a honem utíkala ke stanu. Jenže co čert nechtěl, po návratu mě přivítaly zamčené dveře. Doprdele práce! Tak zdejší kemp má dva záchodky sloužící zároveň i jako sprcha s tím, že sprchový kout je umístěn vedle záchodové mísy, a někdo si just musí vybrat na konání potřeby tu toaletu, kde nutně musel vidět rozvěšené oblečení a ručník, nemohl jít do vedlejší kabiny, která přitom byla volná. Čekala jsem tak asi deset minut než

se dotyčný vykadil. Chjo, byl to jeden z těch Němců, u kterých jsem se před dvěma dny snažila rozměnit si peníze na sprchu. Hrubě jsem podcenila jejich inteligenci, i když je fakt, že jeho krev kolující v alkoholu mohla zapříčinit poněkud horší úsudek.

Invaze aneb nejvyšší čas zítra vypadnout

K večeru dorazila parta asi deseti cyklistů, začali se roztahovat po celém kempu, kde dělali hluk a bordel. S úděsem jsme tu invazi sledovali a shodli jsme se, že byt' se nám zde moc líbilo, je fakt nejvyšší čas vypadnout. Navíc nám někdo, nejspíše z nich, protože dosud se nám nic neztratilo, sebral všechny věci na oheň z barbecue domku, tj. svíčky, podpalovač, zápalky, nechal nám jen prázdné sáčky. Hajzlové. Naštěstí svou sekyrku jsme měli ve stanu, asi by si dotyčný nenechavec přivlastnil i ji. Ostatních věcí se nedotkl, což bylo jeho štěstí – měli jsme tam na gumicuku spacáky a nějaké oblečení.

Parta spala ve čtyřech stanech, bohužel nám nejbližší stál ten s nejhluchnějšími členy, tj. s dětmi. Naštěstí u nich postupně zvítězila touha užít si něco bez dozoru rodičů, a zacpali si pusy jídlem – slyšeli jsme šustění obalů čokolád a bonbónů. No a když někdo mlsá, tak holt nemůže žvanit a neřve. Paráda. Co na to říkaly jejich zuby, mi bylo jedno, naše ušní bubínky si lebedily.

Den 18, pondělí 22.7.

Asi mám něco se zrakem

Celou noc pršelo, alespoň při každém probuzení jsem slyšela cvrkot kapek na stanové plátno. Achjo, zase budeme náš oranžový příbytek balit mokrý. Nutkání na čurání mě vyhnalo ven pouze dvakrát, což byl pokrok proti noci minulé a je to takový můj standard, jelikož jednou až třikrát jdu běžně.

Ráno jsme nemuseli vstávat nějak moc brzo, protože díky faktu, že je pondělí, jel o jeden trajekt navíc, tedy kromě večerního jeden dopoledne a jeden na oběd. Luboš byl po ránu opět neobvykle aktivní, tak jsem ho nechala, ať si vybije energii vařením čaje a přípravou snídaně. Ta spočívala v ukuchtění uzených výrobků. Jelikož suchary určené na dnešek jsme sežrali včera, měli jsme nyní k jídlu párečky s klobásou a klobásu s párečky. Já, po ránu ještě rozespalá, co byste taky po mě nechtěli v 8. ráno, jsem si omylem zapila Lubošovy léky na tlak místo svých na štítnou žlázu. Asi bych si fakt měla zajít na oční. Luboš naštěstí měl s sebou nějaké tablety rezervní, takže mu nehrozila hypertenzní krize, a já se pro jistotu nadopovala hektolitry erární kávy, abych si trochu tlak zvedla.

Dobyvační Vikingové

Tlupa norských cyklistů se sobecky roztahovala v kuchyňce, skoro jsme si neměli ani kde sednout, veškerý bordel po sobě ponechali tak a odjeli dřívějším z obou dopoledních trajektů. Luboš po nich poumýval nádobí a stoly a já zatím vynesla koše, do kterých vyházeli svoje odpadky, odhadem nastřádané za týden, místo aby je slušně odnesli do kontejneru za kuchyňkou, kde stejně skončily, protože jsem je tam odklidila. Podobná spoušť po nich zůstala i ve sprše a na záchodcích – ani jeden z nich si po sobě nevytřel podlahu a evidentně se sprchovali v botách, prasata, dále se místo do svých ručníků utírali do toaletních papírů. Dokonce, a to mi bylo až na zvracení, jedna z dam musela mít i menstruaci, soudě podle kapek krve na zemi ve sprchovém koutu... Tohle jsme už uklidit nedokázali, musel to udělat přítel správcové a my mu vysvětlili, že v tomto jsme fakt nevinni. Navíc jsem mrkla do prosklené vitríny a žádná obálka s penězi tam po nich nezůstala, tedy veškeré služby zde pojali jako grátis. To naopak my po sobě poctivě zaplatili.

Popírání fyzikálních zákonů

Po popršené noci jsme nakonec nemuseli balit mokrý stan, protože se trollíci vytáhli a udělalo se pěkně. Udělalo se dokonce tak pěkně, že sluníčko svítilo v kuse déle než několik minut a venku se dalo vegetovat bez bundy, stačila na to jen mikina a péřová vesta, při balení jsem následně odložila i ji.

Při finálním cpaní věcí do vozíků pak došlo k popření fyzikálních zákonů, protože to, co se nám do nich dosud bez problémů vlezlo, tam najednou narvat nešlo a to jsme neměli už skoro nic k jídlu. Prostě čím méně jídla a Fernetu jsme měli, tím hůře se nám to vešlo do vozíků.

Na trajekt jsme nastupovali jen v tenkých šustákovkách a užívali si plavbu pod modrou oblohou. Nádhera, neuvěřitelné a nemožné se stalo skutečným.

Byť jsme jedli před hodinou, přepadl nás na lodi hlad. Já už po včerejšku nemohla sladké ani vidět a při spatření ryby se nám oběma nadavovalo, vtrhli jsme tedy do lodního bufetu s touhou po mase. Já si nakonec objednala výborného hambáče a Luboš salámovou bagetu.

Tetris aneb nechutné horko 19°C

Po vystoupení v přístavu Horn na pevnině jsme s údivem pozorovali dlouhou frontu aut, snažící se nacpat do lodi. Zaměstnanci si zahráli na tetris, usměrňovali najíždění jednotlivých vozidel vysílačkami, kdy jeden byl v podpalubí a další dva venku. Dirigovali pak všechny řidiče a organizovali pořadí, s jakým pouštěli vozidla dovnitř. Povedlo se jim nacpat tak do břicha loď takové množství aut, že součet jejich podlahové plochy byl o třetinu větší než celková podlahová plocha trajektu. Fascinovaně jsme na to asi hodinu zírali, protože ten pohled za to fakt stál. Když jsme se konečně rozjeli, naprosto mě zplacatila teplota vzduchu 19,8°C, skoro jsem vedrem kolabovala. Jediná možnost, jak přežít jízdu, bylo co nejrychleji se obléct do kraťas, trika a šustákové bundy, výhradně takto se dalo fungovat. Jen v tričku by to nešlo, dost silně foukal vítr.

Po vyšlapání kopce, protože přístav logicky leží u hladiny moře, jsme začali sjíždět dolů. Libovala jsem si, že jsme konečně natrefili na zkopec, který se dá jen tak sjet dolů a nemusím při tom šlapat, protože normální je šlapat jen dokopec. Dosud jsme ovšem museli šlapat i zkopec.

Projížděli jsme kolem zemědělských usedlostí, kolem pasoucích se stád, většinou oveček či kraviček, s cinkajícími zvonci na krku.

Ted' už pojedete jen po rovině

Po asi 25 kilometrech jsme míjeli zemědělskou usedlost, která zvenku připomínala polorozbořenou stáj. Když jsme se ocitli u průčelí, zjistili jsme, že se jedná o proslulou botanickou zahradu a farmu Hildurs Urterarium. Zastavili jsme a řešili, zda půjdeme dovnitř, nebo ne. To upoutalo majitelku a vyšla ven za námi nalákat nás na prohlídku. Ovšem chyba lávky, jakmile zmínila jakési kytičky a bylinky, Luboš naprosto ztratil zájem. Vlezla jsem alespoň dovnitř do prodejny suvenýrů, kde mě upoutala posedlost Norů místní horou Torghatten. Majitelku velmi potěšilo, že se chystáme na výstup na její vrchol, protože prý většina cestovatelů nevšímavě projede dál, hora je totiž zcela mimo trasu Kystriksveien, celková zajižďka činí asi 40 kilometrů. My tento pěší výstup měli v plánu už z domova, samozřejmě jen za předpokladu dobrého počasí, jaké nyní panovalo. Být deštivo jako jsme zažívali dosud, pěší výstup bychom odpískali a z trasy bychom nesjížděli. Když

jsme sdělili své plány, sdělila nám, že odsud už pojedeme jen po rovině, což jsme jí až tak nevěřili. Nádherným slunným počasím byla ale upřímně udivená. Asi to pěkné počasí nebude tak obvyklé. V jejím obchůdku jsem si koupila tři skvělé a vyvedené pohledy, bohužel neprodávala známky. Později jsem pak litovala, že jsem si těch úchvatných pohledů nevzala více, ale jak jsem měla tušit, že ve velké osadě Brønnøysund, která nás nyní čekala a kde pozítří svou pouť ukončíme, pohledy prostě neseženeme.

Jak jsme neuspěli s rezervací kajuty

Do Brønnøysundu, definitivního konce naší cesty, jsme slavnostně vjeli v 15,30. Odtud budeme pozítří odplouvat směrem na sever do Bodø na zpáteční let domů. Tedy odplouvat... Zatím to vypadalo, že to není reálné, protože předchozí snaha zamluvit si kajutu mailem či telefonicky ztroskotala. Snad se to tedy povede nyní v kanceláři. Ale ouha, nic nebylo tak jednoduché, jak se zprvu zdálo, moje naivní představa, že vlezu do info kanceláře či do kanceláře v přístavu a zaplatím si kajutu, vzala rychle za své. Turistická kancelář tuhle službu neposkytovala a vyjádřili se pochybovačně, že uspějeme dole v přístavu, protože lodní společnost Hurtigruta, kterou chceme plout, kanceláře s prodejem lístků prostě nemá a nachází se tam jen nákladní pokladna. Koupila jsem si u nich alespoň samolepku s losem, pohledy neměli pěkné a známky nevedli.

Sjeli jsme tedy dolů k přístavu, abychom zjistili, že v info centru měli pravdu. Nastěstí sympatický chlapík z nákladní kanceláře byl ochoten nám pomoci alespoň v tom smyslu, že nás pustil na svůj PC, abychom rezervaci a platbu provedli takto. Zatímco Luboš bojoval s počítačem, já jsem si všimla, že zrovna jedna loď společnosti Hurtigruten připlula, tak jsem se tam vydala s peněženkou. Poté, co jsem si v šílené kose vystála frontu než se davy z lodi vyvalí z břicha lodi a z čekání v mrazivém větru jsem z nohou měla rampouchy, povedlo se mi posléze dostat se do recepce lodi, kde jsem přednesla svou žádost. Marně. Prý díky tomu, že chceme vyrazit za dva dny, což znamená i jiné plavidlo, byť stejné společnosti, máme prostě smůlu. Každá loď je prostě plovoucí kancelář, takže si jednoduše nejde kajutu nyní koupit.

Vrátila jsem se znovu za Lubošem do nákladní kanceláře, kde chlapík byl z toho, že jsme nebyli úspěšní, velmi nešťastný, nechápal, proč v dnešní době moderních technologií to nejde jednoduše.

Všechno zlé je k něčemu dobré

Jak jsem tak byla u PC obložena různými brožurami včetně jedné z turistické kanceláře, zaujala mě malá noticka ohledně okružního půldenního výletu Hurtigrutou. Odplutí z Brønnøysundu v 17. hodin, plavba na jih do Rørviku, tam nasednutí na loď plavící se v opačném směru, protože v Rørviku se zkříží plavební dráhy pro směr jižní a severní, a příplutí do Brønnøysundu v 0,30. Tímto

by se nám výrazně vytrhnul trn z paty, protože podle původní verze bychom z Brønnøysundu odplouvali na sever právě tou lodí po půlnoci, takže bychom složitě řešili, co v té osadě tak dlouho dělat. Takto bychom vypluli už v těch avizovaných 17. hodin a spatřili bychom legendární horu Torghatten za světla, protože bychom kolem ní proploovali ve dne. Jediný zádrhel by mohl vzniknout, kdybychom měli zpoždění na první lodi, protože bychom nestihli nastoupit na zpáteční, na které bychom se plavili až do Bodø k odletu, což by znamenalo zmeškat letadlo. Na přestup jsme měli mít hodinu, tak snad se to stihne. V ten moment už nás patálie se sháněním kajuty nemrzely, protože díky tomu jsme pozměnili plány k lepšímu.

Na PC v nákladní kanceláři se nám nakonec povedlo kajutu na plavbu z Rørviku do Bodø zarezervovat, ale tím taky série šťastných událostí skončila, rezervace totiž bude platná pouze dvě hodiny, pokud během této doby nedorazí k zaplacení kýžené částky, rezervace propadne.

Jak Norka šokem z ceny skoro zkolabovala

V kanceláři se objevila nějaká Norka s papíry, které potřebovala orazit. Nachomýtl se k našemu problému a sama aktivně na svém mobilu přes připojení na internet vyhledala kajutu na plavbu, a z ceny 18 tisíc /podotýkám, že NOKů/ skoro zkolabovala. Útrpně jsem pohlédla napřed na ni, pak na displej a vysvětlila jí, že se nám právě pokusila objednat okružní 6 denní plavbu z Kirkenes do

Bergenu. Trochu jí odlehlo, ale i tak se jí to zdálo moc. Nám se ta suma taky zdála vysoká, i kdyby byla v českých korunách.

Protože se blížila 17. hodina, kdy chlapík potřeboval odejít domů, honem jsem zavolala do České spořitelny, kde mám vedený účet, a telefonicky si navýšila sumu pro platbu přes internet, ale i přesto se mi nepovedlo platbu provést. Luboš znovu neúspěšně volal kamsi na Hurtigrutu, a taky marně. Prostě pokud nezaplatíme, kajuta nebude. Sranda byla v tom, že my zaplatit chtěli, měli jsme na to i prostředky, ale z nám neznámých důvodů to prostě nešlo.

Více jsme ochotného chlapíka zdržovat nechtěli, tak jsme to zabalili a vzdali jsme se možnosti spaní na 16-tihodinové plavbě v kajutě. Dotyčný pracovník z toho byl smutný a radil nám, že si máme s sebou na palubu vzít karimatky a spacáky a prostě si někde na palubě lehnout, kde se nám bude líbit.

Poprvé vidíme hory kolem nás

Venku se mezitím ochladilo na 13°C, takže jsme se honem převlekli do teplého oblečení, ostatně do stejného, ve kterém jsme putovali doposud. Snahou sehnat kajutu jsme ztratili dvě hodiny, a přitom zbytečně.

Prioritou se nyní stal nákup proviantu. Na naší trase směrem k ostrovu Torget, kde leží hora

Torghatten se stejnojmenným kempem, jsme objevili pouze obchodák Coop, levnější Remi jsme minuli asi tři kilometry zpátky do kopce, což se nám kvůli pár ušetřeným korunám fakt nechtělo absolvovat. Jídla jsme vzali tolik, aby nám akorát vydrželo na následující 3-4 dny. Úderem 18. hodiny jsme opouštěli Brønnøysund po nádherném dvojité točitém spirálovitém mostě s vysokým vyklenutím, aby pod ním mohly proplouvat devítipatrové parníky Hurtigruten. Sklon mostovky byl takový, že jsme nahoru i dolů kola raději tlačili.

Velmi jsme se těšili na avizovaný rovinatý terén a opět se ukázalo, že termín rovina si asi jinak vysvětlujeme my a jinak místní, kteří asi nejsou spokojení, pokud nešplhají jak kamzíci. Zdejší kopce patřily mezi ty obtížnější, i když poctivě musím přiznat, že pokud se zde mezi horskými sedly rovina vyskytla, tak to opravdu byla nefalšovaná rovina, kde jsem dokonce mohla využít řazení přehazovačky na těžší převody a velký talíř vpředu, což se mi zde na Kystriksveien povedlo úplně poprvé. Výrazným plusem bylo i to, že hory kolem nás jsme konečně mohli vidět, protože dosud se kopce skrývaly buď v mlze, v mracích nebo za silnou dešťovou clonou. U jednoho takového pěkného místečka jsme se zvěcnili s pohledem na fjord pod námi a hory nad námi.

Co když si nevzpomenu na PIN?

Do kempu Torghatten jsme dorazili celkem uondaní kolem 19.30. Protože předpověď slibovala slunečné počasí bez deště, rozhodli jsem se spát ve stanu, a protože naše mobilní zařízení trvaly na dobití šťávy z elektriky, zvolili jsme kemp. No a jelikož jsme potřebovali zázemí na zítřejší výstup na horu Torghatten, pobyt v kempu stejnojmenného názvu na jejím úpatí byl dobrou volbou. Jedna stanonoc přišla na 180 NOKů, což jsem vydýchávala, zatím to byl nejdražší kemp, nechci vědět, kolik by zde stála chatka. Horší bylo, že do všech společných prostor kempu bylo nutné užití čtyřmístného PINu a já se obávala situace, že půjdu v noci močit a číslo si prostě nevybavím. Asi jim za trest očurám nějaký keříček, když mají tak blbé nápady. Jako malé bezvýznamné plus jsem považovala fakt, že sprchy byly v ceně.

K postavení stanu jsme si vybrali nádherné místo přímo na břehu fjordu, stranou od ostatních stanařů, kteří pobývali blíže k sociálním zařízením. Na rozdíl od nich preferujeme klid, samotu a pěkné výhledy i za tu cenu, že za potřebou budeme chodit pár set metrů.

Fikaně jsme si stan umístili tak, abychom měli možnost si kola opřít o dřevěnou lavici se stoly. Jen bude zajímavé, jak se popereme s tím, že jsme z praktických důvodů nyní ve stanu prohozeni.

Obávám se, že zvyk je železná košile, a jestliže jsem 20 let zvyklá mít Luboše zleva jak v posteli, tak ve stanu, není dobré tento návyk měnit. Ovšem nebyla jiná možnost a Luboš trval na tom, že já jako učuranější budu spát u předsínky určené na vylézání, ne na skladování věcí. Prý nehodlá být desekrát za noc probuzen tím, že přes něj přelézám při své cestě za potřebou.

Jste si vědomi, že se stravujete naprosto nezdravě?

Zatímco Luboš se činil s vypnutím stanu, vydala jsem se do kuchyňky. Ale ouha! Ta nebyla vůbec vybavena nádobím, což bych ještě pochopila, ale horší bylo, že neměla ani jediný stůl či židli. Nyní to bylo díky předpovědi počasí jedno, ale pokud bychom sem přijeli v dešti, jaký jsme zažívali až do včerejška, nastal by problém. Prostě zdejší kemp nepočítal s lidmi ve stanech jako s mainstreamem. Minus body pro toto tábořiště.

V kuchyňce jsem prskla máslo do vlastního hrnce, toto pěkně rozeřála, a na to vrazila obalené rybičky zakoupené dnes v Brønnøysundu. Hlavou se mi honily myšlenky, jak jen v této kuchyňce připravím asi kilo kuřecích křídel, když zde není žádná trouba a ani pánvička.

Mé snažení opovržlivě sledovala dvojice kachetických slečen z Anglie, přebývajících v jednom z karavanů. Ty si rozesazovaly jakési naklíčené semínka nějakých rostlin. Nakonec nevydržely a obuly se do mě, zdalipak jsem si vědoma, že se chovám strašně nezdravě? Jakoby nestačilo, že hodlám jíst takto pozdě večer, ještě ke všemu si chystám smaženou věc, tedy kalorickou, a navíc i

karcinogenní. Opáčila jsem jim, že nevím, co činily ony celý den, ale my šlapali na kole natěžko několik desítek kilometrů, právě jsme přijeli a tohle bude naše první teplé jídlo za celý den, protože na oběd jsme zblajzli jen nějaké müsli. Mou odpověď neakceptovaly. Kurník, to máme nyní podle nich žrát jen jakési obilniny? No prostě vegetariánky v akci.

Nebude Ti vadit, když v čaji poplavou zbytky rybiček?

Protože si v kuchyňce nebylo kde sednout, odnesla jsem smažené rybičky ke stanu, kde jsme je zbagrovali. Já se navlekla do péřovky, jelikož s nadcházejícím večerem, kdy se slunce skrylo za okolní hory, teplota poklesla k 11°C.

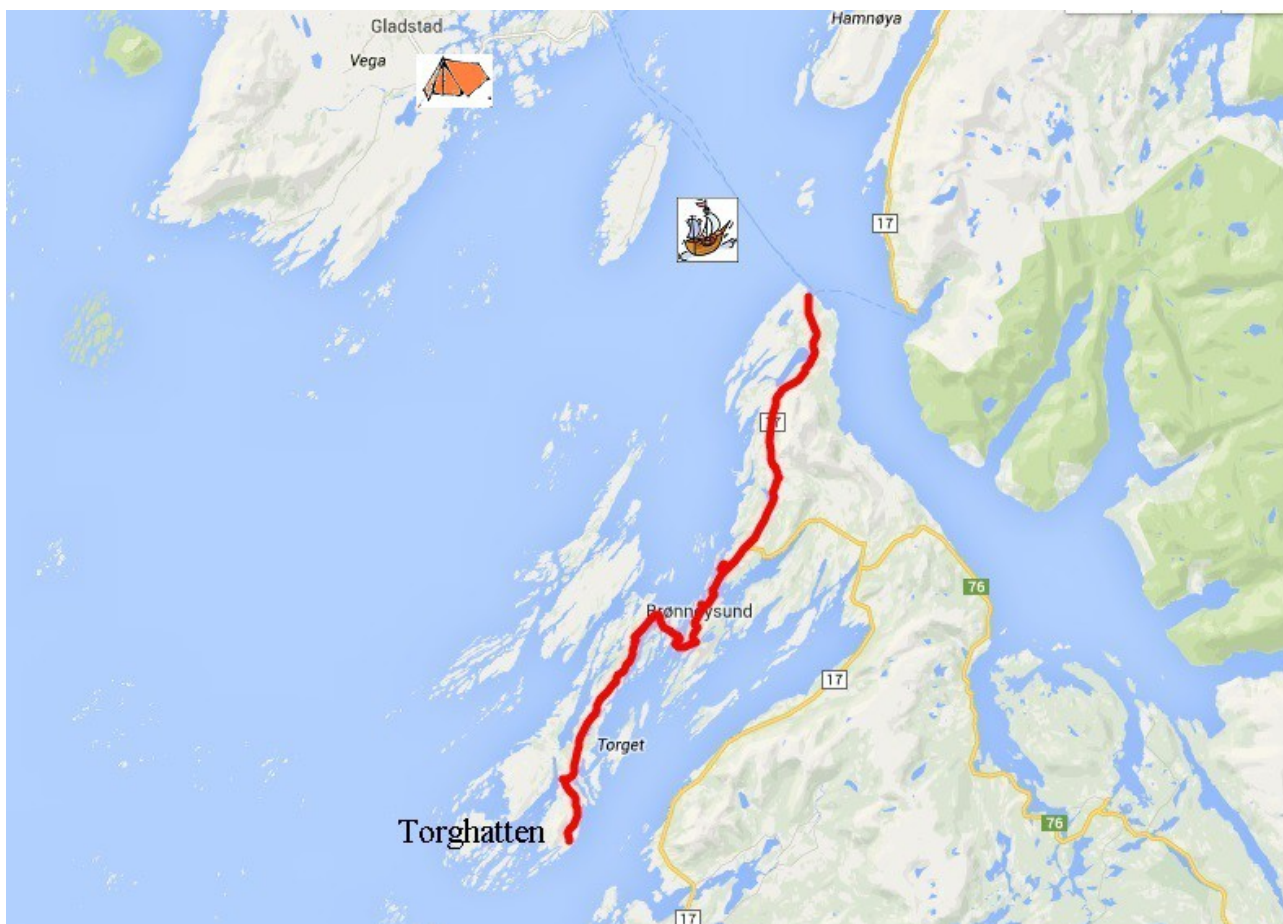
Poněvadž jsme ještě měli dostatek vlastního plynu, dosud nevyužitého, nebylo nutné kvůli každé blbosti chodit do kuchyňky. Luboš tedy vytáhnul náš vaříč a bombu a prdnul nevypitý čaj z dneška do hrnce, v němž jsem smažila rybičky, aniž by se nějak významně zabýval tím, zda jsem ho umyla. Na můj nesouhlasný pohled se do hrnce upřeně podíval, poté se usmál a zeptal se, zda by mi nevadilo, že v čaji poplavou zbytky rybiček? Vadilo. Já ho fakt jednou na to oční vyšetření pošlu.

Jak moc je dobrý nápad se namazat extrachladivou masťou

Protože mé svaly, zejména ty na stehnech, protestovaly proti námaze po nich vyžadované, jako každý večer jsem si na ně naplácala konopnou masť. Tato kromě obsahu technického konopí má i výrazný podíl kafru, který zaručuje extra chladivé vlastnosti. No a fakt nebyl dobrý nápad se krémem napatlat při okolní teplotě, která později postupně klesla až k 6,6°C. Nejenom že jsem se dlouho nemohla zahřát, ještě jsem se přilepila ke spacáku.

V noci jsem musela dvakrát čurat, naštěstí jsem si PIN vybavila. Při cestě na WC jsem spatřila nádherný měsíční úplňk s odrazem na vodní hladině, ale mrazivý chlad mě zahnal zpátky do tepla spacáku. Ovšem za potřebou musel i Luboš a ten se zimou odradit nenechal. Poté, co si nechal nadiktovat PIN k záchodkům, kde odlehčil svému močovému měchýři, vzal stativ, zrcadlovku a asi půl hodiny venku experimentoval při teplotách těsně nad nulou. Já už mezitím vytuhla, takže nakonec přelézal on mě.

Den 19, úterý 23.7.

Normální člověk věší vlhké věci ze stanu ven, my to děláme naopak

Nad ránem mě probudilo neskutečné vedro, měla jsem pocit, že jsem ve spacáku nejen uvařená, ale i rozvařená. Honem jsem se vysoukala ze spacáku a vyvalila se ze mě pára. Není divu, venku bylo nečekaných 22,9°C, což byl rozdíl minimálně 10°C proti teplotě, ve které jsme se běžně dosud pohybovali. Luboš ten nečekaný příval slunečního počasí navnadil, že by mohl vyzkoušet vody fjordu. Zatím nám vždy přšelo a Luboš míval plavky příručně. Dnes svítí sluníčko, je teplo, táboříme na břehu moře, tak má logicky plavky na nejhůře přístupném místě – kdesi na dně nevybaleného vozíku, který je vražený pod dřevěnou lavicí a zde zamčený.

S absencí srážek nastala komáří invaze, slítlo se jich na nás celé mračno, nasedali nám na každou nekrytou část kůže a lezli do očí, uší, nosu. Tedy nic, co bychom už neznali. Repelent ale nebylo nutné vytahovat, jelikož vanul ostrý vítr a ten těm potvůrkám zabránil nás nějak více otravovat, protože omezil kontakt s naší kůží na minimum. Asi tím pro komáry nastaly nepříznivé letové a zejména přistávací podmínky.

Na mokrý stan, zmáčený od ranní rosy, Luboš rozházel suché oblečení ze stanu. Hm, normální člověk věší vlhké věci ze stanu ven, aby proschly. My ne, my musíme suché věci naklást na mokrý stan.

Osvěžující koupel aneb summit day

Dopoledne jsme trávili tak jako běžná česká rodinka, tj. válením se u moře s občasným koupáním. Luboš vlezl do studených vod fjordu, které zatím ještě nestihlo sluníčko ohřát, naprosto celý a lebedil si, já se odhodlala jen po kolena, dále mě nepustil chlad, který mi sevřel útroby, a to jsem měla na sobě péřovou vestu a teplou bundu. Nasbírali jsme nějaké mušličky do naší stále narůstající sbírky a Luboš panikařil při představě, že se ten poklad někde rozmačká, než ho šťastně doveze domů.

Než jsme se vyčvachtali, než jsme si navařili čaj do vaku, než jsme se pobalili, bylo poledne. V největším hicu jsme pěšky vyrazili vstříc hoře Torghatten. Díky panujícímu počasí jsme se nemuseli obávat deště, tak jsme se vydali jen s příručními batůžky, zásobou vody, tenkou šušťákovkou, müsli tyčinkou na svačinu a samozřejmě s foťákem a stativem. Až jednou na výlet nepůjdu se svou zrcadlovkou, tak mi volejte rychlou, neboť jsem patrně v stadiu klinické smrti.

Jak jsem testovala trpělivost turistů

Podle informační cedule umístěné na začátku výstupové stezky by cesta na vrchol měla trvat 20 minut. Nám to díky přestávkám na focení zabralo dvě hodiny, protože na nějaké záběry jsem potřebovala nejenom rozložit stativ, ale taky počkat, až přejdou osoby, jejichž výskyt jsem na svých fotkách prostě nechtěla. Kvůli přelidněnosti vznikl poněkud problém i díky tomu, že jsem někdy holt zablokovala úzkou cestičku a turisté v obou směrech trpělivě čekali, až si ta bláznivá Češka své záběry pořídí, naštěstí to všichni brali s úsměvem na rtech.

Luboš začal litovat, že jsme tábor nerozbili zde. Vysvětlila jsem mu svůj pohled na věc – sice bydlíme v kempu, ale daleko od ostatních stanařů a máme nádherné soukromí, kdežto zde bychom se paradoxně nacházeli v přírodě, ale přímo na ráně všem turistům, což nakonec uznal.

Čím jsme po úzkém kamenitém chodníčku, kde byl problém se vyhnout s protijdoucím štrůdlem, stoupali výše, tím nádhernější výhledy se nám otevíraly. Jen ten dojem poněkud kazila ta hnusná cestička, podobná Tatranské magistrále, bohužel i s podobným, ne-li vyšším výskytem turistů.

Výstup jest nenáročný, vhodný i pro slabší turisty. Pokud máte s sebou helmu, určitě ji použijte. Norský turistický spolek vám přeje pěkný den

Postupně jsme se dostali až k impozantní díře uprostřed hory Torghatten, jejíž rozměry činily 166 x 75 x 28 metrů. Výstup přímo až dovnitř byl už místy veden po dřevěných, částečně ztrouchnivělých schodech, kdy sem tam kolem nás spadl ze stropu nějaký ten kámen, občas i větších proporcí, a s třeskotem se rozbil o dno díry, chvílemi mi podjela noha na šutru či schodu. Kde nebyly schody, šplahalo se totiž po mokrých kamenech, na které ze stěn kapala vysrážená voda. Měli jsme dojem, že celá ta ohromná díra vznikla masívním zborcením skály a celá scenérie vypadala, že tomu všemu ještě není konec a samovolné zvětšení díry nastane v nejbližším okamžiku zřícením stropu.

Jenom avizovaných dvacet minut nám trvalo překonání ústí otvoru z jedné strany na druhou, kde byl otvor o něco výše a část turistů se zde spouštěla k pobřeží. Chvíli jsme to zvažovali, ale sklon terénu byl nakolik prudký, že jsme to odpískali. Posadili jsme se tedy na jeden z hraničních kamenů a nechali se vyfotit samospouští ze stativu. Drželi jsme se u toho za ruce, což na výsledné fotografii vytváří dojem, že se právě chystáme spáchat společnou sebevraždu seskokem do doliny.

Legenda o Torghattenu

To si tak jednou zamilovaný troll Hestmannen honil krásnou dívku jménem Lekamøya, když zjistil, že jeho láska je poněkud neopětovaná, a usoudil, že když dotyčnou nezíská on, tak pak nikdo jiný, a pokusil se šípem dívku zabít. Zde na scénu nastoupil její milující otec, král a troll v jedné osobě jménem Sømna, a svou dceru zachránil tím, že vystřelenému šípu duchapřítomně hodil do letící trajektorie klobouk, který svým vrchem vyrazil do nitra hory uprostřed otvor. Odtud taky pochází názvosloví – Torghatten je dvouslovné jméno, jedná se o složeninu ze slov torg/torget znamenající náměstí a hatt/haten ve významu klobouk. Podle Felice Vinciho je původ legendy spojen s homérským mýtem o Polyphemusovi.

Geologicky otvor ve skále vznikl v průběhu skandinávské doby ledové, kdy led a voda nahlodaly volnější kameny, zatímco tvrdší skála ve vrcholu hory se úspěšně bránila erozi.

Jak si připravit kuřecí křídýlka bez trouby

Návrat do kempu byl velmi rychlý, stačilo jen seběhnout bez zbytečných zastávek na focení, občas se vyhnout nějakému tomu turistovi, a za půl hodinky jsme byli u stanu. Tam jsme začali řešit náš velký problém, a to jak si připravit kilo kuřecích křídýlek, když v kempu není trouba. Nakonec hlad zvítězil, nakořeněná křídla jsme jednoduše uvařili v našem hrnci na svém plynovém vařiči přímo u stanu a tak spráskali. Nevydrželi jsme je kuchtit déle než dvacet minut, náš žaludek se intenzivně dožadoval jídla, zatímco plynový vařič vydával zvuky jako startující Boeing. Po uplynutí této doby jsme jednoduše drůbež prohlásili za připravenou, nějaký ten krvavý cár masa sice bylo nutné odtrhnout zubama větší silou, ale to byl naprosto nepodstatný detail. Vidět nás takto ty dvě vegetariánky ze včerejška, asi je trefí šlak.

Když jsme dojedli pozdní oběd, bylo 16. hodin, tedy čas, kdy jsme běžně teprve začínali polykat svou denní dávku kilometrů. Počasí nám nyní nevidaně přálo, nebyl tedy důvod zůstat zde, ale naopak by bylo logičtější pokračovat – buď nalehko na prozkoumávání ostrova, nebo natěžko se pokusit ještě kousek popojet a na Hurtigruten se nalodit prostě o zastávku dál. My tuto možnost ani nezvažovali, zatím jsme vždy zůstávali na místě, když silně přšelo, tak proč to prostě jednou neudělat, když svítí slunce?

Konec zásob Fernetu

Zašla jsem si do sprchy, abych využila toho, že je teplo, nechávat to až na večer, kdy zase teplota padne prudce dolů, jsem nechtěla. Protože Luboš cosi mlel o procházce po břehu fjordu, dala jsem si na sebe nikoliv pyžamo, ale rovnou čisté tričko, mikinu a kalhoty, že se k němu přidám... a vytuhla jsem jako když mě do vody hodí. Když jsem se probírala kvůli čurání, udivilo mě, že Luboš nikde nešpacíruje, nýbrž tvrdě chrní vedle stanu pouze na karimatce. Ale asi fakt někde trajdal, protože vedle něj trůnila hromádka mušlí. Šla jsem tedy naplnit svou hlásící se potřebu a když jsem se vrátila, Luboš z polospánku zamrmal, že je mu poněkud chladno a ať ho přikryju spacákem.

Provedla jsem to a zpátky zalezla do svého, stále ještě zahřátého pelíšku, a znovu usnula.

Oba jsme se probudili kolem 20. hodiny hladem. To se již výrazně ochladilo, protože slunce se skrylo za okolními horami a s tím následoval výrazný pokles teploty řádově o desítky stupňů, což jsme očekávali. Silněji též pofukovalo, což se projevilo hlavně tím, že jsem marně hledala mobil. V bordelu, který ve stanu panoval, nebyla tato činnost vůbec jednoduchá. Nakonec se přístroj objevil v trávě, ležící asi metr od stanu, kam ho musel poryv větru ze stanu vyhodit.

Pojedli jsme vedle stanu, spořádali jsme poslední chléb a slané maslo, a co je horší, dopili jsme Fernet! To bylo slziček. No holt se ukázalo, že půl litru na dva lidi a týden je fakt málo.

At' se nalodíte na správný trajekt

Pořešili jsme kontakt s domovem a z lavičky přiléhající k budově recepcy, kde byl nejsilnější signál wifi, jsme odeslali nějaké maily a smsky. Strejda mi poslal zprávu ve smyslu, at' zítra máme šťastnou nohu a nastoupíme na správný trajekt. Číst si tohle někdo z vedení Hurtigruten, tak ho trefí šlak, protože nazývat tento legendární parník trajektem může pouze... suchozemec.

Já už zůstala spát v tom oblečení, ve kterém jsem odpoledne vegetovala po sprše. Shodou okolností se jednalo o moje jediné čisté oblečení, které jsem vlastnila. Bělostné bylo ještě z domova – šlo o rezervní tričko a trenýrky, určené pro teplé počasí, které jsme zatím nezažili.

V noci jsem, jako obvykle, musela močit, čímž jsem měla příležitost spatřit náherný úplněk měsíce svítící přímo nad naším stanem. Tentokrát jsem tím čurajícím fotografem byla já, rozložila jsem si tedy stativ a asi dvacet minut lítala kolem stanu a fotila z různých úhlů a pod různým nastavením. Pak jsem se i s veškerým fotografickým příslušenstvím přesunula ještě asi o sto metrů dále k zálivu, kde jsem zvěčnila večerní červánky a vyrušila svou činností chudáky motorkáře, kteří si tam vyjadřovali svou náklonnost netušíce, že jsou na tak fotogenickém místěčku.

Den 20, středa 24.7.

Někdo vypustil moře

Luboš se hned po probuzení hnál do fjordu, ale zaskočil ho pohled na právě dokonaný odliv.

„Někdo vypustil moře!“, přišel mi sdělit celý nešťastný.

Šílený hic byl už od rána, teploměr ukazoval neuvěřitelných 31°C. Ve stínu. Já chci dosavadních 8-12°C! V tomto se nedá existovat!

Musela jsem ale řešit důležitější věci než jen to, že se přehřívám. Můj mobil, který jsem si včera večer dala do recepce nabít, se stále tvářil vybitě. Vrazila jsem ho tedy do nejbližší chatky k ochotným Norům, u kterých jsem si přístroj raději do elektriky připojila sama, abych předešla problémům se špatným kontaktem, což byla zřejmě příčina, proč se šťáva baterce v recepci nedoplnila. Bohužel sympatický norský pár odjížděl asi po hodině, což na dobití do plného stavu nestačilo, ale bylo to dostatečné na dojetí do nejbližšího místa, kde to již možné bude. Pohled na moji letitou nabíječku ukázal, že tohle asi byla její labutí píseň, jelikož vykazovala únavu materiálu, čouhaly z ní nějaké dráty, což dle mého laického odhadu není normální stav.

teplota 14.7.

teplota 24.7.

Jak se pozná, že máte dostatek jídla

Po kempu volně pobíhali divocí králíci, což nás nechávalo zcela chladnými, na rozdíl od podobné situace rok předtím, kdy jsme v Norsku v kempu na Lofotech měli snahu zmocnit se slepic a sežrat je. Holt je poznat, že letos jsme vybaveni mnohem větším množstvím jídla.

Při bourání stanu a balení na odjezd jsme provedli i revizi jídla, měli jsme ještě 7 konzerv rybiček a dvě poloprázdné balení sucharů. Proč jsme načali obě a z každého půlku ujedli, netuším.

Každopádně s tímto bychom klidně 2-3 dny vydrželi, samozřejmě za předpokladu, že bychom jedli rybičky s rybičkami, jako už mnohokrát za našeho cykloputování. Kromě toho jsme měli nějaké müsli a ještě jedno balení expediční stravy určené jako železná zásoba.

Jak jsem se rozhodla jít s hlavním proudem

Po snídani jsem si zašla vyčistit zuby do kempového WC. Tam si nad umyvadlem před zrcadlem jedna paní kulmovala vlasy, zrovna s tím končila a poté pokračovala v činnosti spočívající v nanášení si odlišných druhů makeupu a jiných mastiček na různé části obličeje. To mě natolik zaujalo, že jsem se rozhodla držet s touto osobou krok, vytáhla jsem hřebínek, o kterém jsem netušila, zda ho ještě v igelitce s kartáčkem a pastou mám, a učesala jsem si po třech dnech rozježené strniště vlasů. A aby to bylo dokonalé, když už jsem měla možnost pozorovat nános kosmetických krémů na kůži dámy u vedlejšího umyvadla, napatlala jsem si na svůj ksicht jedinou mastičku, kterou jsem vlastnila – Niveu. Ta splňovala veškeré náročné požadavky ve smyslu „vše v jednom“, kromě odpuzování komárů chránila kůži před paprsky slunce, před omrznutím a v případě nouze by šla použít i jako mazadlo na kolo.

Není kilometr jako kilometr

Po 12. hodině jsme byli schopni opustit kemp a v šíleném hicu jsme vyrazili. Horko bylo takové, že Luboš jel dokonce nahoře bez, já putovala v oblečení, ve kterém jsem spala, pouze jsem si nasadila cykloplínu. Jeli jsme známou silnicí kolem klasických scénérií – pasoucí se stáda, nějaké ty ovečky či kravičky a u modrých vod fjordu červené baráčky.

Protože nás dnes čekalo jen známých 15 kilometrů zpět do Brønnøysundu, odkud nám odpoledne bude odplouvat loď, nikam jsme nespíchali a náležitě si vše užívali, včetně fotodokumentace. No a jak jsme tak zastavili i u nějaké té značky, všimli jsme si, že ukazatel v jednom směru udává naprosto odlišný číselný údaj než cedule opačným směrem, rozdíl byl klidně i tři kilometry. Tohle nebylo až tak neobvyklé, setkali jsme se s tímto zvláštním úkazem i dříve.

Náš příjezd do Brønnøysundu byl stejně impozantní jako odjezd z něj před dvěma dny – prostě ostrov Torget je stále spojen s pevninou tím úchvatným mostem s nádhernými pylony a mostovkou, které mě uchvátily již předtím. Znovu jsem si jej fotila, a to jsem netušila, že v nejbližších hodinách dokonce pod ním budu proplouvat, a to rovnou dvakrát.

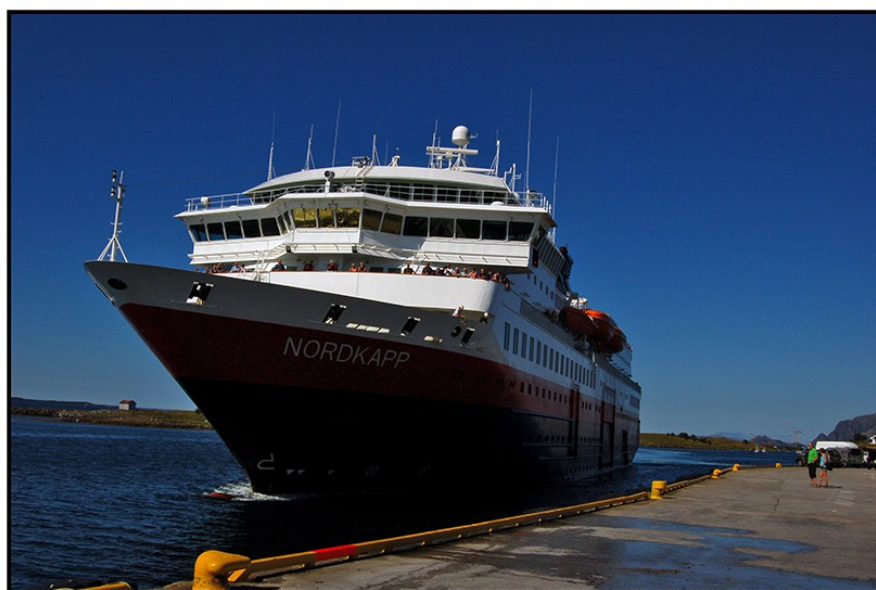
Ten Brønnøysund je ale útulný. Aha, my jedeme jinudy

Hned za mostem jsme se vydali po známých uličkách do centra Brønnøysundu a libovali jsme si, jak je to nádherné útulné městečko, které se nám líbilo už předevčírem, abychom zjistili, že jsme někde zahrnuli blbě a jsme v končinách, do kterých jsme zavítali poprvé a které jsme nikdy nepředtím nenavštívili. Mělo to zase tu výhodu, že jsme se ocitli u starobylého kamenného kostela, bohužel zamčeného. Bylo 14.30 a do odjezdu parníku nám zbývaly dvě hodiny, takže místo za kulturou a prohlídkou kostela jsme se vydali do centra se najíst. V obchodním komplexu Coop jsme si dali teplou bagetku a já ještě nášup, měla jsem chuť na vaječninu, naštěstí ji v Norsku připravují bez cibule. Protože času jsme měli habakuk, oběhala jsem zdejší obchody ve snaze koupit trička, suvenýry a pohledy. Marně. Prostě ačkoliv je Brønnøysund na místní poměry velkoměsto a žije v něm 4625 obyvatel, něco jako trička či pohledy prostě nevede. Dobře mně tak, to je trest za to, že jsem nenakoupila více těch nádherných pohledů v Hildurs Urterarium, což byla ta farma, kolem které jsme jeli před dvěma dny a já tam tehdy vzala jen tři kusy.

Jak mě skoro nechali na břehu

Po naplnění nízkých pudů, tj. po jídle, jsme se vydali na přístaviště a provedli kompletní přebalení vozíků, kdy karimatky a spacáky byly zvenku jištěné pouze gumicukem, abychom to měli hned při ruce tak, aby při nástupu na druhou loď stačilo ve vteřině vše odepnout. Do první lodi to ještě nutně nebylo, ale věděli jsme, že při přestupu na to čas mít nebudeme, proto jsme se nachystali již nyní. Vyvstal spíše problém, jak se na loď dostat. Sympatický Nor z nákladní kanceláře byl rád, že nás vidí a potěšilo ho, že jsme na společnost Hurtigruten i přes její přístup nezanevřeli. Copak naše antipatie, ty nám byly prd platné, když jsme holt neměli jinou možnost, jak se na sever do Bodø, odkud nám letí letadlo domů, jinak přepravit, než se s nimi přeplavit. Na otázku, jak s koly na loď nastoupit nám však nedokázal odpovědět. Poradil nám, ať se rozdělíme, jeden zůstane s oběma koly u nákladních vrat a druhý půjde na palubu do recepcy koupit lístky. Hm, nápad sice dobrý, ale jak by to měl provést osamělý cyklista? Po pár úvodních zmatecích, kdy jsem se musela za Lubošem vracet, protože lístek pro něj nešel koupit bez jeho dokladů, jsem pak stepovala asi dvacet minut na molu u zavřených nákladních vrat a Luboš i s koly nikde. Nakonec se našťěstí vrata otevřela a já mohla za udivených pohledů posádky v podpalubí vlézt do nákladního patra, kam po dobu jízdy byl vstup zakázán a kde stály zaparkované auta a sem tam i kola. Pěšky jim takto ještě asi nikdo do lodi nenastoupil. Luboš na mě čekal u recepcy, protože tam byl poslán vnitřkem lodi zaměstnanci z nákladní paluby. Prostě takto je normální postup, cyklisté vjíždějí do lodi nákladním vstupem, stejně jako auta, a do recepcy se dostávají zevnitř. V ten moment jsem si uvědomila, jak málo stačilo, a loď by odplula beze mě, protože bych taky na molu u nákladních vrat mohla čekat do aleluja. To bych zůstala na břehu jen v kratásech a tričku, zato se všemi penězi a mými i Lubošovými doklady. Ha! Tak kdo by na tom byl hůř?

Hurtigruten, doslova rychlá cesta

Už více než století jezdí legendární pobřežní parník Hurtigruten mezi městy a vesnicemi na pobřeží a představuje pro ně životně důležité spojení. Zároveň nabízí také velmi zábavný /a oblíbený/ způsob poznávání Norska. Rok za rokem vyjíždí noc co noc z Bergenu na sever jedna z jedenácti lodí, která během šestidenní plavby do Kirkenes zastavuje v 34 přístavech. V Kirkenes se otočí a zamíří zpět na jih. Zpáteční cesta zabere 11 dní, během nichž loď urazí 2500 námořních mil. Za pěkného počasí působí pobřežní krajina s fjordy a horami naprosto úchvatně.

Pro přístavy na trase Hurtigrutenu a jejich obyvatele, především v oblasti severního Norska, jsou pravidelné příjezdy lodí pevnou součástí jejich denní rutiny. Případná zpoždění či vynechání pravidelného cyklu některou lodí jsou pro místní média událostí hodnou zpracování. Nejen že se díky Hurtigrutenu do nejodlehlejších vesnic dostanou lidé a zboží, ale též se takto rychle šíří zprávy a informace. Jízdním řádem jsou ovlivňovány rovněž termíny návštěv lékařů, úřadů a rodinná setkání. V malých přístavech na severu plní Hurtigruten také sociální funkci. Během maximálně půlhodinových zastávek se obyvatelé obcí vydávají na palubu, kde v bufetu společně vypijí kávu, vymění informace a obstarají si nejnovější časopisy. Tito návštěvníci, označovaní jako kaffegjengs, opouštějí loď až bezprostředně před jejím odplutím.

Plujeme na jih, abychom mohli plout na sever

Za 3,5 hodinovou plavbu do jižnějšího přístavu Rørvik jsme za 2 osoby a 2 kola zaplatili 1160 NOKů. Pěkná láce za pro nás vlastně okružní jízdu.

Vyplouvali jsme s 15 minutovým zpožděním, což nebyl dobrý úvod. Na přestup v Rørviku jsme totiž měli něco přes půl hodiny a pokud bychom loď nestihli, jsme namydlení - neměli bychom se jak dostat k letadlu. No, snad to zpoždění už nenaroste. Díky ochotě, s jakou jsme se u zaměstnanců Hurtigruty setkávali, jsme příliš nevěřili možnosti, že bychom někoho z vedení lodi poprosili, ať se vysílačkou spojí s navazující lodí, aby na nás těch pár minut počkala. Vzhledem k tomu, že už jsme stáli na palubě a loď se konečně pohnula, byly zbytečné úvahy, zda stálo za to udělat si tento výlet, tj. plout na jih, tam skočit na loď mířící opačným směrem a vracet se na sever a znovu tedy vplout do osady Brønnøysund, kde jsme právě nastoupili.

No nic, chmury se nejlépe zahánějí jídlem, tak jsme si dali nejlevnější jídlo – krevetovou bagetu s kaviárem, který se ihned intimně seznámil s mým deníkem, protože jsem si ho při jídle vytáhla na stůl a snažila se dopisovat resty v zápiscích.

Dopřáli jsme si i kafe a poslouchali hlášení v rozhlase oznamující pasažérům, že druhá večeře se bude podávat u baru č. 2. Hmm, my vůbec netušili, že už byla první večeře. Samozřejmě tohle privilegium se týkalo jen těch, co měli plavbu s kajutou a plnou penzí.

Moc netrus, ať to těm pod náma nepadá na hlavu

Protože jsme kromě základních potravin dostali chuť na nějakou tu mňamku, vzala jsem Lubošovi muffin a sobě česnekové čipsy. Spořádat to jsme odešli na nejhornější /devátou/ palubu, kde jsem čipsy chroustala nakloněná přes zábradlí a kochala se nádhernými scenériemi, jako například proplouváním pod tím úchvatným, dvojité točitým mostem, oddělujícím ostrov Torget a Brønnøysund. Luboš se více naklonil a najednou povídá: „Moc netrus, ať to těm pod náma nepadá na hlavu.“ Nahnula jsem se stejně jako on a ouha, dolní paluba byla širší než ta naše, takže na ni a na hlavy cestujících padaly nějaké ty drobký. Kontrukce širších palub nacházejících se pod těmi užšími rozhodně nebyl dobrý nápad.

Na „naší“ palubě neskutečně vyfukovalo, takže jsme na otevřené zádi vydrželi asi půl hodiny a přesunuli jsme se na levobok, který byl chráněn z boku plexisklem. Příd' měla kromě plexisklové zábrany z boku i krytý vršek a tam seděla většina osazenstva našeho patra a zuřivě tam popíjela s takovou rychlostí jakoby dnes měl nastat konec světa. Pohled na ně a jejich alkoholovou smršť byl první vážnější popud, který nás donutil přemýšlet nad faktem, že pronajmout si kajutu bude dobrý nápad.

Jak jsem skončila ve strojovně

V lodním bufetu jsem sehnala konečně nějaké ty pohledy i se známkami, tak jsem je v poklidu u stolku v bufetu při jídle napsala a nastal čas je umístit do poštovní schránky nacházející se ve 3. patře u recepcce. Že jsem už odborník na bloudění, se ukázalo záhy. Jak jsem tak mířila k recepci, povedlo se mi nevšimnout si nápisu „crew only“, nasednout do nákladního výtahu a z něj vylézt ve strojovně. Nevím, kdo byl více udiven, zda pracovníci konající tam své povinnosti, nebo já. Po vysvětlení, že nejsem terorista chystající se přepadnout loď a namířit to na parlament v Oslu, který je od nás vzdálen několik dnů plavby, nýbrž ženská, co zcela jednoduše a prostě zabloudila a spletla

si dveře, jak je již mým zvykem, mě v poklidu vykázkali pryč. Cestu ven jsem našla podstatně rychleji než bys řekl švec a k Lubošovi jsem se vrátila s výrazem, že jsem jen a pouze házela pohledy. Tomu má poněkud delší nepřítomnost nijak neobvyklá nepřišla.

Chránění plexisklovou stěnou před studeným větrem jsme se kochali pohledem na impozantní horu Torghatten s ohromnou dírou, do které by se naše loď vměstnala a ještě by tam zůstalo místo, a bylo nám líto těch lidí kolem nás, kteří si tam nevyšlápali a nemohou tedy porovnat pohledy z nitra hory ven na širý oceán s pohledy z moře na horský masiv. Až nyní jsme byli rádi, že jsme se vydali na tuhle plavbu, kdybychom vyráželi z Brønnøysundu rovnou na sever, o tento zážitek bychom připraveni byli, protože ta druhá loď kolem Torghattenu neproplouvá. A už nám i celkem bylo jedno, zda tu další loď stihneme, nebo ne.

Důležitý úkol: nenechat se ušlapat norskými duchodci

Kolem 21. hodiny jsme se s cca 15 minutovým zpožděním blížili k osadě Rørvik, kde bychom za dobré konstelace hvězd měli nalézt naši kýženou loď, která by odtud měla odplouvat směrem severním v 21.15. První zádrhel úspěšného včasného opuštění lodi nastal již u recepcy, kde se štosoval štrůdl asi stovky duchodců snažících se stát u východu do nejdříve. Jako první bod na seznamu důležitých úkolů jsme si vytyčili nenechat se jimi ušlapat, druhý bod byl stihnout se

nalodit na loď. Nevím, co bude složitější a obtížnější splnit.

Povedlo se nám uhájit si naše místa u čtečky karet, kterou každý turista nastupující na loď obdrží a musí se jí prokazovat při každém opuštění lodi, ba i při nákupu v bufetu. Výhoda byla, že norští důchodci byli hůře mobilní a raději si svá místa na výstup hájili z pozice sedících, takže jsme byli odečtení ze stavu pasažérů mezi první desítkou a nastal úprk vnitřkem lodi do podpalubí, abychom honem vzali kola a vozíky a uháněli na druhou loď. Při vyzvedávání našich železných ořů nám posádka sdělila, že jsme si to zbytečně zkomplikovali. Tak jako se nastupuje s koly nákladním otvorem, zrovna tak se i loď opouští a konečné odcheckování z lodi by nám provedli oni, jsou též vybaveni čtečkami karet. Vida, dobré vědět pro příště.

Proč je dobré působit vyčerpaným dojmem

Hned po opuštění naší lodi se nám ulevilo, přímo za ní totiž trůnil druhý parník společnosti Hurtigruten, majestátní Kong Harald. Tentokrát jsme se již poučili z krizového vývoje a do břicha lodi vstupovali nákladním vchodem či spíše vjezdem určeným pro auta a ostatní motorizované. Kola jsme na pokyn posádky opřeli o nákladní výtah, byť se nám to místo až tak nezdálo – co když někdo bude nutně potřebovat něco převézt právě tím nákladním výtahem? Posádka se nám vysmála, prý je naprosto nevyužívaný. No, s ohledem na tuto možnost jsme kola raději nezamykali a nechali jen volně opřené, aby v případě potřeby pouze stačilo je kousek posunout. Sebrali jsme do rukou naše fikaně příručně uložené spacáky a karimatky a vydali se dobývat recepci. Posádka nákladního patra nám vydala tranzitní kartičky, na základě kterých jsme se probíjeli až do třetího patra, kde jsme se v poněkud zuboženém fyzickém stavu začali poptávat na kajutu. Zejména na mě dolehlo vedro, a jak jsem se tak opírala o recepční desku, měla jsem obavy, že se buďto horkem rozteču nebo na místě zkolabuju. Začalo složité domlouvání s příjemným pracovníkem recepcie, kam plujeme a zda chceme kajutu. Destinace byla jasná a neměnná – Bodø, odkud nám letí letadlo. Horší to bylo s kajutou, neměli jsme jasno v tom, zda ji vůbec chceme. Lístek pro nás dva a kola bez kajuty by vyšel na 2000 NOKů, s kajutou 4000 NOKů. Tolik bychom ještě mít měli, s touto sumou jsme počítali jako s nezbytnými výdaji na cestu domů. Zvolila jsem tedy kajutu a vytasila se s peněženou, ale ouha! Potřebnou sumu v norské měně jsem tam nenašla. To je divné, ale asi jsme prostě vynaložili více financí než jsme se domnívali. Zeptali jsme se tedy, zda je možné platit kombinovaně eury a norskými korunami. Dotyčný pracovník přitakal. Vytasila jsem tedy naše poslední NOKy a strčila mu sumu bankovek euronijních s tím, že nemám tu správnou psychickou pohodu, abych to přepočítala na odpovídající kurz sama. On začal cosi ťukat do počítače, když v ten moment se zařváním Luboš vítězoslavně vytáhl svoji peněženku. Vzpomněl si totiž právě včas, že

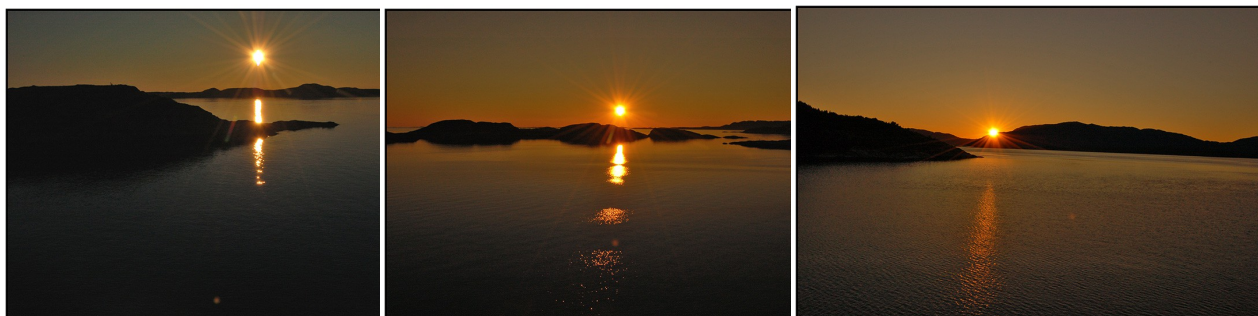
rezervní peníze na zpáteční cestu má on, aby se prostě neutratily. Zaplatili jsme, chlapík po nás chvíli koukal, vyzvídal, co už máme v Norsku za sebou, jaké jsme měli počasí a tak, a najednou povídá, zda by nám vadilo, kdybychom za cenu nejlevnější turistické kajuty, kterou jsme právě zaplatili, obdrželi mnohem komfortnější, velkou venkovní kajutu. No jak bychom se mohli zlobit, že, jen nedůvěřivý Luboš remcal, zda termín prostorná venkovní kajuta neznamená, že budeme spát někde na otevřené palubě pod širým nebem.

Rvačka o místa na focení půlnočního slunce

Složili jsme se do kajuty, velikostí odpovídající tak dvoupokojovému bytu s vlastním sociálním zařízením, a dumali jsme, zda fakt za tento komfort po nás nikdo nebude chtít nějaký doplatek. Jak jsem tak koukala oknem ven, vrtalo mi hlavou, proč nám ten Nor tuhle kabinu dal. Nejspíše kvůli tomu, že jsme cyklisté, už jsme si za ta léta cestování do Norska všimli, jak je u místních tento způsob poznávání jejich země oceňován. Kdybychom si rezervovali a zaplatili kajutu přes internet, trčeli bychom nyní v malé díře bez okna o rozměrech 2 x 3 metry, kde by se nacházela pouze dvoupatrová postel a žádný další prostor. Vida, ještěže ta platba tehdy neprošla.

Luboš se vyvalil na postel, otevřel si dvě konzervy rybiček, ty sežral bez pečiva, a vytuhnul. Přitom byl jediný z naší expedice, kdo remcal nad pořízením kabiny a trval na spaní přímo na palubě.

Nechala jsem jej svému osudu, popadla jsem foťák a vydala se zvěčnit zapadající slunce. To jsem ještě netušila, jaká rvačka bude o místa u zábradlí bez stěny z plexiskla, povedlo se mi našťestí mezi dva turisty nacpat a svůj prostor uhájit. Ve 23. hodin se slunce tvářilo, že hodlá co nejdříve zapadnout, tak jsem, stále ještě z ruky, tuto scenérii dokumentovala. Zatím se jednalo o časy, které udržím v paprčích. Protože zima byla neskutečná, neměla jsem s sebou teploměr, ale odhadovala jsem ji mezi 0-6°C, vydala jsem se do kajuty pro pérovou vestu a taky stativ, protože se dalo očekávat, že díky nadcházející tmě tento výrobek přijde k užitku. Než jsem se vrátila z našeho patra zpátky na nejvyšší /devátou/ palubu, bylo 23.30 a slunce již bylo zapadlé. Zrada! Výhoda tohoto faktu ovšem byla absence foceníchtivých turistů, z původního počtu jich zůstala tak třetina a i ta brzo vzala do zaječích díky zimě.

Den 21, čtvrtek 25.7.

Chtěla bych fotečku do facebooku

Přesně o půlnoci se těsně nad obzorem na mořské hladině nacházely zbytky půlnočního slunce.

Povedlo se mi proboxovat se i se stativem a foťákem na něm až k zábradlí. To je k nevíře, jak stativ otevírá cestu k výhledům, všichni ti turisté s kompakty mi uvolňovali své těžce vybojované pozice.

Přesně o půlnoci jsme všichni spustili své přístroje a mě neskutečně nakrkávaly jejich blesky.

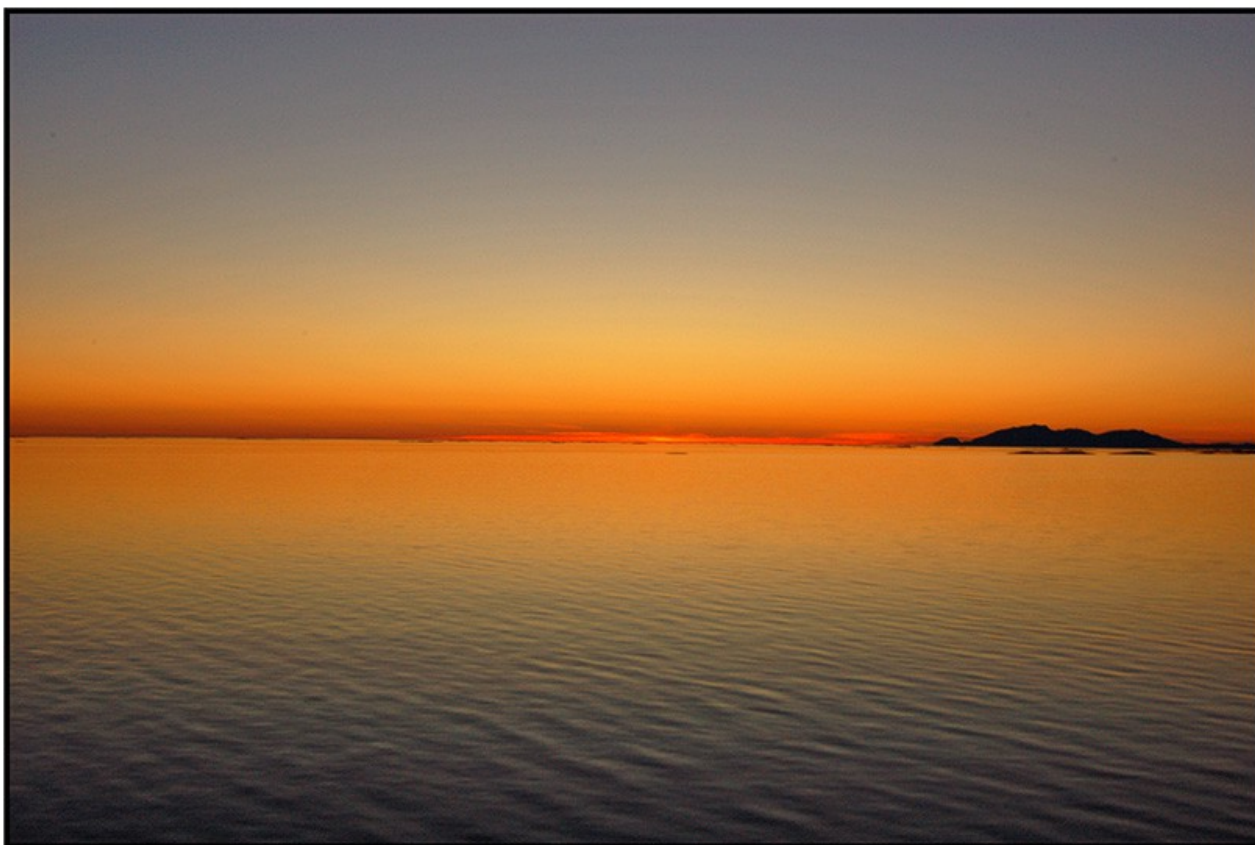
Kurník šopa, to nemají základní fotografické vzdělání? To netuší, že dosah jejich blesků je tak metr až dva, při silnějším maximálně pět metrů? Co tak chtějí vyfotit, když paprsky slunce jsou od nich v nekonečnu? Největší exot byla Italka ve věku asi 20 let, která přímo vedle mě fotila buď půlnoční slunce, nebo někomu vrazila svůj mobil, aby vyfotil ji i půlnoční slunce. Bleskem samozřejmě.

Snažila jsem se jí vysvětlit, jak je to s focením ve tmě, ale marně, její jediná a zoufalá snaha byla, jak dostat fotku, kterou právě spáchala, na svůj facebook. Snažila se nás všechny, co jsme i v nočním chladu vytrvali a fotili, zkusit poprosit, zda bychom nějak tu fotku nedokázali na její FB nahrát. U mě vůbec neuspěla i přes velkou snahu poté, co jsem jí vysvětlila, že xichtoknihu nemám, neužívám a nesmí mi do domu. Evidentně si mě zařadila do kategorie „vrať se do hrobu“ a dále se se mnou nesnažila navázat na tohle téma konverzaci.

Proč je výhodné mít v arktidě v červenci péřovku

Úderem půlnoci většina turistů z větrem bičované paluby odešla, zůstali jsme tam jen čtyři poslední Mohykáni ve složení Italka s FB, její otec, sympatický Nor neurčitého věku a moje maličkost. To, že lítám z jedné strany na druhou a neustále přenáším stativ s foťákem, tu mladou Italku zaujalo natolik, že mě vzala na milost i poté, co jsem pohaněla její oblíbený FB. I po mém výkladu ohledně focení na dlouhý čas se nedomnívám, že by ji tato problematika nějak chytla, zejména potom, co jsem ji spatřila, jak se fotí kompaktem z ruky tak, že si vrazila mobil s časovým údajem před obličej a takto se snažila zdokumentovat sebe, půlnoc a půlnoční slunce. Chjo, že se já vůbec snažím. Pobyt venku by byl nesnesitelný, nebýt péřové vesty. Takto jsem zažívala naprostou tepelnou pohodu a s despektem shlížela na ty třesoucí se postavičky, které klepaly kosu kousek ode mě. Dobře jim tak, když nepochopili, že základní vybavení do severního Norska je i v létě péřovka. Více jsem ale tohle téma nerozváděla. Bez přítomnosti Luboše coby mého bodyguarda jsem se obávala, že ještě chvíli jim budu líčit, jak je mi nádherné teplíčko, a umlátí mě mým stativem a tu péřovku mi seberou.

Jak jsem zaspala ledovec

Stále jsem čekala, kdy se sluníčko odhodlá započít svou cestu po obloze. Marně, ještě v 1.30 byly nad mořem stále patrné pouze jeho paprsky, kdy se tvářilo, že se neumí rozhodnout, zda právě zapadá, nebo vychází. Déle jsem už nedokázala zůstat vzhůru, rozloučila jsem se tedy s tím zbytkem fotografií, co úporně zůstával na svých pozicích, a vrátila se do naší kajuty. Tam jsem si dala sprchu a rovnou si i umyla vlasy, nevěděla jsem, jak to bude dále s možnostmi hygieny. Moudré to rozhodnutí, jak vyplynulo záhy. Zpátky jsem si oblekla to, co jsem měla na sobě celý den, prostě pyžamko jsem si na palubu fakt nebrala, navíc tahle část výbavy už po skoro třech týdnech bez praní jevila jisté známky pachového terorismu.

Než jsem si provedla základní hygienu, byly dvě hodiny. Luboš už tou dobou spal několik hodin, tak jsem si lehla a okamžitě vytuhla. On se k životu probral brzo ráno, není divu, spal o cca 4 hodiny déle než já, takže se dorůžova vyspinkatý vzbudil a začal zkoumat veřejně přístupné části lodi. Tím pádem byl taky svědkem proplouvání kolem ledovce Svartisen a nalodění části pasažérů na člun, který je odvezl za dobrodružstím na tomto ledovci. O tohle všechno jsem připravena byla. Naštěstí Luboš, poučený téměř 20ti letým soužitím se mnou již dávno pochopil, že mu odpustím klidně i vraždu, ale ne mé probuzení, zanechal mě tedy svému osudu spící Růženky, sebral mi foťák a šel to dokumentovat.

Všechny cesty končí v Bodø

Probudila jsem se kolem 10. hodiny, kdy už Luboš měl vyfocený nejenom ledovec Svartisen a loď s turisty, ale i prochozenou dosažitelnou část lodi. Pídila jsem se po snídani, kdy se ukázalo, že nenažraný Luboš si otevřel 4 konzervy rybiček. Naše poslední konzervy, část spráskal včera večer, zbytek nyní. Naštěstí byl dostupný lodní bufet, do kterého jsem se nechala pozvat od Luboše s tím, že kdyby mi něco na jídlo nechal, neutrácíme nyní drahocenné NOKy. Poručila jsem si tedy kafčo a velmi dobrou lososovou bagetku, kterou jsem ani nedokázala dojíst a jejíž zbytek mi Luboš zabalil poté, co mi dovnitř narval obsah poslední zbývajících konzervy rybiček, ze které se vyklubaly tresčí játra. Po mé snídani si Luboš šel ještě bucnout, zatímco já jsem se věnovala nákupu suvenýrů a povedlo se mi pro rodinu něco splášit ve smyru „ať žijí trollové“. Na Lubošův popud jsem šla ještě zkontrolovat, zda se dá zvenku vidět do naší kajuty, abych mu sdělila, že to možné prostě není, což ho velmi potěšilo. Zbytek dopoledne jsme trávili poleháváním na posteli a dospáváním spánkového deficitu. Vida, na tohle ta kajuta byla dobrá, ne na spaní během noci, ale na dopolední odpočinek. Do Bodø jsme připluli v 12.30. To již skončila platnost naší elektronické karty pouštějící nás do naší kajuty. Ta mimochodem byla aktivní přesně do 12. hodin, což nám nikdo neřekl, naštěstí tou dobou jsme již čekali sbalení a připravení dobýt nákladní palubu a tudíž naše kola. V podpalubí jsme strávili půl hodiny čekáním na přistávací manévry společně s motorkářem, který zde cestoval načerno jakožto kamarád kohosi s posádky. Díky tomu, že se odsud nevzdálil, neprošel čtečkou a tudíž nebyl zaznamenán coby pasažér. Jeho výstup byl podstatně složitější než náš, my jednoduše u nákladních vrat nechali projet svou kartu čtečkou, on se snažil proklouznout se svou mašinou za nesouhlasných komentářů zbytku posádky. Myslím, že příště si cestovat zadarmo rozmyslí.

Asi bych se měla nad sebou zamyslet, když mi houmlesáci nabízejí slevu

Než jsme se nabalili na pohodlnou jízdu, než jsme zkoukli partu důchodců chystajících se v oranžových neoprenech na safari na proslulý Salstraumen na raftech, bylo skoro 14. hodin. Další hodinu nám trvalo dojet do nám již známého kempu v Bodø, kde tentokrát dlel v recepci druhý z recepčních, námi přezdívaný Smrad'och. Tentokrát jeho odér vykazoval jisté příznaky, že za ten rok, co jsme se neviděli, se dotyčný nepřiblížil k vodě, a to ani ve smyslu umytí, ani ve smyslu konzumace – jednak byl pod parou, jednak byl cítit jako někdo, kdo se prostě rok nemyl. No a tento dotyčný pracovník Lubošovi vysvětlil, že nám chatku pronajme asi za polovinu, protože se mu moje osoba jeví coby sympatická. Luboš to přijal a ani se nepokusil mě s houmlesákem za něco směnit, což jsem ocenila.

Jen co jsme se vydali do naší chatky, nad kempem v nízké výšce přelétla letka složená ze čtyř Grippenů. Já mezitím dumala, že bych se nad sebou měla zamyslet, když mi zdejší houmlesáci nabízejí slevu.

Ve víru velkoměsta

Odpojili jsme vozíky, zamkli je v chatě a nalehko jsme na kolech vyrazili do víru velkoměsta, což v našem případě znamenalo výpravu za povinnostmi. Napřed jsme se stavili v turistické kanceláři pro mapu Bodø, abychom si mohli rozumně naplánovat naše další kroky. Hned za rohem měla být avizovaná taxi centrála, ze které se vyklubalo pouze stanoviště taxíků, kde nám svolaný sněm dvou taxikářů potvrdil, že nákladní taxík, zde nazývaný „maxi taxi“, v požadovaných pět ráno jednoduše něrabótajet, a to bez ohledu na to, že bychom za to zaplatili i vyšší sazbu. Telefonát z mobilu jednoho taxikářku kamsi do ústředí nám vyjevil zoufalou pravdu – nikdo s velkým autem pro nás nepřijede a můj návrh nacpat se do dvou osobních vozů jako loni neprošel – prý by to bylo na zvážení dotyčného řidiče, zda by dovolil narvat na zadní sedadla složená kola, loni to klaplo jen proto, že nám půl hodiny po telefonátu odlítalo letadlo. Každopádně se oba taxikáři shodli, že na objednávání taxíků slouží recepce u nás v kempu, máme se domluvit tam. To už ale jsme tak nějak začínali tušit, že na letiště se musíme dopravit vlastními silami, jen jsme ještě nevěděli jak. Kdybychom přeci jen taxík sehnali, zašel ještě Luboš na poštu vyměnit 100 Eur, kdy si za směnu stáhli 11% provizi, hajzlové.

Skočili jsme ještě na letiště, kde Luboš za úsměv a věrnost dostal 8 fólií, do kterých zabalíme vozíky a kola.

V Coopu kousek od kempu jsem pak Luboše vyslala sehnat bublinkovou fólii a vrátil se po více než hodině s nepořízenou. Požadované zboží je úzkoprofilové a jako takové se dá sehnat jen ve specializovaných obchodech, tak se s instrukcemi vydal kamsi za roh, odkud se vynořil s rolí bublinkové fólie o rozměrech 30 cm x 20 m za 140 NOKů. Poté jsme si úlohy vyměnili, do Coopu jsem zapadla já, vzala jsem nějaké potravinové fólie o délce 2 x 100 m, které budou sloužit na zabalení našich zavazadel, nějaké izolepy o celkové délce 48 m a hlavně jídlo na dnešní dlouhou noc, o které jsme zatím netušili, jak opravdu dlouhá bude.

To norské vlhko bude asi poněkud větší, než české či čínské

Při balení nákupu do brašen na našich kolech jsem si všimla, že můj nový, před touto cestou zakoupený vlhkoměr poněkud zrezivěl. Asi nebyl normovaný na norskou vlhkost. Holt asi to zdejší vlhko bylo poněkud větší než co zamýšleli při jeho použití konstruktéři z Číny či kde to tento výrobek byl smontován.

Po návratu do kempu jsme se stavili v recepci, kde jsme narazili na pracovníka, kterého jsme ještě z loňska neznali. Byl jím mladý Polák, který zpočátku odmítal zavolat na taxi službu, ale poté, co zjistil, že jsme vlastně skoro krajané, ujal se toho úkolu coby národního zabezpečení. Bohužel nebyl

o mnoho úspěšnější než my dnes ve městě, dosáhl pouze informace, kterou už jsme znali – tak brzo, jak my potřebujeme, nákladní taxík fakt nepracuje. Mlel furt cosi jako „worst situation“, a dokonce povolal do recepcie své krajany pracující legálně či ilegálně v kempu, aby se jich dotázal, zda by byli ochotní nás v pět ráno hodit vozem na letiště. Nikomu z nich i přes námi nabízenou finanční kompenzaci se do toho nechtělo s poukázáním na fakt, že jim brzo poté začíná šichta a potřebují být na to odpočatí.

Dlouhá noc

Nastala jedna z nejdelších nocí mého života, po zvážení našich možností vykrystalizovala jediná eventualita coby východisko z nouze – odjet odsud někdy v 1. v noci na letiště na kolech, tam se rozložit a sbalit se na odlet. Jediná nevýhoda tohoto řešení tkvěla v tom, že místo abych domů cestovala odpočatá, vyspaná a čistá, osprchovaná a v bělostném, vypraném oblečení, budu muset vyrazit nemytá v cyklooblečení, ve kterém už třetí den přebývám a spala jsem dvě noci – první byla v kempu v Torghattenu, druhá na Hurtigrutě. Tam jsem naštěstí zažila rozumu a dala si očistnou sprchu a taky si umyla vlasy. Další nevýhoda této situace byla, že kdybychom to věděli předem, nebrali bychom si chatku v kempu a neměnili těch 100€, protože s NOKy, které jsme dosud měli,

bychom v pohodě vystačili a již nyní bylo více než jasné, že spát v chatce prostě nebudeme. Abych se vůbec udržela při životě, uvařila jsem si balení kávy, které jsem za tímto účelem koupila v Coopu. Jednalo se o 10 ks instantního kafe 2v1 a připravila jsem rovnou celou krabici, kterou jsem z větší části zkonsumovala. Poněkud jsem se tím přepila kofeinu, účinky se dostavily záhy, zatímco jsem trpěla svalovým třesem a bušením srdce, efekt na únavu to mělo minimální, zívala jsem jak o život. Poté jsem usmažila 4 kusy obalených rybiček a zabalila je do papírových kapesníků na svačinu na noční balení.

Co to znamená být odkázaný na norskou infrastrukturu

Luboš nevydržel volání svého těla, podlehl únavě a vytuhnul. Já si to dovolit nemohla, protože kdybych usnula, uletělo by nám letadlo. Proto jsem ho o půlnoci budila se slovy, že je mi ho líto, ale fakt se musíme vydat na letiště. Měla jsem z toho výčitky svědomí, byl rozespálý, mžoural unavenýma očičkama a naprosto netušil, kde to je a co se děje. Když se trochu vzpamatoval, zapředli jsme spolu rozhovor spočívající v tom, že Norové jsou hodně hogo fogo, že příště se radši vydáme do Finska, které nám přirostlo k srdci už v roce 2009. Prostě ve vyspělém Norsku jsme se necítili až tak dobře, bylo vidět, jak nepříjemné je být odkázán na norskou infrastrukturu, kdy turista pro ně není zajímavý a není ani hlavním zdrojem příjmů. V jiných krajinách by nebyl problém s odvozem na letiště, zde ano. A suma sumárum, to jejich monzunové počasí, které nás bičovalo na pobřeží, už bychom další rok nepřežili, stačilo nám dvakrát za sebou. Proto příště, soudruzi, směr severní Finsko!

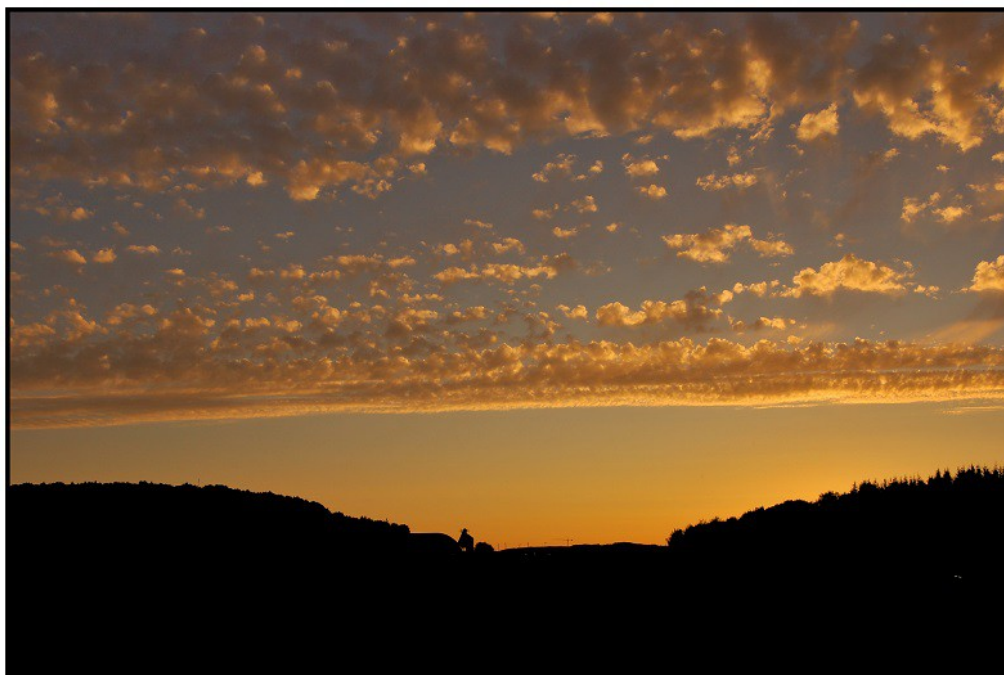
Den 22, pátek 26.7.

Když rosa padala

Původní plán byl vyrazit kolem 1. hod v noci, ovšem já už od půlnoci neměla stání, takže jsme v 0.38 opouštěli chatku. Vzduch 24 hodinové otvírací době se recepce tvářila nedobytně a zavřeně. Asi si ten Polák zkrátil šichtu. Klíček od chatky jsme tedy zavěsili na kliku a odjeli. Vrtalo mi ještě hlavou, co kdyby tahle situace nastala při našem příjezdu před třemi týdny, to by nám fakt nezbylo než si do deště postavit stan.

Na letiště jsme dorazili v 1.09 a hned zažili zklamání, v námi předem vytipované kryté čekárně taxíků chrápali nějací turisté. Svým příjezdem jsme je nechtěně probudili, tím pádem jsme zjistili, že se jedná o mladíky z Francie. Spali rozložení na zemi, jeden na karimatce ve spacáku, druhý pouze ve spacáku, ležící přímo na zemi. Ten s sebou taky více házel a mlel a různě se chumlal do svého spacoše, z čehož jsme usoudili, že mu je více chladno než kolegovi, asi na něj táhlo od betonové podlahy. Zima byla totiž pořádná, odhadem něco kolem 5°C, teploměr jsem už měla schovaný. Abych vůbec vydržela, musela jsem balit v péřové vestě.

Chtě nechtě jsme tedy museli pakovat venku na lavičkách. Sice nepršelo, zato intenzivně padala rosa, takže ve výsledku to bylo naprosto jedno – všechno okamžitě natáhlo vlhkost a cpali jsme tak oblečení durch mokré do brašen a tyto pak neprodyšně obalili igelitem. To tedy bude líheň, tohle až doma otevřeme a jukne na nás nějaký zvěřinec, nebudeme se mít čemu divit.

Proč je důležité mít čepičku

Zatímco Luboš kompletoval kola, já pracovala na balení vozíků a brašen. Občas na mě houknul, ať mu jdu něco podržet, což jsem provedla, jinak jsme se navzájem pod ruce nepletli. Moje kolo bylo připraveno ke všemu a hlavně k letu v 2.44, Lubošovo v 4.00. To už se s tím tak nepáral, protože nás tlačil čas, otevřeli totiž letištní halu a dovnitř se trousili první cestující. Tou dobou se již probudili i naši Francouzi a s velkým zaujetím si nás fotili. Komplet hotoví k odbavení jsme byli v 5.14. Vlezli jsme do haly a postupně tam nanosili všech svých 9 zavazadel, z nichž 6 bylo určeno k odbavení, 2 jako příruční a 1 tvořila taška s jídlem, kterou jsme záhy hodlali zlikvidovat. Na WC jsme před zrcadlem zjistili, že vypadáme jak socky, protože jsme byli fest špinaví od šmíru, který se na nás dostal z kol. Měli jsme ho rozmatlaný nejenom na rukou, ale i na obličeji. To je holt ten debilní zvyk furt si posunovat brýle na nose. Já jsem se rozhodla svůj výzor vylepšit nasazením pohlavní pokrývky, čímž jsem alespoň skryla mastné a rozcuchané strniště, u běžné populace nazývané vlasy. Protože jsem už měla hlad jak vlk, pustila jsem se do obsahu igelitky. Měla jsem tam ještě z kempu usmažené rybičky, ke kterým jsem si chleba trhala, nuž byl totiž pečlivě zabalen v jednom z igelitových kokonů.

Jak Luboše považovali za zaměstnance

Tak nějak jsme nepochopili systém přepážek, ta, ke které jsme se snažili i s koly nacpat, patřila jiné letecké společnosti, konkrétně SAS, což nám její pracovnice dala nemilosrdně sežrat. Naše přepážka Norwegian se stále tvářila opuštěně, což nás naplňovalo chmurami. Předat takové množství zavazadel, navíc nadrozměrných, zabere dost času. A taky že ano, když už se konečně někdo dostavil, trvalo asi 20 minut než postupně všechno převážil, polepil štítky a odvezl. Ještě že alespoň přestup v Oslo bude bez nutnosti tohle všechno absolvovat znovu, jako při letu sem. Jak tak Luboš furt postával u přepážky a nakukoval dozadu, zda odvázejí naše kola, objevila se u něj najednou skupina turistů a cpala mu letenky a pasy. On měl totiž na sobě reflexní tričko a připomínal tak pracovníka letiště. Protože pak ještě několikrát byl považován za místního zaměstnance, měl chuť si na prsa fixem napsat „jsem jen obyčejný cyklista“. Já mu pro změnu radila, ať od lidí zkusí vybrat nějaké peníze.

Přeci jenom dojedu z Norska zrasovaná

Naštěstí se nám za celý pobyt v Norsku nic vážného nestalo, ovšem já jsem jedinec, schopný se zmrzačit vlastní nešikovností. Protože při přestupu v Oslo jsme měli dostatek času a nemuseli opouštět tranzitní zónu, jediný náš úkol byl utratit zbylé NOKy a hlavně neusnout, jelikož probdělá noc se hlásila o slovo nastupující únavou. Kromě nějakých blbostí jsem tedy zašla koupit dvě Coca-Coly a dvě velké kávy. No a jak jsem holka šikovná, nebo spíše nešikovná, při kladení hrnku s vařící kávou na stůl se mi povedlo ji na sebe převrhnout. Ani okamžité chlazení pomocí vysbíraného ledu z Coly nezabránilo výsevu několika puchýřů na pravé dlani, z nichž ten největší měl rozměr asi jako kovová padesátikoruna. Fajn, popálenina II. stupně, navíc umístěná tak zajímavě na dlani, že to imitovalo spáleninu vzniklou velkým třením, například od řídítek kola. Bolest to byla neskutečná, naštěstí alespoň tohle led tlumil. Luboš mi tedy skočil pro kelímek pouze s ledem a takto jsem přežívala čekání na let do Prahy.

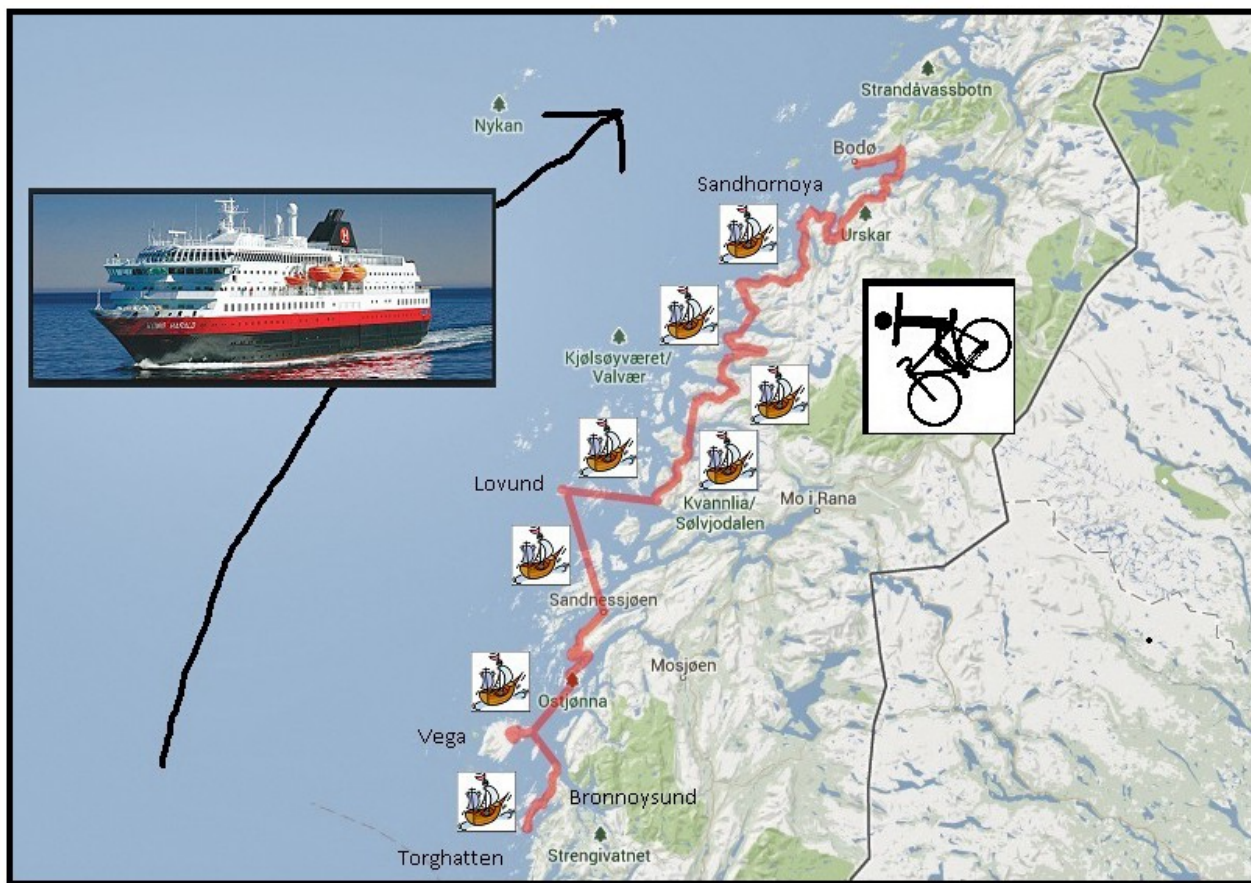

Ale jednu výhodu to mělo. Bolest mi bránila v nechtěném vytuhnutí, Luboš totiž i po vypití půl litru Coly a velké kávy usnul jak špalek, chrněl na židli s hlavou opřenou.

Nejhorší na cestách bývají návraty

Zatímco v Bodø bylo pár stupňů nad nulou a skoro jsem do letadla nastupovala v péřovce, v Praze zuřily čtyřicítky a málem jsme zkolabovali na schodech při opouštění letadla. Žhavý asfalt letištní plochy tu výheň ještě zhoršoval, v narvaném autobuse, který nás vyzvedl do letištní haly, jsem stála na jedné noze a ani ta nebyla moje. Po opuštění busu Luboš čekal na naše věci ve výdejně nadrozměrných zavazadel a já šla honem do Billy koupit vodu. Vzala jsem dvě 1,5l Magnésie, jednu jsme vypili na místě a jen v nás zasyčela, druhou pak v taxíku, který jsme měli domluvený již z domova a jenž nás zavezl domů. Tam jsme se neodhodlali kokony otevřít, jak na nás dolehlo horko a únava, zvládli jsme se jen osprchovat a vytuhli jsme, vybalování jsme nechali až na další

den. Až se zpožděním jsem si uvědomila, že zjevit se v Praze při vystupování z letadla v péřovce, ve které jsem v Bodø celou noc balila, asi mě rovnou pošlou na psychiatrii, protože v ČR bylo vedro i na plavky.

Epilog

Mám ráda Norsko, ale co je moc, to je moc. Letošní deštivé léto nám poněkud zkomplikovalo naše cykloputování. Kam příští rok, jsme vymysleli při jednom z pobytů v chatce v kempu, kdy nás srážky uvěznilly na delší dobu na jednom místě. Už asi fakt nemáme nervy na tohle přímořské, monzunové počasí, takže změním destinaci a vydáme se do kontinentálního Finska, úplně na sever. No a že to bude opět kolmo, je více než jasné. Na našem rozhodnutí, že si další rok Norsko raději odpustíme, měl velký vliv i fakt, že nám náš pobyt zde úplně na konci poněkud zhořknul, a to nemožností si zaplatit taxi na odvoz na letiště v brzkých ranních hodinách. Co jsme si odvezli jako nesmazatelný následek této cyklodovolené, je závislost na kvalitních rybách, která je natolik vážná, že mě nutí každý týden kupovat „rybu s rodokmenem“, tj. čerstvě ulovenou rybu dopravenou k cílovému zákazníkovi.

Závěrem aneb reakce kamaráda na můj popis našeho cykloputování:

Vý ste fakt blázni... To sú regulárne galeje, dva týždne makáte ako fretky, aby ste mali dva dni výhľadov a pekného počasia :-) Akurát na Islande som nad tým rozmýšľal, čo tí cyklisti z toho majú - idú 200 kilometrov vnútrozemím v púšti bez akejkoľvek infraštruktúry alebo náznaku civilizácie, 50-80 km/h vietor, v kuse dážď, občas horizontálny, kolesá po osku zaborené v blate, v lepšom prípade prachu a piesku... A niektorí sa usmievali!